

Đừng Chạy, Mẹ Nó Oi

Contents

Đừng Chạy, Mẹ Nó Oi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	18
15. Chương 15	19
16. Chương 16	20
17. Chương 17	21
18. Chương 18	22
19. Chương 19	24
20. Chương 20	25
21. Chương 21	26
22. Chương 22	27
23. Chương 23	28
24. Chương 24	29
25. Chương 25	30
26. Chương 26	31
27. Chương 27	32
28. Chương 28	33
29. Chương 29	34
30. Chương 30	36
31. Chương 31	37
32. Chương 32	38
33. Chương 33	39
34. Chương 34	40
35. Chương 35	42
36. Chương 36	44
37. Chương 37	45
38. Chương 38	46
39. Chương 39	47
40. Chương 41	49
41. Chương 42	50

42. Chương 43	51
43. Chương 44	52
44. Chương 45	53
45. Chương 46	54
46. Chương 47	56
47. Chương 48	57
48. Chương 49	58
49. Chương 50	59
50. Chương 51: Phiên Ngoại 1	60
51. Chương 52: Phiên Ngoại 2 : Kí Sự Bán Thân	62
52. Chương 53: Phiên Ngoại 3: Tái Sinh Ký	63

Đừng Chạy, Mẹ Nó Ơi

Giới thiệu

Thể loại: hài,nam nam sinh tử,điềm văn, công sủng thụ. Edit : Tiểu Bạch DươngTiểu thụ tên là Triệu Tân là bảo mẫu c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-chay-me-no-oi>

1. Chương 1

Người đi trên đường đều đang hướng chú ý tới một cặp tình nhân, tựa hồ tình cảm của cặp tình nhân này không giống như bình thường . Người phía trước là một nam nhân đang cố sức bỏ chạy, nói hấn cố sức chạy, không phải bởi vì hấn quá béo, mà là bụng của người đó rất lớn, giống như phụ nữ có thai tám, chín tháng sắp sinh. Ngạc nhiên nhất chính là nam nhân đi phía sau, vừa đuổi theo vừa nói: “Tân Tân, người chạy chậm lại một chút, người bây giờ đang mang thai, đừng làm tổn hại đến bản thân như thế, đứa nhỏ trong bụng người cũng bị tổn thương đó, Tân Tân chậm chậm thôi, đừng như thế nữa, người hãy nghe ta nói ta với nữ nhân đó thực sự không có gì cả, tất cả là do cô ta dựng chuyện, lẽ nào người hoàn không biết tình cảm ta dành cho người?”.

Nam nhân đi phía trước tên Tân Tân cứ tiếp tục chạy không hề có ý định dừng lại, người phía sau thấy thế liền hét lớn:” Triệu Tân, nếu như người còn tiếp tục đi nữa, ta sẽ lao vào xe tải chết trước mặt cho người xem” . Chiêu uy hiếp này quả nhiên rất có hiệu quả, nam nhân phía trước không đi nữa, liền đứng yên tại chỗ.

Nam nhân phía sau nhìn người tên Triệu Tân phía trước đứng lại, haiz, ai bảo hấn lại cứng rắn đến thế, thực sự là hết cách rồi.

Bước nhanh tới trước mặt Triệu Tân, ôm lấy Triệu Tân, vừa thở vừa nói: “Sao người lại không tin ta? Ta biết ta trước đây rất hư hỏng, thế nhưng người hoàn không biết tâm ý của ta đối với người sao? Người lúc nào cũng xung động như vậy, bây giờ người lại đang mang thai, nếu như thân thể bị tổn thương thì làm sao? Cứ nhiên còn ở trên đường đi như chạy thế kia, nhờ khi bị xe đụng thì sao?”

Triệu tân không nói gì, cứ để cho nam nhân ôm. Một lát sau mới chậm mở miệng nói: “Người nói ta hiểu tâm ý của người, thế nhưng ta không biết người đối ta rốt cuộc là như thế nào cả. Người đã nói bởi vì hôn ước nên mới lấy ta, còn nói là vì muốn có một hài tử khoẻ mạnh nên mới làm ta mang thai, đó là tâm ý của người ư? Ta không hiểu, người sẽ ngoại ta bao lâu nữa? Người muốn kết hôn với nữ nhân ta cũng sẽ không phản đối, ngày mai ta với người ra toà ly hôn.” Cố sức lau đi nước mắt, Triệu Tân cảm giác mình tuyệt đối không được tỏ ra thua kém, cứ nhiên vì một tên đại lừa gạt mà thương tâm.

“Người đừng có nói vậy, ta sẽ không bao giờ ly hôn với người đâu, người nói người không hiểu lòng ta ư, ta ở đây nói cho người nghe lại lần nữa, ta – Hiền Viên Hàn yêu người. Cái này người đã hiểu chưa. Nữ nhân kia với ta căn bản không có quan hệ gì hết, vì sao người lại tin cô ta mà không tin ta?

Triệu Tân vẫn không nói gì, chỉ là ghé vào trên người Hiên Viên Hàn.

“Tân Tân, sao ngươi không nói gì hết vậy? Ta không có lừa ngươi, ta yêu thương ngươi thật lòng mà, ngươi yên tâm, ta nhất sẽ giải quyết cô ta, đòi lại công lý cho ngươi.”

“Hiên Viên Hàn, bụng ta. . . bụng ta đau quá. Tại sao lại như vậy?” Triệu Tân không nghĩ tới bụng lại đau như vậy, thật hảo hớn hận hành vi chạy trốn ngu ngốc của mình. Trên người không còn chút khí lực nào nữa, chỉ có thể ôm lấy bụng, mượn hai tay mình, cấp hải tử trong bụng một ít lực lượng, nhượng hân có thể bình an vô sự. Ý thức đã có chút không rõ, bên tai truyền đến tiếng hô của người đó, gọi hân tỉnh lại.

Tựa ở trên người nọ, Triệu Tân cứ như vậy dần dần mất đi ý thức.

2. Chương 2

Reng... reng...

Tiếng chuông tan học từ nhà trẻ Khả Nhi vang lên

Âm thanh chào tạm biệt thầy giáo của trẻ con riu rít, Triệu Tân lái xe ô tô dần rời khỏi nhà trẻ.

Triệu Tân là nam nhân, ở xã hội hiện nay mà nói, nam nhân làm thầy giáo không phải là chuyện lạ thể nhưng khi nhìn Triệu Tân, không ai nghĩ Triệu Tân là thầy giáo, mà một trăm phần trăm cho là người xã hội đen.

Cao 1m78, da màu đồng, hơn nữa do tập luyện thể nhiều nên người Triệu Tân rất săn chắc, người như vậy giống người xã hội đen cũng phải. Thế nhưng Triệu Tân thật ra lại là một người cực kì thích tiểu hài tử, mặc cho phụ mẫu phản đối, Triệu Tân vẫn đi thi làm giáo viên, cuối cùng là thành thầy giáo dạy ở nhà trẻ này.

Từ trong xe nhìn ra, Triệu Tân lái xe đến nhà hàng sang trọng nhất thành phố, bởi vì rất thích tiểu hài tử nên Triệu Tân vẫn luôn muốn tìm một cô gái để có thể kết hôn sớm một chút, thực ra không phải là không có đối tượng nhưng cuối cùng người đó cũng chỉ vì tiền, mà không phải vì yêu con người của Triệu Tân.

Triệu Tân sống tại thành phố X, trong một gia đình rất giàu có, gia đình Triệu Tân sở hữu một chuỗi nhà hàng lớn, vậy nên những người tiếp cận Triệu Tân mục đích cũng vì gia thế nhà hân, cuối cùng Triệu Tân đã từ bỏ con đường kinh doanh của gia đình.

Lái xe đến nhà hàng vừa đúng giờ đã hẹn trước, trong tâm trạng rất phấn khích, Triệu Tân chỉ hy vọng lần gặp mặt này sẽ thành công.

Nữ tử không đẹp lắm, chỉ có thể xem là loại con gái trong sáng, đáng yêu. Thế nhưng bởi vì đối phương cũng là giáo viên, nên hai người nói lên nói chuyện rất chỉ ăn ý, xem ra mục vụ hài tử của mình cuối cùng cũng đã xuất hiện, nghĩ đến việc mình sẽ có một gia đình hạnh phúc, khả ái hài tử, Triệu Tân rất vui mừng.

Ngay lúc Triệu Tân đang trong mộng đẹp, một bóng người đột nhiên xuất, phá hủy viễn cảnh tươi đẹp của Triệu Tân.

“Tân Tân, sao ngươi có thể đi hẹn hò với người khác? Sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy ? Ta cái gì cũng cho ngươi hết, thế nhưng ngươi lại đi hẹn hò với người khác, tại sao ngươi lại làm như thế? Lẽ nào ta đối với ngươi không tốt ư? Ngươi đã nói sẽ không phụ lòng ta mà. Ô ô. . . Ô ô. . . Nguyên lai tất cả đều là ngươi gạt ta.”

Triệu Tân ngẩn người, hoàn toàn không biết nam nhân đang nói mình là ai, nhìn nam nhân tại bên cạnh nước mắt mũi tèm lem trên mặt nói “Vị tiên sinh này, ngươi có phải nhận sai người rồi hay không, ta không quen ngươi, ta nghĩ ngươi ngươi không phải là ta, thỉnh mong ngươi không quấy rối bữa ăn của chúng ta?”

Nam nhân không để ý tới lời nói của Triệu Tân , xoay người qua bên người nữ tử nói rằng: “Vị tiểu thư này, yêu cầu cô rời khỏi hân ngay lập tức được chứ? Ta và Tân Tân đã sống cùng nhau ba năm rồi, lần này là do lỗi của ta, nên hân mới giận ta như thế. Đây là giấy khám sức khỏe của ta, ta đã phá hủy hân tiểu hài tử rồi, nên ta mong tiểu thư thành hoàn cho chúng ta.” Nam nhân một mặt dùng cố mà đối nữ nhân mới có thể dùng, mặt khác lại dùng nét diễm đam đáng yêu mà thuyết phục nữ tử bên cạnh.

Nữ nhân hoàn toàn bị bộ dạng của nam nhân trước mặt đánh lừa, hoàn toàn không nghĩ tới nam nhân trước mặt nói, “Triệu tiên sinh, ta xin phép đi trước, ta mong tiên sinh hảo hảo quý trọng người trước mặt a, người tốt như thế sao người có thể từ bỏ được na, vợ chồng cãi nhau là chuyện bình thường a, thế nhưng người thực sự là không nên làm những việc quá phận như thế, nhưng người yên tâm đi, ta sẽ giữ kín chuyện này.” Nói xong liền xoay người cầm lấy ví của mình rời khỏi nhà hàng.

Nam nhân nhìn nữ nhân rời khỏi nhà hàng, bộ dạng đáng thương biến mất, khóe miệng nở một nụ cười nham hiểm, ngồi xuống ghế bên cạnh Triệu Tân, nói: “Bây giờ ta chính thức giới thiệu một chút, ta là Hiên Viên Hàn, năm nay 27 tuổi, là một bác sĩ, cũng là vị hôn phu từ thuở nhỏ của người”

Triệu Tân nghe Hiên Viên Hàn nói, bật dậy khỏi ghế đang ngồi, chỉ vào nam nhân bên cạnh hét lên: “ Con mẹ nó rốt cuộc người là ai? Là hôn phu của ta, ta là nam đó, sao có thể là vị hôn thê của người?”

Bởi vì Triệu Tân đang rất kích động, nên khi cả nhà hàng đều nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, liền giảm thấp giọng nói nhỏ, Triệu Tân tức giận đến độ hận sao đất không nứt ra một lỗ để hắn chui xuống.(chém chém a)

Hiên Viên Hàn không hề bị bộ dạng kích động của Triệu Tân dọa, mà còn nhìn Triệu Tân cười tủm tỉm.”Người không nên kích động như thế, ta chỉ nói sự thực thôi mà, nếu như người không tin người có thể gọi điện cho bá phụ hỏi xem có đúng không.” rồi lấy điện thoại của mình ra đặt vào tay Triệu Tân nói tiếp: “ Bấm số rồi đó, người tự mình hỏi đi.”

Chẳng biết tại sao, mà Triệu Tân nhìn nụ cười tràn đầy sự tự tin của Hiên Viên Hàn, lại thấy phát lạnh toát thân.

3. Chương 3

Điện thoại cứ như vậy vang lên từng tiếng bíp, thế nhưng vẫn không ai trả lời. Triệu Tân nghĩ bây giờ tìm mình đập ngay còn nhanh hơn so với tiếng bíp trong điện thoại nữa. Lòng bàn tay cầm di động đã bắt đầu xuất hiện một lớp mồ hôi bao phủ.

“Ba, sao người không nghe điện thoại vậy, đang làm việc hả? Ba, người có biết một người tên là Hiên Viên Hàn không? Hắn rốt cuộc là ai?”

“Ta đương nhiên biết Tiểu Hàn, hắn là vị hôn phu của người mà làm sao ta không nhận ra a? Sao vậy, người hiện tại đang ở cùng một chỗ với Tiểu Hàn a, hài tử này thật đúng là cẩn thận tỉ mỉ a, biết các người sẽ kết hôn, nó đã đến thăm ta và mẹ người đó, Tiểu Tân, ta và mẹ người đều rất thoải mái, hôn lễ đã được định rồi, tháng sau đó, các người hảo hảo ở chung nghe.”

“Cục” cho đến khi đầu bên kia tắt máy, Triệu Tân vẫn ở trạng thái ngây ngốc, không cách nào tiếp thu việc đính hôn kia là có thật.

Ném di động lên bàn, Triệu Tân nắm lấy cổ áo Hiên Viên Hàn nghiến răng nói, “Tên hỗn đản này, ai nói muốn kết hôn với người hả? Người dám gọi điện đến nhà ta sao, đồ C (nghĩa là đồ ẻo lả a), ta nói cho người biết ta sẽ không bao giờ kết hôn với người cả, người đi mà kiếm người khác đi, nếu như người còn dám đến nhà của ta nữa ta sẽ tìm người để tính sổ.” Nói xong liền xoay người nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, cố gắng bỏ ngoài tai những lời dị nghị của mọi người xung quanh.

Một tuần sau, Triệu Tân không hề nghe mọi người xung quanh bàn tán về chuyện kết hôn, nên nghĩ có lẽ là do Hiên Viên Hàn bị hắn uy hiếp nên đã bỏ cuộc rồi, thế nhưng cũng không thể lơ là được. Cứ thế Triệu Tân chuẩn bị đi coi mắt lần nữa, nghe nói lần này là một nữ y tá khả ái, Triệu Tân lại một lần nữa tưởng tượng viễn cảnh sau này sẽ thú một thê tử hiền lành, có những hài tử khả ái, hoạt bát.

Lần trước thất bại, nên địa điểm coi mắt lần này là một phòng trà rất yên tĩnh, cũng bởi vì tên Hiên Viên Hàn phá đám nên mới phải đổi địa điểm coi mắt. Đứng trước cửa phòng, Triệu Tân giống như một tên trộm lén lút nhìn đông nhìn tây, sợ gặp phải công an, hay Hiên Viên Hàn đều như nhau.

“Người. . . Người sao vậy lại ở chỗ này? Người ở đây làm cái gì? Người chính là vị tiểu thư đó sao?” Triệu Tân không thể tin vào hai mắt của mình, mở cửa người đầu tiên thấy không phải là nữ y tá khả ái mà là

Hiên Viên Hàn, người mà cả đời này hắn cũng không muốn gặp.

“Không nên kích động như thế Tân Tân à, kỳ thực căn bản không phải là không có nữ y tá khả ái, chỉ là ta đã mua một người rồi giới thiệu cô ấy cho người thôi, thế nhưng ta rất nhớ người a.”

Triệu Tân rất muốn nói nhưng nói không ra tiếng, chỉ cảm thấy mình bị nam nhân không biết xấu hổ này chọc tức đến chết.

“Hiên Viên Hàn, người rốt cuộc muốn gì hả? Kiếp trước ta có nợ người cái gì sao? Vì sao người luôn phá hỏng chuyện của ta vậy, con mẹ nó người nghe không hiểu tiếng người sao, không phải ta đã nói là sẽ không kết hôn với người sao?”

“Người hình như còn có điểm chưa hiểu hả Tân Tân, người cho là người nói không kết hôn là sẽ không kết hôn sao? Để ta nói cho người hiểu, chuyện này là do gia gia người với gia gia ta quyết, ai cũng không thay đổi được, người tưởng không làm tân nương của ta là xong ư, ta không có được người thì không một ai có cả, cho nên người hãy ngoan ngoãn chấp nhận số mệnh đi.”

Hiên Viên Hàn nói thanh âm cực kỳ ôn nhu, nhưng Triệu Tân nghe như sét đánh ngang tai, bởi vì Triệu Tân biết ở nhà hắn không một ai có thể phản bác lại lời nói của gia gia, nếu như dám phản bác lại, thì có thể xem như người đó tự rước họa vào thân, kết cục gia gia sẽ giáo huấn người đó bằng mọi cách.

Triệu Tân đang suy nghĩ làm sao để đối phó với giáo huấn của gia gia, cuối cùng sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui thì chạy trốn là cách hữu hiệu nhất, nghĩ đến việc có thể thoát khỏi ma chướng của nam nhân trước mặt, Triệu Tân bất giác mỉm cười, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt như thợ săn thấy con mồi của Hiên Viên Hàn.

“Tân Tân, người đang suy nghĩ gì mà thất thần như vậy?” Không lãng phí thời gian, Hiên Viên Hàn lập tức chạy tới trước mặt Triệu Tân dùng thứ thanh âm cực kỳ ôn nhu để hỏi.

“Không có việc gì a, ta không có nghĩ gì hết, chỉ là ta muốn, quay về với hiện thực có muốn trốn cũng không thoát, thôi thì chúng ta cùng nhau sống trong hòa bình được không, Hiên Viên Hàn người thấy sao? Ta đói bụng rồi, chúng ta đi ăn một chút gì đi.” Vội giấu đi suy nghĩ của mình, Triệu Tân cố đánh lạc hướng chú ý của am nhân qua chuyện khác, sợ am nhân kia phát hiện ra ý đồ của mình.

Biết rõ Triệu Tân trong lòng đang tính toán cái gì, nhưng Hiên Viên Hàn cũng không có vạch trần ra, hiện tại Triệu Tân cũng tỏ ra không có gì, nên mỗi người mỗi suy nghĩ khác nhau rồi cũng xong.

4. Chương 4

Được rồi, tiểu bằng hữu, đeo túi của con vào đi, xếp hàng thành hàng rồi ra ngoài đón ba ba mẹ mẹ nào!”

” Tái kiến Triệu lão sư!”

” Tái kiến tiểu bảo bối!”

Sau khi tiễn tiểu hài tử cuối cùng học tại nhà trẻ về, Triệu Tân thu dọn mọi thứ lại rồi chậm rãi tiêu sái về nhà.

Ở đây không phải là thành phố X, mà là bên cạnh thành phố X.

Một tháng trước, sau khi cơm nước xong với Hiên Viên Hàn, hai ngày sau Triệu Tân liền thu thập mọi thứ được – coi – là toàn bộ gia sản của mình dọn tới đây, tuy nói là ra khỏi thành phố, thế nhưng mỗi ngày đều thấp thỏm lo lắng, sợ một ngày nào đó Hiên Viên Hàn lại xuất hiện trước mặt mình.

Đi ngang qua một khu chợ nhỏ, Triệu Tân mua một phần cơm, rồi tiếp tục đi về nhà. Triệu Tân đứng trước cửa phòng vừa muốn mở cửa thì phát hiện cửa nhà mình đã mở sẵn, trực giác Triệu Tân mách bảo trong nhà có trộm liền một cước đá văng cửa nhà mình nổi giận dùm dùm xông vào bên trong.

“A Vì sao người lại ở chỗ này, làm sao người tới được đây?” Triệu Tân nhìn trân trân nam nhân ngồi trên sofa, nghĩ mình sẽ điên lên mất thôi, vì sao chạy tới đây mà hắn cũng có thể tìm được a.

“Ai nha, Tân Tân, đừng có kích động thế, ta không cố ý lục đồ của người, hay điều tra người đâu, ai bảo người giấu ta địa chỉ nên ta mới phải làm như thế, đừng trách ta nha.”

” Tân Tân con mẹ người, ta là Triệu Tân, không phải là Tân Tân, sau này không được gọi ta là Tân Tân.”

“Được rồi, ta sau này sẽ không gọi người Tân Tân đâu, gọi là Tiểu Tân nha?”

“Người tới nơi này chỉ vì muốn nói với ta những ... lời này sao? Rốt cuộc người làm sao tìm được nơi này vậy? Mục đích của người là gì? Kẻ nào dẫn người tới đây.” Triệu Tân nghĩ mình chắc sẽ bị tên nam nhân đánh đá không biết xấu hổ này tức chết thôi, thực muốn chết luôn cho rồi.

“Ta chỉ có một mục đích mà thôi, chẳng qua lần trước người hảo tâm mời ta đi ăn như thế, ta đã cảm thấy không ổn rồi, cho nên để theo dõi người ta đã cho người bám theo người vài ngày, không ngờ người lại chạy trốn thật. Kỳ thực ta tìm người cũng chỉ có một mục đích a, đó là đón người trở về nhà, dù sao hôn kỳ cũng sắp tới rồi, làm sao có thể thiếu “Tân nương” a.”, Hiên Viên Hàn cười một cách thô bỉ tuyệt nhiên không hề quan tâm đến sắc mặt muốn giết người của Triệu Tân.

Bất đắc dĩ thở dài, Triệu Tân dùng ngữ điệu đáng thương cảm, thuyết phục hẳn: “Hiên Viên đại thiếu gia, ta van người, người thả ra ta đi, người nói người không tìm được người nhưng người tài như thế, người muốn được gả cho người nhất định rất nhiều, ta già rồi, người chú ý đến người già như ta làm gì, người hãy tìm người khác đi. Thời gian cũng không còn sớm nữa, người về đi ta không tiễn, khi nào có dịp, ta sẽ về thành phố X thăm người.”

Thấy Triệu Tân muốn tiễn khách, Hiên Viên Hàn nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay, nhìn Triệu Tân khêu gợi cười cười, “Ai, kỳ thực ta quên nói cho người một việc, mà hiện tại cũng đã khuya rồi.”

“Người lại có âm mưu gì thế hả? Người cứ nói thẳng ra là được rồi, người nghĩ lão tử sợ người sao?” Ngực như là hữu mười lăm người mộc dũng (tim đập như đánh trống), vô cùng lo lắng, thế nhưng bề ngoài Triệu Tân lại tỏ ra rất mạnh mẽ, không muốn để cho Hiên Viên Hàn thấy bộ dạng yếu đuối của mình.

“Việc này rất quan trọng, chẳng là trước khi xuất môn gia gia ta đã gọi điện thoại cho ta, người cũng biết thành phố X cách đây không xa mà, hiện tại chắc hẳn bọn họ cũng sắp tới rồi, a, không phải chắc hẳn, mà tới thật rồi. Xin lỗi nha, ta không giúp được người rồi, xem ra nhất định người phải thành “Lão bà” của ta thôi.”

Nhìn ra bên ngoài đúng là có một chiếc xe phủ rèm, Triệu Tân tự một người cảm giác xong, bị gia gia tìm được nhất định sẽ bị chỉnh rất thảm, tuy rằng rất muốn chạy trốn, thế nhưng hiện tại có chạy cũng không thoát. Trừng mắt liếc Hiên Viên Hàn một cái, Triệu Tân cảm thấy mình thật là xui xẻo.

Reng... Reng...

Triệu Tân nhìn vào điện thoại, là gia gia gọi, chưa kịp nói, bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh bá đạo : “Tiểu tử thôi, còn không xuống lầu đón ta a? Còn muốn ta tự mình đi tới tiếp người a, cho người năm phút xuống lầu, bằng không người tự nhận lấy hậu quả.”

Bất đắc dĩ tắt điện thoại, chậm rãi tiêu sái xuống lầu Triệu Tân cảm thấy bản thân như phạm nhân bị tử hình, mà kẻ áp giải tên tử tù không ai khác chính là Hiên Viên Hàn.

5. Chương 5

Dọc đường đi, cả hai bên đều không nói gì, Triệu Tân trong lòng lo lắng, không dám mở miệng hỏi gia gia rốt cuộc là tại sao lại như vậy, chỉ có thể ghen ở trong lòng. Nhìn ngắm phong cảnh, nghĩ lần sau nhất định phải chạy xa một chút, lần này thật sách rồi.

Bởi vì nơi đây cách thành phố X không xa lắm, Triệu Tân muốn về nhà cũng không quá tám tiếng.

Nhìn Hiên Viên Hàn xuống xe cùng một lúc với mình, Triệu Tân thắc mắc “Người không về nhà sao? Đã muộn lắm rồi, người về nhà đi, nếu không ba mẹ người sẽ lo lắng lắm.”

“Người không cần lo lắng đâu Tiểu Hàn, ngày hôm nay hẳn sẽ ăn với chúng ta, người còn có vấn đề gì sao?”

“Không có, con không có vấn đề nào cả, gia gia người chắc cũng mệt rồi, chúng ta nên lên phòng nha.” Nghe gia gia trả lời, Triệu Tân chỉ có thể miệng trả lời lão nhân gia, làm sao đắc tội được a, thực sự là lá gan của hắn càng ngày càng nhỏ mà.

Vốn là người thích ăn nên khi ngồi vào bàn ăn mọi buồn phiền đều biến hết Triệu Tân, trong lúc ăn Triệu Tân phát hiện trong mắt gia chỉ có Hiên Viên Hàn, mà thường ngày đứa cháu mà gia yêu nhất là lão a, sao lại thích Hiên Viên Hàn rồi, Triệu Tân tức giận đến độ chỉ ăn qua vài miếng rồi về phòng mình.

Tắm xong, Triệu Tân chuẩn bị bài giảng thật tốt để ngày mai đi dạy.

“A , vì sao ngươi lại ở trong phòng ta? Ngươi không phải về nhà rồi sao? Ngươi là u linh hả? Tại sao luôn luôn bám lấy ta như thế hả?” Thấy Hiên Viên Hàn nằm trên giường mình, Triệu Tân thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

“Tân Tân, lẽ nào ngươi phát hiện ra rồi sao?”A” cái này là do ngươi hiện tại thấy ta liền khẩu xà tâm phật thôi.” Không thêm để ý tới vẻ mặt tức giận của Triệu Tân, Hiên Viên Hàn chậm rãi trả lời.

“Nếu không phải do ngươi thường phá hư sinh hoạt của ta, ta cũng không đến nỗi mỗi lần gặp ngươi đều ngạc nhiên đến như vậy, ngươi còn dám nói ta hả, ngươi mau cút ra ngoài cho ta, ta buồn ngủ rồi.”

“Tốt lắm a, đúng lúc ta cũng buồn ngủ, cùng nhau ngủ đi.”

“Ngươi. . . Ngươi muốn làm cái gì? Vì sao lại cởi quần áo ra, ngươi buồn ngủ thì về nhà của ngươi mà ngủ, nhà ta không có chỗ cho ngươi đâu.” Nhìn Hiên Viên Hàn cởi đồ rất nhanh, Triệu Tân ghen hờn.

“Đừng như vậy mà Tân Tân, sau này ngươi cũng trở thành lão bà của ta mà, cùng nhau ngủ một chỗ cho quen, không cần phải xấu hổ đâu.” Hiên Viên Hàn vừa nói trong nháy mắt đã cởi xong đồ, đứng ở bên giường.

“Bộ dạng ngươi sao thế, thân hình của ta cũng không tệ lắm đúng không? Không nên mở to mắt như thế nhìn ta đâu, ta nghĩ ngươi sẽ bất mãn.”

Triệu Tân đúng là mở to hai mắt đang nhìn Hiên Viên Hàn, nhưng điều không phải bởi vì bởi vì khác, thị Hiên Viên Hàn dáng người rất đẹp, nhìn bên ngoài hắn có vẻ yếu ớt nhưng thực sự một chút cũng không giống. Cơ bụng sáu múi, tứ chi cơ bắp phân bố rất đều, vừa nhìn qua cũng biết là thành quả rèn luyện lâu năm. Cơ thể Hiên Viên Hàn làm cho người nhìn có cảm giác cơ thể hắn thật đẹp. Triệu Tân chưa bao giờ nghĩ tới thân thể nam nhân cũng có thể đẹp đến như thế.

“Hỗn đản, ngươi đi ra ngoài, ta không cho phép ngươi ngủ trên giường ta, ta cảnh cáo ngươi ngươi mau đứng lên đi, bằng không ta sẽ để gia gia ta thấy con người thật của ngươi, nhìn ngươi như trong bộ dạng như thế này tốt lắm sao.” Trong khi Triệu Tân đang bận chiêm ngưỡng “Thân thể” thì Hiên Viên Hàn cứ như vậy chui vào ổ chăn của Triệu Tân, xâm chiếm lãnh địa của hắn trước một bước.

“Lão bà, ngươi không nên không có ý tứ, thực tế thì ai cũng phải kết hôn thôi, sau này ngươi muốn xem cả đời cũng được. Ngươi có thể đi gọi gia gia ngươi, ngươi có nghĩ nếu gia gia ngươi không cho phép ta, ta làm sao có thể công khai vào phòng của ngươi?”

Chấn động sau lời nói của nam nhân trước mặt, Triệu Tân miệng thì nói vậy, chỉ là trong lòng một bên ngực đã cảm thấy ê ẩm rồi.

“Vương bát đản Hiên Viên Hàn, ta sẽ không tha thứ cho ngươi, ta muốn giết ngươi.” Triệu Tân không nghĩ tới chính là, nam nhân ở phía sau tự mình mình, tức giận đến độ sôi lên.

“Vị đạo thật đúng là không sai, bộ dạng sao thế, thấy nước bọt ta ngon không? Đây chính là chất bôi trơn, vị đạo càng lúc càng dần nga.”

“Ngươi nhét cái gì vào miệng ta đó? Rốt cuộc đã nhét vào cái gì, ngươi muốn giết ta hả, con mẹ nó lão tử sẽ không tha thứ cho ngươi, bây giờ ta sẽ vì dân trừ hại.” Giơ nắm tay đánh vào khuôn mặt đang cười gian của Hiên Viên Hàn, nhưng phát hiện ra thân thể của mình vô lực.

“Ha ha ~, kỳ thực ta cũng không cho ngươi uống thuốc độc đâu, chỉ là một ít xuân dược mà thôi. Ai bảo ngươi luôn luôn đối địch với ta làm chi, ta làm vậy cũng là bất đắc dĩ mà thôi.”

Nhìn khuôn mặt vô (số) tội của Hiên Viên Hàn, Triệu Tân lần đầu tiên trong đầu có ý niệm chặt người ra làm trăm mảnh.

6. Chương 6

Hiện tại nếu như có người hỏi Triệu Tân muốn làm gì, hẳn sẽ không chút do dự mà trả lời, muốn cùng một nữ nhân giải quyết dục vọng. Thế nhưng nhìn Triệu Tân hiện tại đừng nói là cùng nữ nhân, mà một chút khí lực để cử động cũng không có, có thể thấy được Hiên Viên Hàn đã hạ bao nhiêu xuân dược lên người hắn.

Nóng, lần đầu tiên trong đầu Triệu Tân chỉ có duy nhất một chữ, cái gì cũng không muốn, chỉ muốn làm sao dập tắt được hỏa nhiệt đang bùng lên trong người. Hai tay run run tự cởi áo đang mặc, Triệu Tân nghĩ cởi áo ngủ ra sẽ thoải mái hơn một chút, mà không nghĩ tới cởi quần áo có ma sát, tạo ra một cảm giác rất thoải mái.

“Tân Tân, đây là đang dụ dỗ ta sao? Nếu như người muốn cởi quần áo cứ nói cho lão công biết, ta sẽ giúp người mà.” Giữ chặt hai tay, Hiên Viên Hàn chậm rãi cởi từng nút áo thuận tiện ma sát thân thể mẫn cảm của nam nhân dưới thân.

“A. . . Người dừng tay, ta. . . A. . . Ta có thể tự làm được, không cần người hỗ trợ.” Không chấp nhận những động tác của Hiên Viên Hàn làm mình cảm thấy thoải mái, tuy ngoài miệng nói cứng, nhưng Triệu Tân cũng cảm thấy hỏa nhiệt bên trong giảm đi một chút.

Nhanh chóng cởi underwear của Triệu Tân, nhìn tiểu đệ đang biểu tình giữa hai chân nam nhân, nói: “Thân thể của người đúng là mẫn cảm a, chỉ mới ma sát có một chút thôi mà đã làm người “cứng” lên rồi, yên tâm lão công sẽ thỏa mãn người.”

Quỳ gối giữa hai chân Triệu Tân, hai tay Hiên Viên Hàn chậm rãi vuốt ve tiểu đệ đang dựng đứng lên của Triệu Tân, thỏa mãn nhìn Triệu Tân thở dốc khi đang bị chi phối bởi dục vọng.

Gò má ửng hồng, miệng thở dốc, còn có thân nhiệt lên cao nhờ xuân dược, nên Triệu Tân hiện tại trong mắt của Hiên Viên Hàn vô cùng đẹp.

Lấy trong túi quần ra lọ thuốc bôi trơn đã chuẩn bị sẵn, đặt hai chân Triệu Tân gác trên vai mình, dây thần kinh lý trí của Hiên Viên Hàn gần như đứt cái phụt, cố gắng kiềm chế hỏa dục, đổ ra một ít chất bôi trơn lên ngón tay rồi bắt đầu tìm kiếm *** của Triệu Tân.

“Người đang làm gì đó? Tay người. . . Tay người đang sờ nơi nào vậy? Lấy ra cho ta, a đau quá.” Triệu Tân luống cuống, nơi chưa bao giờ đụng chạm qua nay lại bị ngón tay của nam nhân thâm nhập, cảm giác đau đớn trải rộng toàn thân nhưng lại mang theo một chút khoái cảm.

“Ta làm như vậy để người có thể thoải mái thôi mà, không sao đâu, người xem, “Tiểu đệ đệ” của người không phải cũng rất khoái nhạc đó sao, đã hoàn toàn đứng thẳng lên rồi kìa.”

Triệu Tân khó chịu trong lòng, nhìn “tiểu đệ đệ” của mình vì nam nhân xen ngón tay vào mà ngẩng đầu, thậm chí chính mình thật *** dâng. Lệ tuôn, nhưng không thể khóc có sao cứ chực rơi ra.

“Tân Tân, ta nghĩ hiện tại người cũng khó chịu giống ta, ta cũng sắp chịu không nổi rồi. Nhưng nếu ta không làm theo từng bước người sẽ bị tổn thương.”

“Đau quá, người đi ra ngoài. . . Đi ra ngoài, ta đau quá.” Chịu không nổi sự đau đớn do nam nhân gây ra, Triệu Tân cuối cùng cũng khóc lên, “tiểu đệ đệ” cũng vì đau đớn mà cúi đầu. Nhưng Triệu Tân khóc như thể dưới ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Hàn càng thêm kích thích dục tính.

“Tân Tân, bên trong người nóng quá, thực sự rất thoải mái, người đừng khóc nữa, ta sẽ làm người thấy thoải mái ngay.” Kiểm chế dục vọng đang kêu gào, Hiên Viên Hàn hôn lên đôi môi khêu gợi của Triệu Tân, lần thứ hai kích thích dục vọng nam nhân.

Đầu tiên vẫn là nhẹ nhàng đùa bỡn trên thân thể Triệu Tân, một tay chà xát cặp nhũ hoa tay kia ở trên người Triệu Tân chậm rãi thăm dò, nhằm tìm ra nơi mẫn cảm của nam nhân.

Nhìn “tiểu đệ đệ” Triệu Tân vì hôn môi lần thứ hai mà ngẩng đầu lên. Dục tính của Hiên Viên Hàn lại nổi lên, nhằm vào *** nóng như có lửa đốt của Triệu Tân mà tiến thẳng vào, hoàn toàn tiến nhập.

Thực thoải mái, Hiên Viên Hàn không nghĩ bên trong thân thể Triệu Tân có thể khoái cảm đến như thế, bình thường cứ ngoan như vậy thì tốt biết mấy, cảnh giới cao nhất của *** là đây a.

Không suy nghĩ nhiều, Hiên Viên Hàn rất nhanh trườn sát bên trong Triệu Tân.

“A đừng đụng vào nơi đó, kỳ quái, đừng tiến vào nữa, ta chịu không nổi rồi.” Mỗi lần nam nhân trườn sát bên trong va chạm đến điểm mẫn cảm, cái miệng nhỏ phía dưới của Triệu Tân như muốn bao bọc, nuốt chửng lấy dục vọng của Hiên Viên Hàn.

Hiên Viên Hàn nhìn Triệu Tân vô cùng thỏa mãn, liền đâm mạnh tới, hướng thẳng đến điểm mẫn cảm Triệu Tân, Triệu Tân ngay trên tay Hiên Viên Hàn lần đầu tiên trong cuộc đời ở trong tay người khác phóng ra ***.

7. Chương 7

“Tân Tân, người bắn thật nhiều a, xem ra người thực sự bị cấm dục quá lâu rồi, không sao, ta sẽ thỏa mãn người mà.”

“Hỗn đản, người đi chết đi. Người mau buông, con mẹ nó mới không cần người thỏa mãn.” Triệu Tân cuối cùng cũng gom lại đủ một ít khí lực, nạt nam nhân đang trêu mình.

“Tân Tân, người luôn kích động như thế a, theo ta người nên giảm âm lượng xuống đi, ta cũng không ngại mọi người tới xem đâu, dù sớm hay muộn ta cũng sẽ kết hôn với người mà, nếu người không ngại người có thể nói lớn lên a.”

“Người... con mẹ nó đừng có cử động nữa, mau buông ta ra, Hiên Viên Hàn, người là một tên súc sinh.”

“Người thật là ích kỷ Tân Tân, sao người có thể chỉ lo thỏa mãn bản thân mà không chú ý đến người khác thế?” Không đợi Triệu Tân phản bác, Hiên Viên Hàn ra sức trườn sát bên dưới.

“A. . . Đừng. . . A. . .” Bị Hiên Viên Hàn đâm vào nơi mẫn cảm, Triệu Tân không thể nói thành câu chỉ có thể cầu xin Hiên Viên Hàn buông tha bản thân.

“Sẽ thả người ra, chỉ cần dục vọng của ta thỏa mãn, ta sẽ buông người ra.”

Cố sức đâm mạnh vài lần nữa, cuối cùng Hiên Viên Hàn cũng phóng ra dục vọng bản thân nóng bỏng vào sâu bên trong người phía dưới, Triệu Tân vì kích thích của Hiên Viên Hàn mà bắn ra lần hai sau kiệt sức ngất đi.

Cốc...cốc...cốc

“Tiểu Tân a, người ngủ dậy chưa? Đến giờ ăn sáng rồi, mọi người đang đợi người ở dưới nhà, mau dậy đi.” Triệu Tân đang ngủ say vì tiếng gõ cửa mà giật mình thức giấc.

Rất muốn trả lời ba, thế nhưng khi Triệu Tân mở miệng nói trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn, miễn cưỡng nói, yết hầu như muốn bốc cháy. Trên ngực có chút khó thở, mở mắt nhìn lại thấy có hai cánh tay đặt trên ngực, tự hỏi vì sao hai tay đều đặt bên trên như nhau, quay đầu lại liền thấy khuôn mặt đang ngủ của Hiên Viên Hàn bên cạnh mình.

Nhớ lại ngày hôm qua bị tên nam nhân này kê đơn, còn đặt hán dưới thân, làm hán rên rỉ, cao trào, Triệu Tân mặt biến sắc. Mà tên hỗn đản nam nhân này không để ý đến hán mặc sức thao hán đến độ ngất đi vẫn không buông tha tiếp tục tiến công hiệp hai.

Dùng hết sức bình sinh mà đả một quyền lên mặt nam nhân đang nằm ngủ say bên cạnh mà thỏa mãn nghe tiếng nam nhân thét lên vì đau đớn, nhìn nam nhân khoe miệng lưu huyết, Triệu Tân lần đầu tiên thấy người khác lưu huyết mà trong lòng lại cảm thấy vô cùng hài lòng! . . .

Đúng lúc này, cửa phòng bị ba Triệu Tân một cước đá văng ra, do không kịp mặc đồ nên hai đương sự vẫn xích lõa nằm trên giường còn ba Triệu Tân đứng ngây người ngay ở cửa.”Các người...các người...rất cuộc

chuyện này là sao? Hiện tại giải thích rõ ràng cho ta? Vì sao người luôn phản đối kết hôn mà giờ lại ở cùng một chỗ với nhau vậy hả?”

“Ba, ba hiểu lầm rồi, sự tình không phải như ba nghĩ đâu.”

“Ta hiểu lầm ư, lẽ nào vết tích trên người người không đủ để ta hiểu ư? Người im đi để ta nói chuyện với tên tiểu tử thói này. Tiểu tử thói, người mục đích tiếp theo của người là gì?”

Triệu Tân hiện tại thực sự rất muốn tìm một cái lỗ để mà chui vào, vì sao những cảnh thường hay thấy trên tivi đều liên tiếp ứng dụng lên người hắn, kiếp trước hắn có đắc tội với lão thiên gia hay sao cứ nhiên lại lâm vào hoàn cảnh như vậy. Hết chỗ nói rồi. . .

Lau vết máu trên khóe miệng, Hiên Viên Hàn nói: “Bá phụ, người yên tâm, con nhất định sẽ thú Tiểu Tân, hơn nữa do con rất thích Tiểu Tân nên mới dùng đến hạ sách này, con mong bá phụ hãy giao Tiểu Tân cho con.”

“Được rồi, thấy người có thành ý như vậy, ta đồng ý đem Tiểu Tân giao cho người đó.” Không ai hỏi đến ý kiến của Triệu Tân, hiện tại triệu ba ba đã nhận được năm phần của sính lễ, nửa cuộc đời sau của Triệu Tân cứ như thế mà được quyết định.

“Ba, ta không đồng ý, vì sao người lại có thể tự ý quyết định nửa đời sau này của ta như thế, ta sẽ không chấp nhận cuộc hôn nhân này đâu.” Nghe được chính ba mình cứ như vậy gả con cho Hiên Viên Hàn, Triệu Tân dùng chất giọng khàn khàn nói.

“Bá phụ, người cũng thấy đấy, không phải ta không muốn thú Tiểu Tân mà sự thật là hắn đối ta có chút phiền diện, ta cũng không có biện pháp.” Nhìn Hiên Viên Hàn trừng ra khuôn mặt phiền tử đối với ba mình, Triệu Tân nắm tay lần thứ hai nhắm khuôn mặt nam nhân mà hỏi thăm.

“Dừng tay, Tiểu Tân, người không cần phản bác nữa. Thực sự thì các người sớm muộn gì sẽ kết hôn, nếu đã cùng ở một chỗ với nhau người còn phản đối cái gì nữa, cuối tuần sau kết hôn, ai cũng không được phản đối.”

Biết lời ba nói đã không cho hắn cơ hội phản bác, Triệu Tân cũng không muốn nói nữa chỉ là nghĩ đến hắn sau này không có thể tử ngọt động lòng người, hoạt bát khả ái như tử, Triệu Tân chịu không nổi đả kích quá lớn này cứ như vậy trực tiếp té xỉu.

8. Chương 8

Hôn lễ vốn là định một tháng sau, nhưng do Triệu Tân lại một lần nữa chạy trốn thất bại, thế là hôn lễ chuyển thành cuối tuần.

Bởi vì tại thành phố X, hai nhà đều rất có uy tín trong kinh doanh nên hôn lễ hai người tổ chức rất long trọng, những người tới dự đều muốn dĩ hoà quan hệ với hai người. Người tới chúc phúc cho hai người cũng nhiều mà số người tới xem náo nhiệt cũng không ít, dù sao nam nhân cùng nam nhân kết hôn, đâu phải ai cũng tổ chức long trọng như thế này.

Về mặt tươi cười của Hiên Viên Hàn hoàn toàn đối lập với Triệu Tân đang hờn dỗi ngồi ở phòng nghỉ. Không ngờ vận mệnh của hắn lại đen đến thế, chạy trốn thì lại bị trả về, cho nên mới tổ chức hôn lễ sớm hơn dự định, Triệu Tân trong lòng hung hăng chửi Hiên Viên Hàn.

“Tân Tân, người chuẩn bị xong chưa? Tới lúc kính rượu rồi.” Ngay lúc Triệu Tân đang suy nghĩ, Hiên Viên Hàn từ bên ngoài tiến vào.

“Được rồi.” Một thanh âm tức giận từ miệng Triệu Tân xông ra.

“Mệt rồi hả, buổi tiệc khoảng chừng 1 tiếng nữa là kết thúc, đến lúc đó chúng ta có thể về nhà rồi.”

“Hiên Viên Hàn, ta và người thương lượng một việc có được hay không?” Không biết có thể hay không thành công, nhưng Triệu Tân vẫn nỗ lực.

“Chuyện gì, người nói đi.”

“Người coi như không thấy ta, người thả ta đi đi, ta sẽ vô cùng biết ơn người.”

Nghe được Triệu Tân vẫn là muốn đi, bực tức trong lòng Hiên Viên Hàn không khỏi bùng lên, “Buông tha người sao, ta sẽ không bao giờ buông tha cho người đâu, đời này người đã định là lão bà của ta rồi.” Vừa nói vừa xoay người lại, không hề nhìn Triệu Tân lấy một lần.

“Người. . .” Triệu Tân vốn định nói cho xong, thế nhưng nhìn bộ dạng tức giận của Hiên Viên Hàn thì không có cách nào mở miệng ra được, cuối cùng mong muốn của hắn cứ như vậy chìm vào trong quên lãng.

“Đã đến giờ, đi ra ngoài kính rượu đi, người quên chuyện ly khai ta đi, người phải biết rằng nếu như người hiện tại dám chạy trốn lần nữa, người bị chê cười sẽ không chỉ đơn giản là người và ta đâu.”

“Ta biết rồi.” Hiểu rõ tình huống hiện giờ, Triệu Tân cuối cùng cũng cúi đầu đồng ý.

Hít một hơi sâu, hướng tới phòng tiệc cưới – nơi đối với hắn như pháp trường đi đến.

Hôn lễ cũng không kết thúc trong vòng 1 tiếng như Hiên Viên Hàn nói, khi tiễn khách nhân ra về ngoài trời đã tối đen như mực. Lúc này đích Triệu Tân sớm đã thành ngạ đắc trước ngực thiếp hậu bối liễu, ngồi ở yến thính đích ghế trên, như là một bãi nê đường như.

“Hiên Viên Hàn, ta đói bụng, người mau nấu cho ta ăn.” Nhìn tên bại hoại tinh thần phần chấn như thế, Triệu Tân trong ngực càng không cam tâm.

“Tân Tân, người muốn ăn gì, ta đi chuẩn bị.”

“Tùy tiện ba, cái gì cũng được, thế nhưng sau này người không được gọi ta là Tân Tân.”

“Người đã là lão bà của ta a, giấy kết hôn chứng đều có đủ, ta đương nhiên muốn gọi sao cũng được mà.” bộ dạng Hiên Viên Hàn trở nên đanh đá, không để ý tới lời Triệu Tân nói.

“Ai là lão bà của người, kết hôn thì sao, ta nhất định sẽ hội đào tẩu lần nữa.” Nghe Hiên Viên Hàn gọi mình Tân Tân, Triệu Tân liền nhớ tới việc mình bị tên hỗn đản này cưỡng bạo, lửa giận trong lòng bốc lên cao.

“Triệu Tân, hiện tại ta không phải là uy hiếp người, chỉ là nói cho người biết để người an phận làm cho tốt vai trò “Hiên viên thái thái”, chuyện người muốn hội chạy trốn, người cũng biết ta là bác sĩ, là một bác sĩ ngoại khoa, có một số việc rất thuận lợi, nếu như người dám bỏ trốn nữa, ta không biết có đủ lý trí hay không để đối mặt với người, người có hiểu không?” Hiên Viên Hàn rất khó nói ra cảm giác của bản thân giống như nhân gia thuyết không chiếm được mới là làm tốt (vật không có được thì càng phải có được), mỗi lần nghe Triệu Tân nói muốn chạy trốn lần nữa, thì thái độ lãnh tĩnh thường dùng đối nhân, tất cả đều bay hết sạch. Chỉ muốn nghĩ ra biện pháp đem nam nhân này ở lại bên người mình.

Nhìn nhân thần Hiên Viên Hàn, thân thể Triệu Tân rung mình một cái, biết lời nói của nam nhân này không phải hù dọa, trong lòng thầm tính toán làm sao mới có thể đào tẩu thành công có thể làm được vạn vô nhất thất.

Mẫu đối thoại của Triệu Tân kết thúc trong lặng yên, hai người đến nhà hàng giải quyết bữa ăn, cả hai người đều mệt mỏi uể oải mà những ngày sinh hoạt sau khi kết hôn sắp đến a.

9. Chương 9

Nếu như đối với người bình thường mà nói về cuộc sống sau hôn nhân chỉ có thể dùng hai từ ngọt ngào hình dung, còn đối với Hiên Viên Hàn cũng chỉ có thể dùng hai từ bi thảm lai để hình dung.

Sống chung với nhau đã hơn một tháng, tuy nói là Triệu Tân không có phản bác thái quá đối với Hiên Viên Hàn, mỗi ngày đều là đi làm, tan tầm, ăn ngủ mà thôi, thế nhưng hai người trong lúc nói chuyện với nhau cũng không thể hiện bao nhiêu tình cảm lắm.

Cái đó chỉ là thứ hai thôi, cái quan trọng là ... Mặc dù sống chung dưới một mái nhà, nhưng Triệu Tân vẫn kiên quyết hai người ai ngủ phòng nấy. Ăn no đủ tư *** dục, mỗi ngày đối mặt với Triệu Tân, thấy nhưng ăn không được, thành ra dần vật lớn nhất của Hiên Viên Hàn, mỗi ngày ở trong lòng đều tưởng tượng làm cách nào để đem Triệu Tân đặt dưới thân, hoan ái thỏa thích. Nhưng cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi, bởi

vì hiện tại nỗi thất vọng đau khổ của Hiên Viên vẫn mong muốn Triệu Tân tiếp nhận bản thân hắn, chứ không phải mỗi lần làm tình đều phải ép buộc.

Buổi tối Hiên Viên Hàn làm cơm tối, chờ Triệu Tân về rồi cùng nhau ăn, xem ra mỗi ngày đối với Hiên Viên Hàn buổi tối là thời gian hạnh phúc nhất, cũng bởi vì trên mặt có chút râu rậm không vui.

“Có chuyện gì xảy ra với người vậy, tâm tình không tốt hả?” Nghe tiếng Hiên Viên Hàn than ngắn thở dài, Triệu Tân có chút tò mò nhìn không được bèn hỏi.

“Tân Tân, người quan tâm tới ta sao? Kỳ thực cũng không có gì, chỉ là gần đây bệnh viện cử người đi nghiên cứu hạng mục, ta phải đi công tác nửa tháng.” Nghĩ đến nửa tháng không thấy được Triệu Tân, Hiên Viên Hàn lại bắt đầu than thở.

“Nga, ra là như thế a.” Triệu Tân trả lời vấn đề của Hiên Viên Hàn, chẳng qua chỉ cho phải phép, trong lòng thì vui muốn chết, bởi vì nửa tháng tới sẽ không thấy nam nhân này nữa, như vậy thì kế hoạch chạy trốn có thể thực hiện được rồi.

Không thấy được khoe miệng Triệu Tân nhếch lên, Hiên Viên vô cùng đau khổ những tưởng trước khi có thể cùng Triệu Tân thân thiết một phen ai ngờ.

Giống như mọi ngày, hai người sau khi cơm nước xong xuôi, liền cùng nhau ra phòng khách coi tin tức buổi chiều rồi đi ngủ.

“Tân Tân, đây là trà xanh hôm nay mới mua đó, uống thử đi, ngon lắm.” Lấy một chén đưa cho Triệu Tân, Hiên Viên Hàn chờ đối phương trả lời.

“Không sai a, mùi vị rất ngon, cảm tạ người, Hiên Viên Hàn.” Dù là không thích sống cùng nam nhân này thế nhưng nghĩ lại trong khoảng thời gian sống chung hắn đối với mình thực tốt, Triệu Tân có phần hòa nhã hơn với nam nhân bên cạnh.

“Không cần phải nói cảm tạ đâu. Người là lão bà của ta, ta đối xử tốt với người là điều dĩ nhiên a. Trà xanh rất tốt cho cơ thể đó, vậy người nên uống nhiều một chút ba.” Nghĩ đến lát nữa Triệu Tân nằm dưới thân mình na trăn tróc rên rỉ, Hiên Viên Hàn nỗ lực khuyến khích Triệu Tân uống thêm trà.

Không chú ý tới lời Hiên Viên Hàn nói, Triệu Tân tiếp tục vừa uống thêm trà, vừa xem TV, rồi đi thẳng về phòng ngủ không hề phát hiện trên mặt đối phương đang nở một nụ cười hồ ly.

Nhìn Triệu Tân trở về phòng ngủ, Hiên Viên Hàn cũng không trở về phòng ngay, mà chậm chậm lưu lại phòng khách dọn đồ, cho đến khi đồng hồ trên tường điểm mười một giờ.

Bính , nghe được tiếng phát ra từ gian phòng Triệu Tân truyền, Hiên Viên Hàn bước nhanh tới.

“Tân Tân, người có sao không, xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn Triệu Tân nằm trên mặt đất , Hiên Viên Hàn quan tâm hỏi.

“Hiên Viên Hàn, ta nóng quá, hình như là sinh bệnh rồi, trong nhà có thuốc cảm không vậy?” Không biết là bị người hạ được, Triệu Tân ngây ngốc hỏi Hiên Viên Hàn.

“Không có việc gì đâu, Tân Tân, người không phải bị cảm tới, chỉ là. . . Chỉ là người uống trà xanh có một ít được liệu mà thôi.”

“Người lại hạ được ta ư, tên hỗn đản này, con mẹ nó ta giết người.” Triệu Tân hung hăng đe dọa Hiên Viên Hàn , nhưng dưới tác dụng của dục tính giọng nói lại trở nên khàn khàn vô cùng gợi cảm.

Nhanh chóng ôm lấy cơ thể Triệu Tân, Hiên Viên Hàn không thèm để ý đến lời đe dọa còn nói: “Tân Tân, người nói muốn giết ta, ta sẽ để người toại nguyện, thế nhưng cho dù là thế cũng phải chờ tới khi mọi người thư thái đã a.” Vừa nói vừa ôm Triệu Tân tiến đến ngọ thất của “hai người”.

10. Chương 10

Triệu Tân không ngờ rằng mình ngày đêm phòng bị thế mà vẫn mắc mưu tên Hiên Viên Hàn, tức chết mất, trong đầu càng quyết tâm trốn đi cho bằng được.

“Hiên Viên Hàn, người là nam nhân chân chính sao? Cư nhiên lại dùng loại thủ đoạn hạ lưu này, mẹ nó, lão tử nhất định phải giết người.” Tuy rằng chỉ còn một phần mười khí lực, nhưng thể cũng đủ để Triệu Tân tung một quyền vào mặt Hiên Viên Hàn.

Không thèm để ý khoe miệng rỉ máu, Hiên Viên Hàn lãnh nói: “Ta là nam nhân hay không người còn không biết sao? Người đã không xác định được như thế, ta đây sẽ chứng thực cho người xem một lần là được rồi.”

Hiên viên vô cùng thất vọng đau khổ nên sinh ra tức giận, không nghĩ Triệu Tân sẽ dả thương chính mình, vốn định cùng Triệu Tân khoái khoái lạc lạc một đêm, rồi sau đó nói cho đối phương tâm ý của mình, lại không nghĩ sẽ biến thành như vậy, hai từ giận dữ đã không đủ để biểu hiện tâm tình hiện tại của Hiên Viên Hàn hiện.

Cởi áo ngủ Triệu Tân một cách thô lỗ, rồi đến thụ khổ không hề có bất cứ một động tác dư thừa nào, Hiên Viên Hàn cứ như vậy chạy ào vào bên trong cơ thể Triệu Tân.

Bên trong cơ thể Triệu Tân vô cùng chặt mà ám áp đối Hiên Viên Hàn như một loại mê hoặc chí mạng, đã không còn chút lý trí nào, Hiên Viên Hàn cứ như vậy tuần tự trứ làm theo bản năng. Đối với nam nhân nằm dưới do đau đớn mà phát sinh rên rỉ càng mất điếc tai ngơ, cho đến khi hoàn toàn thả ra mới thôi.

“Người con mẹ nó làm xong chưa hả? Nếu như làm xong rồi rút ra cho lão tử, lão tử ngày mai còn muốn đi làm na, không có thời gian cùng người hoạt náo đâu.” Thanh âm đã hoàn toàn khàn khàn, thể nhưng khẩu khí vẫn rất quật cường.

“Ta vì sao phải buông ra, đừng quên trên pháp luật người chính là lão bà của, làm tình với người là quyền lợi của ta, người cho rằng người vẫn còn tư cách sao?” Nam nhân tựa hồ có ý định khí Triệu Tân, hai chữ lão bà cố ý làm nặng thêm ngữ khí.

“Khử mẹ người lão bà, nếu người không đề tiện, ta sao có thể cùng loại người eo lả như người ở cùng một chỗ chắc? Ta phi, vừa cùng người người làm việc này, ta thà chết còn hơn.” Thân thể đã không còn khí lực phản kháng, thể nhưng ngoài miệng Triệu Tân vẫn không nhượng nam nhân được như ý.

“Nga, phải? Người thà chết còn hơn làm tình với ta ư? Tốt lắm, chúng ta hãy thử xem, cái người thà chết của người chính là hưởng thụ đó.” Không hề cấp Triệu Tân cơ hội phản bác, Hiên Viên Hàn cứ như vậy hôn lên Triệu Tân.

“Ấn. . . Buông. . . ra. . . Ta.” lời nói gián đoạn, dùng hết khí lực để chống lại sự tàn sát bữa bãi trên người từ Hiên Viên Hàn, nhưng dưới tác dụng xuân dược, thân thể không có nửa điểm khí lực chống cự. Trái lại còn có vẻ hoan nghênh.

“Người có còn thà chết nữa không, khản, người nhìn đi, người nói dối a, biểu cảm của người là thích muốn chết, lẽ nào đây là biểu cảm người muốn chết à?”

“Yếu. . . Nếu không. . . Người không kê đơn cho ta, người cho là. . . Ta sẽ thành như vậy sao?” Triệu Tân không còn cách nào khác đành dùng ngôn ngữ sắc bén phản bác lại nam nhân, bởi vì chính phần nam nhân của mình do được âu yếm cũng đã không chịu thua kém mà đứng lên, chờ đợi nam nhân an ủi. Mà thân thể cũng vì thế ... mà trở nên vui vẻ.

“Tân Tân, người đúng là nói dối không chớp mắt a, lẽ nào người dám nói chính người một điểm vui vẻ cũng không có sao? Cho dù có đúng hay không do tác dụng của xuân dược, nếu như người thực sự không có cách nào tiếp thu những lời ta nói, người đã sớm thổ huyết mà chết rồi sao còn có thể như vậy nằm dưới thân ta rên rỉ a? Miệng nói tay làm liên tiếp, Hiên Viên Hàn rất thoả mãn khi thấy Triệu Tân hoàn toàn bị dục hỏa chi phối.

Dùng máu như chất bôi trơn, Hiên Viên Hàn tiếp tục chôn sâu dục vọng mình ở trong thân thể Triệu Tân, một chút hựu một chút kích thích điểm thiên hạ đệ nhất mẫn cảm thân dưới thân, làm Triệu Tân co rúm người lại rên rỉ trong khoái cảm.

Một lúc sau, đem dục vọng của mình trừu sấp mãnh liệt phát ra âm thanh *** mỹ cùng tiếng Triệu Tân rên rỉ giống như một đoạn nhạc khúc hài hòa, vang vọng khắp gian phòng len vào mỗi khắp ngõ ngách, không tan đi, mãi đến khi Triệu Tân chịu không nổi công kích mãnh liệt của Hiên

11. Chương 11

Lúc Triệu Tân mở mắt, đã chạng vạng ngày thứ hai, thân thể rất nhẹ nhàng khoan khoái, áo ngủ cũng được thay.

Vô cùng kinh ngạc khi thấy Hiên Viên Hàn không còn bên cạnh, cơ thể Triệu Tân có chút đông cứng lại, chậm rãi đi tới phòng khách.

Thấy Hiên Viên Hàn không còn ở đây nữa, Triệu Tân thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng ngồi xuống sô pha. Lơ đãng nhìn phong thư màu trắng nhét dưới điện thoại nằm trên bàn, Hiên Viên Hàn để ba chữ.

Nhìn ba chữ trên phong thư, nghĩ đến việc nam nhân kia làm việc này với mình, Triệu Tân một chút do dự phong thư bị vò đến nát bầy, nghỉ ngơi một chút, Triệu Tân không một chút do dự liền ly khai nhà của hai người.

Thời gian thấm thoát trôi qua, nửa tháng sau Hiên Viên Hàn từ vùng băng giá vội vã trở về trong lòng vô cùng thấp thỏm bất an. Nghĩ đến phản ứng của Triệu Tân khi thấy hắn trở về, Hiên Viên Hàn lòng càng tràn đầy chờ mong.

“Tân Tân, ta đã về rồi. Người ở đâu?” Vẫn chưa nhận ra sự thay đổi của cảnh vật xung quanh, Hiên Viên Hàn cất tiếng, ngữ âm không giấu nổi sự vui vẻ.

“Tân Tân, người không cần phải xấu hổ đâu nha. Mau ra đi a.”

Gọi vài lần liên tục, Hiên Viên Hàn cuối cùng cũng phát hiện sự kì lạ. Nhìn trên bàn đầy bụi cùng với phong thư bị vò nát bầy, Hiên Viên Hàn nhận ra, Triệu Tân đã ly khai.

“Ba ba, con là Tiểu Hàn, Tân Tân có về nhà không ạ? Không có. . . Chắc không ạ? Ân. . . con biết rồi. . . Không có gì đâu ạ, chỉ là Tân Tân giận dữ với con nên rời nhà đi ra ngoài. . . Con biết ba ba, bây giờ con đang trên đường trở về đây.” Biết Triệu Tân cũng không về nhà, làm cho Hiên Viên Hàn càng thêm không hài lòng. Tìm thấy trong ngọc thất giấy đăng kí kết hôn chứng với Triệu Tân làm Hiên Viên Hàn thêm phần yên tâm, dù sao không có tiền, Triệu Tân căn bản cũng không đi xa được, khóe miệng nhếch lên như một cách tự tin, Hiên Viên Hàn lái xe qua nhà Triệu Tân gia.

Bởi lúc về nhà ngoài trời đã là hoàng hôn, nên đến khi bầu trời tối đen mới tới nhà Triệu Tân.

Người ngồi trên ghế mà lòng nóng như lửa đốt phía đối diện chính là Triệu Chính Luân – ba ba của Triệu Tân, Hiên Viên Hàn nói: “Ba ba, chuyện này đều là lỗi của con, thế nên con muốn nhờ ba ba hỗ trợ con, bệnh viện nơi con làm hiện giờ đang nghiên cứu ra một loại tử cung nhân tạo mới, rất thích hợp để nam nhân có thể mang thai, con muốn Tân Tân sinh hài tử cho con, như vậy Tân Tân sẽ an tâm sống cùng một chỗ với con, chỉ là nếu muốn cấy tử cung thì phải được phụ mẫu bệnh nhân đồng ý, cho nên. . .” Ngừng nói một lát, Hiên Viên Hàn chú ý đến biểu tình của Triệu Chính Luân.

“Được rồi, sẽ giúp người ký giấy, thế nhưng người phải đảm bảo loại tử cung nhân tạo này sẽ không nguy hiểm đối với cơ thể Tiểu Tân, hơn nữa người có nắm chắc rằng khi Tân Tân biết chuyện này sẽ tha thứ người không?” Tuy nói là ông cũng rất muốn có tôn tử, thế nhưng Triệu Chính Luân không hề muốn nhi tử của mình bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Ba ba, xin hãy yên tâm, con nhất định sẽ không để cho Tân Tân gặp bất cứ nguy hiểm nào, hơn nữa con cũng sẽ nỗ lực đối với em ấy hảo, cho đến khi em ấy chân chính thích con mới thôi.” Dùng giọng điệu nói, Hiên Viên Hàn nỗ lực thuyết phục Triệu Chính Luân.

“Vậy được rồi, chuyện này phải do đích thân người lo liệu đấy. Tiểu Tân thất tung ngay cả mục đích của nó cũng không nói người biết chưa? Còn nữa người nhất định phải mau chóng tìm được Tiểu Tân, nếu như để người ta biết được biết đâu sẽ xảy ra chuyện bất hảo thì làm sao.”

“Con biết rồi ba. Con về trước đây, ba ba. Trong vòng một tháng con sẽ đưa Tân Tân trở về.” Khẳng định quyết tâm của mình một lần nữa, Hiên Viên Hàn lên xe trở về nhà hai người, chuẩn bị thực thi kế hoạch của mình.

“Ca, ta là Hàn, có chút việc cần hỗ trợ. . . Ân, lão bà của ta chạy trốn rồi, ta muốn người giúp ta tìm trở về. . . Người yên tâm, có chuyện ta muốn người nhất định phải làm được, tiền bạc không thành vấn đề. . . Được rồi. Ta muốn trong một tuần cho ta thông tin chính xác về lão bà của ta. . . Không được để người khỏe mạnh trở về, nhất định phải bị thương. . . Không được nghiêm trọng quá.”

Nằm trên giường, cầm trên tay ảnh chụp Triệu Tân, khuôn mặt Hiên Viên Hàn để lộ sự tàn nhẫn, lấy tay sờ lên ảnh nhỏ giọng nói: “Triệu Tân, người đã không chịu ở cạnh ta cho nên ta phải dùng biện pháp để người vĩnh viễn không -thể - ly khai ta.”

12. Chương 12

Hai tháng sau, Hiên Viên Hàn mới biết được lần này Triệu Tân bỏ trốn không hề đơn giản như lần trước, cho nên người truy mới báo không tìm được với y.

Hiên Viên Hàn đâu ngờ rằng, Triệu Tân thực sự muốn ly khai y đến thế, cư nhiên dám giấu hẩn một bí mật vô cùng lớn lao.

Thời gian trôi đi thắm thoát đã nửa năm, ai cũng cho rằng Hiên Viên Hàn đã bỏ cuộc, đột nhiên tin Triệu Tân bị tông xe truyền tới tai, làm hẩn vô cùng khiếp sợ. Chỉ muốn làm cho Triệu Tân thụ một ít thương, không nghĩ tới việc biến thành tông xe, cầm lấy điện thoại, Hiên Viên Hàn chửi:

“Hiên Viên Tĩnh, thủ hạ của người ngu đến thế sao? Ta chỉ nói nhượng Triệu Tân thụ một ít thương mà thôi, người có cần phải để cho bọn họ làm cho Triệu Tân bị tông xe sao? Người trả lời ta làm sao đây?”

“Ta trả lời sao a, Hiên Viên Hàn ta nói cho người hay, thấy người thích nam nhân cho nên ta mới đích thân hành sự, người còn không biết sao, lão bà của người hiện tại đang ở thành phố J cùng một chỗ với người khác đấy, con mẹ nó đời này ta hận nhất là xuất tường..., ta quyết không cho phép “Nữ nhân” của đệ đệ làm những chuyện như thế, người hiện nay đang ở bệnh viện người đang làm đó, người mau đi đi.” Không để ý tới phản ứng của Hiên Viên Hàn, Hiên Viên Tĩnh liền cúp máy.

Không để ý lời Hiên Viên Tĩnh nói, Hiên Viên Hàn trong tâm trí bây giờ đều là những hình ảnh Triệu Tân thụ thương hậu. Liền lên xe, phóng tới bệnh viện trong thời gian ngắn nhất có thể.

Thở hổn hển đi tới phòng phẫu thuật, người thân hai nhà đều đang ngồi ở ghế đợi, nhưng nam tử đứng trước cửa phòng phẫu thuật lại khiến cho Hiên Viên Hàn chú ý.

Trong đầu vang lên những câu nói của Hiên Viên Tĩnh nói, Hiên Viên Hàn không tài nào chấp nhận được sự thật là mình bị phản bội.

“Ma ma, ba ba, giờ con vào phòng phẫu thuật phẫu thuật cho Tân Tân, ma ba yên tâm, con sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với Tân Tân đâu.” Liếc mắt nhìn nam tử lần thứ hai, Hiên Viên Hàn đeo khuôn mặt vô cảm tiêu sái bước vào phòng phẫu thuật.

Điều không thể phủ nhận đó y thuật của Hiên Viên Hàn thực sự rất giỏi, sau bốn tiếng phẫu thuật, Triệu Tân cuối cùng cũng được đẩy ra.

Đáng thương, là từ đúng nhất để nói tình trạng bây giờ của Triệu Tân.

Trên đầu quần băng trắng, tay thì bị gãy, cánh tay cũng được cố định bởi một cặp nẹp, trên người Triệu Tân duy nhất chỉ có đôi chân là còn lành lặn, không có bị thương tổn, chỉ bị xây sát một chút, nếu như nhìn kỹ lại, ngay trên phần bụng cũng có một khối băng bao lấy vết thương, nhưng không ai nghĩ rằng vết thương đó không phải do tông xe.

Hiên Viên Hàn cũng không vào phòng bệnh cùng hai bên phụ mẫu, mà nhìn hai nhà phụ cùng nhau vào phòng thăm Tân Tân, rồi quay sang nam nhân đang đứng trước cửa phòng nói: “Nghe nói người đã đưa Tân Tân tới bệnh viện là anh, tôi muốn hảo hảo cảm tạ anh, tôi tên Hiên Viên Hàn, xin hỏi anh là?”

“Xin chào, ta là Thủy Thiên Xa, là biểu ca của Triệu Tân, cũng là người ở chung với hẩn tại thành phố J.” Không thèm để ý biểu tình Hiên Viên Hàn, Thủy Thiên Xa mỉm cười nói.

“Người không cần phải đề phòng với ta như thế đâu, ta đã lấy vợ rồi, xem ra người đúng là ái biếu đệ ta rồi, ha ha, Tân Tân ngu ngốc kia còn không biết a, thật tốt, xem ra sau này sẽ không buồn chán nữa rồi.” Với tướng mạo như thế, nhưng Thủy Thiên Xa lại nói ra những lời bộc lộ bản chất ác ma của mình.

“Người nói sai rồi, ta tuy rằng thích Triệu Tân, nhưng chỉ có tình biếu thị ta thương hân.” Diện mục biểu tình nói, Hiên Viên Hàn không thích cảm giác bị người khác nhìn thấu. Nhưng bởi vì nam nhân đã giải thích mọi chuyện nên, tim hân đập một cách thống khoái, mà cần Hiên Viên Hàn biết, đó là vì hân vui.

“Chỉ mong là vậy, bất quá nếu mà nói ra thì, người bị khổ chỉ có thể là người, không nói chuyện với người nữa, ta muốn đi thăm Tân Tân.” Không đợi Hiên Viên Hàn trả lời, Thủy Thiên Xa hướng phòng bệnh mà đi.

“Chờ một chút, sau này. . . Không được gọi Triệu Tân là ‘ Tân Tân ’, tên đó chỉ ta mới được gọi.” Chú ý đến cách xưng hô của Thủy Thiên Xa, Hiên Viên Hàn ra lời cảnh cáo.

Nam nhân phía đằng xa không đáp một lời, cười to vài tiếng, trả lời vấn đề của Hiên Viên Hàn.

Đứng trước phòng hồi sức, Hiên Viên Hàn nhìn tử cung nhân tạo được cấy vào người Triệu Tân thành công đan, khỏe miệng chậm rãi kéo lên thành nụ cười.

Triệu Tân, cuối cùng cũng trở về bên cạnh ta, người vĩnh viễn đều không thể ly khai khỏi ta.

13. Chương 13

“Ân. . . Ân.” Đau, Triệu Tân không biết vì sao lại đau như thế, ngay cả khí lực để nói cũng không có, cả cơ thể ngoại trừ đau đớn ra chẳng còn cảm giác nào khác, thậm chí cử động một chút cũng không có khí lực.

“Tân Tân, cuối cùng người cũng tỉnh rồi? Người đã ngủ một tuần rồi, ta còn tưởng người sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Thật sự là quá tốt rồi.”

Uống một ngụm nước, cổ họng đã bớt khô khốc nhưng Triệu Tân phải gắng lắm mới hỏi: “Người là Hiên Viên Hàn sao? Vì sao lại biến thành như vậy?”

Không phải Triệu Tân thấy kỳ quái, mà là Hiên Viên Hàn hiện tại so với trong ấn tượng trước đây là hai người khác nhau.

Khuôn mặt hốc hác, tóc loạn loạn, sớ đã không thành nếp như trước đây, áo sơ mi trên người cũng không biết sao cũng nhăn nhúm, thậm chí cả quần cũng có nếp uốn.

“Người không phải Hiên Viên Hàn.” Mắt có chút mờ mờ, giọng nói Triệu Tân tràn ngập nghi hoặc. Nhưng thanh âm này rất quen thuộc với Tân Tân, làm Triệu Tân không thể phủ nhận nam nhân bên người chính là Hiên Viên Hàn.

“Tân Tân, người không phải là mất trí nhớ chứ? Vì sao người lại không nhận ra ta?” trong lời nói có chút lo lắng, Hiên Viên nhanh chóng rơi vào đau khổ.

“Ta không có mất trí nhớ, chỉ là có điểm không nhận ra người thôi, bởi vì người so với trước đây khác nhau rất nhiều.” Triệu Tân cố gắng dùng giọng nói yếu ớt của mình giải thích.

“Ta không sao cả, chẳng qua mấy ngày gần đây nhiều việc quá, nên mới không có thời gian nghỉ ngơi.” Hiên Viên Hàn giấu đi nguyên nhân thật sự vì sao hân lại thành ra bộ dạng như vậy.

Do ca mổ Triệu Tân có một vài sự cố ngoài ý muốn nên Hiên Viên Hàn cũng không dám đoán bừa, vội vàng gọi bác sĩ tới, kiểm tra cho Triệu Tân .

“Sao rồi, cậu ấy có khỏe không? Có để lại di chứng gì không?” Nhìn bác sĩ kiểm tra nửa ngày không nói câu nào, Hiên Viên Hàn có chút lo lắng.

“Yên tâm đi, Hiên Viên, thái thái người tình trạng rất tốt, không việc gì, hiện tại có thể ăn cơm được rồi, những điều cần thiết ta nghĩ người cũng biết rõ rồi, thôi ta đi đây.” Hiên Viên Hàn tiễn bác sĩ ra ngoài cửa rồi quay vào trong.

“Được rồi, người có đói bụng không? Có muốn ăn thứ gì không?” Đờ Triệu Tân nằm xuống, Hiên Viên Hàn vội vàng nói sang chuyện khác.

“Ta ổn, sao mọi chuyện người đều tự ý quyết định thế, ta cảm thấy rất khỏe, ta không thấy đói.” Còn nhiều chuyện để hỏi Hiên Viên Hàn, nhưng nội việc giữ cho đầu óc tỉnh táo cũng khiến Triệu Tân tiêu tốn nhiều sức lực nên Triệu Tân rất mau xuống sức.

Nhìn Tân Tân mà mình nhớ nhung hàng ngày nằm xuống nhắm mắt ngủ, Hiên Viên Hàn không thể không khống chế bản thân ngừng vuốt ve Triệu Tân, chỉ có thể nén xuống mà đếm lại chần, nhìn Triệu Tân ngủ say rồi mới ra ngoài.

Một lúc sau, Triệu Chính Luân nghe tin nhi tử của mình tỉnh lại, vội vã cùng thê tử chạy thẳng đến bệnh viện.

Khi tỉnh lại nhìn mẫu thân đứng khóc bên giường cùng gương mặt lo lắng của phụ thân, Triệu Tân trong lòng đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, tự trách bản thân nếu như hấn cẩn thận một chút sẽ không bị thương như thế này.

“Tiểu Tân, con cuối cùng cũng đã tỉnh lại, con đã ngủ một tuần rồi đấy, ma ma còn tưởng con sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, ma ma sợ lắm, thấy con không có việc gì, thật sự là quá tốt.” Trịnh Thiển thấy nhi tử mình bình an vô sự, nghẹn ngào nói.

“Ma ma, ma ma đừng khóc nữa, con bây giờ không phải đã ổn rồi sao.” Muốn an ủi mẫu thân, Triệu Tân bất đắc dĩ phải ngồi nhưng lại không đủ sức lực để đứng dậy.

“Tân Tân, người đúng là chuốc khổ vào thân mà, hảo hảo tại gia không được sao, vì sao lại muốn chạy trốn a, ma ma thực sự là không hiểu người đang nghĩ gì, Tiểu Hàn đối với người còn chưa đủ tốt ư? Trong khoảng thời gian người trốn đi, để tìm người Tiểu Hàn đã không đêm nào ngủ trọn giấc, nếu như nghe ở đâu có tin tức của người, lập tức sẽ tới đó. Một tuần qua, để chiếu cố người, hấn cũng không hề bước chân ra khỏi phòng nửa bước, mỗi ngày đều chỉ nằm trên ghế vừa nghỉ ngơi chốc lát, vừa gọi điện thoại hỏi ta người thích ăn món gì, Tân Tân, cho dù Tiểu Hàn có làm sai điều gì, con có thể tha thứ cho nó được không, ma ma tuổi cũng đã lớn rồi, con còn muốn bỏ nhà trốn đi vài lần nữa hù ta lo lắng vài lần nữa cho vui sao?”

Nghe Triệu Thiển nói, Triệu Tân càng nghĩ càng tích đầy một bụng ủy khuất, do bị hỗn đản cường bạo nên mới phải trốn đi, vì sao cuối cùng lại trở thành lỗi của hấn, càng nghe càng muốn phản bác lại, nhưng khi nghe đến việc Hiên Viên Hàn chiếu cố mình một tuần vừa qua lại có chút cảm động, hồi tưởng lại dáng dấp nam nhân đó, Triệu Tân không thể nói lại mà chỉ có thể im lặng nghe Triệu Thiển thuyết giáo.

Tưởng rằng sẽ bị mẫu thân thuyết giáo thật lâu, không ngờ lần này chính Hiên Viên Hàn lại ra tay cứu Triệu Tân.

“Ba, ma, các người tới rồi a.” Đặt túi gì đó lên bàn, Hiên Viên Hàn bắt đầu nói chuyện.

“Ma ma, ma đang nói chuyện với Tân Tân hả? Con biết em ấy sai rồi, thế nhưng trước hết ma ma cũng phải để cho em ấy ăn một chút gì cho khỏe chứ?” Đứng nhìn Triệu Tân, giọng Hiên Viên Hàn có chút sủng nịnh, thế nhưng nghe nhạc mẫu tự nói, thấy Triệu Tân có chút cảm động, Hàn Hàn cũng muốn góp vui, nhưng lại không biết làm sao.

Thấy Triệu Thiển không nói gì, Hiên Viên Hàn cầm lấy cà mèn quay qua Triệu Tân: “Ma ma nói người thích ăn thịt hấp lòng đồ trứng muối, ta mới đi mua về đó, người nếm thử đi. Tay người chưa cử động như bình thường được đâu, ta uy người là được rồi.”

Không để Triệu Tân nói câu nào, Hiên Viên Hàn đã đưa muống đến bên miệng Triệu Tân, nhìn nam nhân có chút miễn cưỡng há miệng nuốt lấy.

“Cảm ơn” Triệu Tân nhỏ giọng nói, do không có đủ lòng can đảm đối mặt với nam nhân ngồi trước mặt nên để biểu đạt lòng biết ơn hấn chỉ có nói được như thế, nói xong câu liền cúi đầu xuống tiếp tục ăn, mà không thấy được nụ cười ngu ngốc trên mặt nam nhân ấy.

14. Chương 14

Trong khoảng thời gian Triệu Tân nằm viện, Hiên Viên Hàn vẫn làm tròn nhiệm vụ của một “Phu quân”, cố gắng chăm sóc Triệu Tân.

Do tác động từ những lời mẫu thân nói cùng với biểu hiện của Hiên Viên Hàn, Triệu Tân phát hiện ra bây giờ hận ý đối với Hiên Viên Hàn đã chậm rãi tiêu tan từ lâu, hẳn đã từng hận đến mức muốn giết nam nhân kia thể nhưng bây giờ điều đó lại ở một nơi xa lắm.

Thân thể Triệu Tân hồi phục rất nhanh, một tuần sau khi tỉnh lại, những chỗ trầy xước trên người đều đã khỏi hẳn ngoại trừ cánh tay bị gãy và vết thương trên bụng nên, Triệu Tân lại phải tiếp tục ở lại bệnh viện.

Mỗi lần thay quần áo nhìn vết thương bụng, Triệu Tân đều có điểm không hiểu.

“Tân Tân, người cài cúc xong chưa? Ma ma làm món thịt bò nạm don thổ đậu người thích ăn đây này.” Nhìn Triệu Tân nằm trên giường chờ người ra, Hiên Viên Hàn trong tay vẫn đang cầm cà mèn giữ ấm ôn nhu nói.

“Hiên Viên Hàn, trước tiên người bỏ cái kia xuống, ta có việc muốn hỏi người.”

“Xảy ra chuyện gì vậy, người có sao không?” Nhìn đôi lông mày Triệu Tân đang nhăn lại, Hiên Viên Hàn có chút lo lắng hỏi, hẳn rất sợ bảo bối của mình có điểm khó chịu.

“Ta không sao, chỉ là muốn hỏi người, vết thương trên bụng ta là do tai nạn thật sao?” Phớt lờ đi ánh nhìn lo lắng của nam nhân, Triệu Tân vẫn muốn biết được sự thật.

“Cho đến bây giờ người vẫn không tin ta sao? Nếu như người không tin lời ta nói, ta đây sẽ trực tiếp đi mời bác sĩ hôm đó phẫu thuật cho người đến đây để cho bọn họ nói cho người biết đâu là sự thực, như thế được rồi chứ?”

“Không cần, ta tin người, chỉ là. . . Chỉ là ta đối với vết thương không hề có chút ấn tượng nào cả, cho nên mới hỏi người thôi.” Nghe nam nhân nói có chút thanh âm đau thương, Triệu Tân không đành lòng nên giải thích lý do, mong nam nhân ấy đừng dùng thanh âm như vậy nói với hắn, ngẫm lại thanh âm đó làm hắn thấy khó chịu nhưng lại không nghĩ ra lý do vì sao lại có cảm giác như thế.

“Không sao đâu, chỉ cần người tin ta là tốt rồi.” Hiên Viên Hàn nở một nụ cười hài lòng nói, xoay tay mở cà mèn, đối Triệu Tân nói: “Nào ăn cơm thôi, nếu cứ để như thế, chốc nữa đồ ăn nguội hết đấy. Ma ma cố ý làm cho người đó, còn có don thang nữa, đều là muốn người mau bình phục đó. Tân Tân, quay qua đây nào, ta ư ư người.”

Bởi vì Triệu Tân là người thuận tay phải, hiện tại tay phải bị thương, nhưng tay trái lại dùng không quen. Mỗi ngày đến giờ ăn chỉ có thể để Hiên Viên Hàn ư mình, tuy nói là ăn như vậy đã một tuần rồi nhưng mỗi lần ăn Triệu Tân lại cảm thấy không được tự nhiên.

Nhìn nam nhân ngồi bên cạnh giường một tay cầm cà mèn, tay kia cầm một cái thìa chờ ư mình ăn, mặt Triệu Tân đột nhiên có chút đỏ lên. Nhưng để đề phòng vết thương trên bụng há miệng, Triệu Tân chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi trên giường để Hiên Viên Hàn ư từng muỗng, còn có ánh mắt sủng ái của Hiên Viên Hàn, làm cho Triệu Tân sắc mặt phỉếm hồng mong sao bữa ăn nhanh chóng kết thúc.

“Ta sẽ xuất viện.” Nhìn Hiên Viên Hàn thu thập đồng tây, Triệu Tân rầu rĩ nói.

“Vì sao lại vội vàng xuất viện vậy? Tân Tân, thương thế của người còn chưa có hảo, chờ vết thương liền miệng rồi ra viện cũng được mà?” Hiểu rõ nguyên nhân muốn xuất viện sớm của Triệu Tân, Hiên Viên Hàn chỉ có thể nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Ta không muốn, vết thương trên người ta cũng ổn rồi, ở lại đây chỉ tổ lãng phí thời gian, hơn nữa ta hiện tại ngày nào cũng nằm trên giường, nếu như vậy về nhà cũng thế thôi, vì sao lại không thể ra viện a? Nếu như về nhà, mọi người trong nhà có thể chiếu cố đến ta dễ hơn, như vậy không tốt sao?” Triệu Tân nói ra mọi ưu điểm khi xuất viện chỉ để thuyết phục Hiên Viên Hàn đồng ý cho hắn xuất viện.

“Người nói xuất viện phải về nhà, ý người là nhà ba ba, ma ma hả?” Nghe Triệu Tân nói về nhà phụ mẫu, thanh âm Hiên Viên Hàn có chút bất ổn.

“Ân, không về đó thì ta về đâu a?” Không để ý thanh âm bất ổn trong lời Hiên Viên nói, Triệu Tân trả lời câu hỏi nam nhân rất tự nhiên.

“Đương nhiên là về nhà hai chúng ta rồi, như vậy ta có thể chiếu cố người nhiều hơn a.”

“Ta. . . Ta không muốn về căn nhà đó đâu, ta chuẩn bị đơn ly hôn rồi, sau khi xuất viện ta sẽ đưa cho người ký.”

15. Chương 15

Ly hôn? Tuy rằng chỉ có ngắn đích hai chữ, thế nhưng đối với Hiên Viên Hàn lại giống như thả một quả bom xuống đầu hắn.

Lúc này không gian trong phòng bệnh càng trở nên yên tĩnh hơn, nhiệt độ trong phòng như tụt xuống âm độ.

“Vì sao lại ly hôn, Tân Tân, người nói cho ta một lý do chính đáng có được không? Nếu như là vì chuyện lần trước, thì ta xin lỗi người, ta thừa nhận là lỗi của ta, sau này ta sẽ không tái phạm nữa đâu, thế nhưng vì sao nhất định phải ly hôn a?” Chỉ trong chốc lát nhưng thanh âm Hiên Viên Hàn từ ôn nhu êm tai thành có chút khàn khàn, thậm chí sự ôn nhu trên khuôn mặt đã trở nên bi thương, Triệu Tân không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, khi thấy sự chuyển cảm của Hiên Viên Hàn hắn thậm chí còn cảm thấy thương nam nhân kia.

“Ta. . .

. . .” Triệu Tân nói không nên lời, hắn biết trong thời gian hắn nằm viện, Hiên Viên Hàn đã chiếu cố hắn rất nhiều với hy vọng sẽ giảm bớt ác cảm trong lòng hắn thế nhưng bây giờ trong ánh mắt ấy mọi hy vọng đều tan biến chỉ còn lại sự tổn thương.

“Tân Tân, ta biết trước đây ta đã phạm vào rất nhiều sai lầm, thậm chí cả việc thú người đều nhất nhất đều theo ý ta mà không hề quan tâm tới cảm nhận của người. Người không biết đâu, lần đầu tiên tại bệnh viện thấy người, ta đã rất thích người rồi. Thậm chí ta còn đến hỏi Lý tiên sinh tên và địa chỉ nhà của người, sau đó lại qua nhà ba ba ta thuyết phục ông đồng ý cho ta thú người làm lão bà của ta, ta đã mất rất nhiều thời gian để thuyết phục ông, đến khi ông chấp thuận ta như đang ở trên mây, ta thực sự rất hạnh phúc, người có biết ta vì sao lại hạ thuốc người không? Đó là bởi vì ta rất bất an, ta biết người luôn luôn tìm cách, để có thể kết hôn với một thái thái ôn nhu, có một khả ái hài tử, ta cũng biết những ... này ta không thể nào mang lại cho người, cho nên ta chỉ có thể sử dụng thủ đoạn như vậy để đem người biến thành người của ta. Tân Tân, người đừng khai tử ta như vậy có được không, người hãy....cho ta một cơ hội nữa, ta sẽ nỗ lực sửa đổi, được không?”

“Những điều người nói. . . Đều là sự thật ư? Nghe những lời nói không chút dối lòng của Hiên Viên Hàn tự nhiên lại thấy ảm áp, Triệu Tân không biết vì sao lại ảm áp đến thế, nhưng thật sự hắn cảm thấy rất ảm, thậm chí nhịp tim đập cũng vì ... hai chữ thích này lại trở nên không thể khống chế được.

” Vì sao ta lại muốn gạt người a? Cho ta thời gian một năm có được không? Nếu như trong một năm người vẫn không có khả năng tiếp thu những lời ta nói, ta sẽ kí đơn ly hôn, nếu như một năm sau người thoả mãn với những điều ta nói, thì chúng ta sẽ tiếp tục sống chung với nhau có được không? Như vậy người đồng ý chứ?” Thấy Triệu Tân đã có chút xiêu lòng, nam nhân liền nhân cơ hội này thuyết phục hắn đồng ý nhằm kéo dài thời gian tìm đối sách.

“Cái này. . .

. . .” Đầu óc Triệu Tân giờ đã loạn thành một đoàn, những điều muốn nói đều quên sạch, hắn thực đã bị Hiên Viên Hàn làm xiêu lòng, bởi nếu nói cự tuyệt, như thế thì bất tận nhân tình quá, dù sao trong khoảng thời gian này mọi việc vẫn đều do Hiên Viên Hàn chiếu cố, chính hắn cũng biết Hiên Viên Hàn không phải hoàn toàn là người xấu, thời gian một năm cũng không phải quá dài, Triệu Tân cắn răng, chậm rãi gật đầu, đồng ý với kiến nghị của Hiên Viên Hàn.

Hiên Viên Hàn đứng ở bên giường nhìn Triệu Tân chậm rãi gật đầu, xúc động đến mức nói không nên lời, liền ôm lấy Triệu Tân, miệng liên tục nói “Cảm ơn” .

“Người hài lòng quá sớm đó, ta còn có điều kiện chưa nói, nếu như người không đồng ý, ta sẽ không về nhà đâu.”

“Người nói đi, chỉ cần là ta có thể làm được, việc gì ta cũng đồng ý.”

“Ta muốn xuất viện, ta muốn về nhà ngay bây giờ, được chứ?”

“Việc này...”

“Sao vậy, người không đồng ý sao? Ta thực sự đã khỏe rồi mà, vì sao không thể ra viện? Người không đồng ý thì thôi, ta đây không thể làm gì khác hơn là đành phải chờ cuối tuần xuất viện vậy, đến lúc đó người cứ chờ kí giấy li hôn đi.” Đẩy nam nhân đang ôm mình ra, Triệu Tân tức giận rống lên, căn bản không hề để ý tới sắc mặt của nam nhân.

“Được rồi, giờ ta sẽ đi làm thủ tục xuất viện cho người, như vậy được chưa? Không nên sinh khí. Như vậy đối thân thể của người không tốt đâu, người chờ ta một chút, khi nào ta trở lại thu thập mọi thứ xong chúng ta cùng trở về nhà.”

Nghe Hiên Viên Hàn bắt đầu dĩ thử dài, Triệu Tân cười hài lòng, khi phát hiện ra nam nhân này cuối cùng cũng chịu nhượng bộ hẳn.

16. Chương 16

Nếu có người hỏi Hiên Viên Hàn:

Mỗi ngày ở cùng một chỗ với người người yêu cảm giác ra sao? Hẳn nhất định sẽ trả lời là rất hài lòng.

Mỗi ngày giúp người yêu thay quần áo, uy hấn ăn, thì cảm thấy sao ? Hẳn nhất định sẽ trả lời là rất hạnh phúc.

Như vậy mỗi ngày thấy người yêu đứng trước mặt người trần trướng cảm thấy như thế nào a? Hẳn nhất định sẽ trả lời là tâm dương khó nhịn!

Không sai, tình cảnh của Hiên Viên Hàn lúc này chỉ có thể dùng bốn chữ này hình dung.

Dù sao thì mỹ thực ngay trước mắt, thấy mà không chạm được, đối một nam nhân đứng là một khảo nghiệm a.

Từ khi Hiên Viên Hàn làm thủ tục xuất viện về nhà cho tới nay đã được một tuần nhưng vẫn chưa xảy ra bất cứ một cuộc chiến tranh nào.

Đây cũng là lần đầu tiên Triệu Tân phát hiện, hóa ra Hiên Viên Hàn cũng không phải như trong ấn tượng là loại tiểu nhân gian trá mà hẳn thực rất ôn nhu.

Cho nên để chúc mừng vết thương Triệu Tân kháng phục, hai người lần đầu tiên tâm bình khí hòa cùng nhau ngồi ăn ở nhà hàng Lý.

Nhìn trên bàn đều là những món ưa thích, cộng với tâm tình đang rất tốt nên một nửa bình hồng rượu dần dà bị Triệu Tân cất vào dạ dày.

Vì say rượu nên gương mặt Triệu Tân thoảng biến hồng, đôi mắt nửa nhắm nửa mở long lanh ánh nước, cùng với bộ dạng đỏ bừng, dưới ánh mắt của một người bị cấm dục lâu ngày như Hiên Viên Hàn lại như một loại mê hoặc vô hình.

Không ăn ư? Như vậy thật là có lỗi với chính mình.

Ăn ư? Như vậy Triệu Tân sẽ lại hận hẳn.

Không ăn ư? Như vậy thật là có lỗi với chính mình.

Khẽ cắn môi, cuối cùng Hiên Viên Hàn quyết định ăn Triệu Tân, dù sao thì hắn cũng là nam nhân bình thường sao có thể chịu được mê hoặc như vậy a!

Nam nhân không hổ nữa người dưới là động vật, chỉ vì một tiếng rên rỉ nho nhỏ của Triệu Tân, lý trí Hiên Viên Hàn đã không còn tồn tại nữa, hắn quyết định không về nhà mà trực tiếp đi thẳng tới khách sạn bên cạnh nhà hàng, chuẩn bị thưởng thức mỹ vị ngon nhất trên đời.

Đặt Triệu Tân trên giường, Hiên Viên Hàn rất nhanh cởi y phục trên người, không nghĩ rằng y phục của mình còn chưa cởi xong thì Triệu Tân đã tự cởi toàn bộ y phục, thậm chí cả underwear cũng không chừa lại.

“Nóng, nóng quá, mẹ nó, vì sao lại nóng như thế cơ chứ?” Triệu Tân uống say đã không còn phân biệt nổi phương hướng, một bên kêu nóng, một bên cọ cọ cơ thể xuống giường còn mát lạnh.

Hành động vô thức đó trong mắt Hiên Viên Hàn lại như một lời mời gọi không lời vô cùng hấp dẫn, cởi bỏ thứ cuối cùng trên người xuống, Hiên Viên Hàn liền hôn lên khuôn mặt đang đỏ bừng bừng vì rượu của Triệu Tân.

Thực ngọt a! Đây là cảm giác đầu tiên của Hiên Viên Hàn, không ngờ rằng mình bị cấm dục đã mấy tháng, nhưng lại thấy được cảnh kích thích gấp đôi bình thường như thế này cũng đáng lắm.

“Thoải mái” ngay khi hai người tạm tách nhau ra Triệu Tân trong lúc thở vẫn nói ra hai chữ như thế.

“Ta muốn nữa” vừa nói vừa hôn lên trán Hiên Viên Hàn lần hai, người cũng tự nhiên áp sát vào cơ thể có chút lạnh của nam nhân phía trên hồng giảm bớt nhiệt độ trên người.

Lúc này Hiên Viên Hàn có cảm giác khóc cũng không được mà cười cũng không xong, tuy rằng rất thích Triệu Tân chủ động, thế nhưng lại không nghĩ tới lần đầu tiên ấy là do uống say rượu mà phát sinh.

Nam nhân đang ngăn người phía trên lập tức khôi phục, cúi xuống đưa lưỡi tách môi Triệu Tân chậm rãi luồn vào mà khiêu khích, tay thì đặt trên người Triệu Tân chạm tới chỗ nào là xoa nắn chỗ ấy không bỏ sót một nơi nào như hắn đang cầm trên tay trân bảo của thế gian.

Nhìn Triệu Tân bị mình trêu chọc nhưng vẫn ngơ ngác, Hiên Viên Hàn vô cùng thích thú liền tấn công sang tiểu quả đã cứng lên từ lâu trong không khí.

“Nga. . . , nhẹ thôi, như vậy khó chịu lắm.” Như đang kháng nghị Hiên Viên Hàn đối đãi không công bình, Triệu Tân một mặt nâng lên tiểu quả còn lại, mặt khác đối Hiên Viên Hàn kháng nghị.

Trấn an xong tiểu đậu đỏ bên trái lẫn phải Hiên Viên Hàn cũng không quên hai quả cầu nho nhỏ bên dưới liền dời mục tiêu xuống nhằm tới điểm mẫn cảm của Triệu Tân mà công kích.

Không biết sau này khi tỉnh lại Triệu Tân sẽ phản ứng như thế nào khi thấy Hiên Viên Hàn lưu lại ấn ký khắp nơi trên người hắn, nhưng lúc này tiểu đệ đệ phía dưới đã chậm rãi ngẩng cao đầu như đang mời gọi nam nhân kia nắm lấy.

17. Chương 17

“A...” không ngờ sau khi say rượu Triệu Tân lại trở nên vô cùng mẫn cảm, hắn chỉ mới xoa nhẹ “tiểu Tân Tân” cũng đã khiến Triệu Tân thoải mái phát ra tiếng rên rỉ.

“Phía sau. . . phía sau khó chịu quá, ta muốn. . . Cho ta.” cơ thể Triệu Tân do bị Hiên Viên Hàn kích thích nên không biết chính xác là nơi nào khó chịu, chỉ có thể gián đoạn biểu đạt ý tứ.

“Phía sau a, Tân Tân, người nói phía sau là chỗ nào a? Nào ngoan, dùng tay của người chỉ cho ta biết a.” Một bên vừa nói thầm bên tai Triệu Tân, một bên để Triệu Tân dùng tay tìm đến nơi khó chịu phía sau.

“Hay ở đây, hảo khó chịu. . . , ta sinh bệnh rồi đúng không? Ngứa. . . ngứa quá.”

“Rất ngứa sao? Để ta giúp người gãi ngứa nha?” Dùng miệng liếm ướt ngón tay rồi đưa vào *** Triệu Tân.

“A. . . Thật thoải mái, nữa.” hiện tại tựa hồ như ngón tay đã không thỏa mãn dục vọng bên trong nên Triệu Tân đòi hỏi một thứ gì đó lớn hơn, cứng hơn.

“Đừng vội, ta sẽ thỏa mãn ngươi mà.” Hiên Viên Hàn vừa nói vừa tăng thêm ngón tay ở phía dưới rồi rút ra.

“Không nên a. . . Không thích. . .” Tuy rằng ngón tay không đủ gãi ngứa cho Triệu Tân nhưng ngừng đột ngột như thế cảm thấy thật khó chịu nên liên tục đòi hỏi.

“Cho ta. . . Cho ta a” Triệu Tân không biết nói làm sao giờ hắn chỉ muốn được một người nào đó gãi cho đã ngứa ngáy khó chịu trong người.

“Cho ngươi, giờ ta sẽ cho ngươi, chỉ cần là ngươi muốn ta đều sẽ thỏa mãn ngươi.” Không biết Triệu Tân có nghe thấy hay không câu trả lời, Hiên Viên Hàn liền lật nam nhân lại nhanh chóng cầm thẳng cái dục vọng đang đau vì cương cứng của mình vào *** của Triệu Tân.

“A... Như vậy thật thoải mái, muốn nữa, đừng dừng lại.” Cuối cùng cũng có được cái mình muốn, Triệu Tân càng tham lam yêu cầu nhiều hơn nữa.

Nghe được chỉ thị của Triệu Tân, Hiên Viên Hàn cũng dần thả lỏng người, nắm lấy eo Triệu Tân mà tăng tốc độ trườn sát hòng thỏa mãn yêu cầu Triệu Tân, và lấp đầy bên trong đó sữa của mình.

“Chậm lại a. . . Đừng dừng. . . mạnh lên, nhanh lên một chút a. . . A” tuy rằng là đang nói nam nhân phía trên chậm lại, nhưng ngữ âm như thế giống như thuốc kích tình gia tăng tốc độ mập hợp giữa hai người.

Đặt hai chân Triệu Tân lên vai, Hiên Viên Hàn càng ra sức đâm sâu vào bên trong, nơi vừa nóng vừa chặt làm cho y sung sướng đến phát điên lên.

Một lúc sau, trong phòng hoàn toàn yên lặng, chỉ còn những tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ thỏa mãn vang lên, cũng có âm thanh khúc khúc nức nở nhưng đang van xin. . .

. . .

“Ta. . . Ta muốn bắn, tha cho ta đi.” Không biết hai người đã làm bao nhiêu lần, Triệu Tân chỉ biết cả phía trước lẫn phía sau đều bị áp bức, đằng trước dục vọng đã lên đến đỉnh từ lâu nhưng lại bị nam nhân kia nắm chặt không buông, đằng sau lại trườn sát mãnh liệt.

“Tân Tân, thấy rõ rồi chứ nha? Gọi tên ta, cả đêm ngươi chưa từng nhắc đến tên ta, chỉ cần ngươi gọi tên của ta, ta sẽ để ngươi giải phóng.” Sợ Triệu Tân sau này sẽ quên mọi thứ, Hiên Viên Hàn liền ra điều kiện.

“Hiên. . . Hiên Viên Hàn, đồ hỗn đản, để ta. . . để ta bắn.” Bị ức chế quá lâu nên với Triệu Tân hiện tại chỉ có hai chữ giải phóng trong đầu, hô hấp cũng trở nên khó khăn, nên liền đáp ứng.” A ” dục vọng bên dưới đang bị nắm chặt đột nhiên buông ra mà không được báo trước làm Triệu Tân cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc từ dưới lên vô cùng thống khoái; giải phóng xong liền ngất đi, còn Hiên Viên Hàn cũng đẩy thêm vài lần rồi cũng phóng vào cái miệng nhỏ nhắn đang nuốt dục vọng của hắn một luồng sữa nóng ấm.

Sau khi kích tình qua đi, Hiên Viên Hàn đổ xuống bên cạnh Triệu Tân.

Nằm ôm Triệu Tân ngủ, Hiên Viên Hàn vô cùng thỏa mãn, tay đặt trên bụng Triệu Tân, nam nhân mỉm cười thỏa mãn tiến đến gặp chu công.

18. Chương 18

Vì làm chuyện đó tiêu hao rất nhiều thể lực nên cả hai người ngủ thẳng đến trưa hôm sau vẫn chưa dậy, cho đến khi tiếng chuông điện thoại của Hiên Viên Hàn vang lên.

“Hiên Viên Hàn, ai đó?” Giấc ngủ bị khuấy rối, khẩu khí nam nhân rất khó chịu.

“Bác sĩ Hiên Viên, ta là Lương Khải Hoa, bây giờ ngươi có rảnh không? Tôi muốn trao đổi một chút về tử cung nhân tạo trong người thái thái nhà ngươi.”

“Tôi đang rảnh, chẳng lẽ là có vấn đề gì sao?” Nhấn mặt, Hiên Viên Hàn có chút lo lắng hỏi, trong đầu nhớ lại những biểu hiện bất thường của Triệu Tân, khoảng cách giữa hai hàng lông mày càng thu hẹp lại.

“Không phải, kỳ thực thì cũng không phải là vấn đề gì lớn lao cho lắm. Do tử cung nhân tạo được cấy vào cơ thể thái thái nhà ngươi đã được một tháng rồi, hồi ở bệnh viện ta đã kiểm tra rất kỹ mọi thứ đều ổn cả. Thế nhưng loại tử cung kiểu mới này sau khi cấy vào cơ thể một tháng thì sẽ bắt đầu hấp thu tinh trùng sau đó sẽ tiến vào thời kì thụ thai. Cho nên trong khoảng thời gian này phải đảm bảo cung cấp đủ tinh trùng để tử cung có thể thụ thai, bằng không. . .”

“Bằng không sẽ thế nào? Người nói nếu không cung cấp đủ tinh trùng, thì sẽ có biểu hiện như thế nào?” Rất sợ tình huống xấu xảy ra, Hiên Viên Hàn vội hỏi.

“Nếu như không cung cấp đủ tinh tử cho thái thái nhà ngươi thụ thai, như vậy cơ thể hần sẽ có nguy hiểm và bị rong huyết. (hần, cái này là tưởng tượng ra đó, thân môn tự biểu tượng như vậy hơn. =.=|||) Việc cung cấp tinh trùng cũng rất là đơn giản, chỉ cần hai người năng vận động hơn là được rồi, với lại thái thái nhà ngươi giờ đã tiến vào thời kì hấp thu tinh trùng rồi cho nên trong khoảng thời gian này cơ thể sẽ trở nên rất miễn cảm, nên người cần phải chú ý hết sức, nhất nhất phải theo ý hần chỉ cần chờ tới bốn tháng sau khi tới thời kỳ ổn định sẽ không thành vấn đề nữa.”

“Àn, ta biết rồi. Cảm tạ người, bác sĩ Lương. Ta sẽ chú ý.” Tắt máy, nghĩ đến khi Triệu Tân biết hần đang mang thai, Hiên Viên Hàn đau hết cả đầu, bởi chính bản thân hần cũng không biết chắc rằng việc này có làm cho tình cảm giữa hần với Triệu Tân tiến triển tốt hơn không.

“Đã mười hai giờ hơn rồi. Ai, thôi trước tiên đi chuẩn bị nước tắm đã, ngày hôm qua quên mất không tắm cho Tân Tân.” Tạm thời vứt mọi chuyện qua một bên, Hiên Viên Hàn nhẹ nhàng xoay người xuống giường đi vào phòng tắm.

“Đau quá, con mẹ nó. Lẽ nào mình gặp phải quỷ rồi ư? Sao lại đau đến thế a. Kỳ quái, tại sao mình lại ở đây, sao một chút ấn tượng cũng không có a.” Nguyên bản Triệu Tân đang ngủ rất say sưa, nhưng bị tiếng thả nước trong phòng tắm đánh thức bị phòng tắm phóng thủy đích thanh âm đánh thức, nhìn xung quanh, trong lúc nhất thời không rõ vì sao thân thể của chính mình lại đau nhức như thế, đối với chuyện say rượu lại càng không nhớ.

“Tân Tân, người tỉnh rồi a. Ta thả nước rồi, người muốn tắm chưa?”

“Ta vì sao phải đi tắm?” Không rõ ý Hiên Viên Hàn muốn nói gì, Triệu Tân khẩu khí bất hảo hỏi, nếu không có chuyện thì nam nhân cũng sẽ không thả nước, hần cũng sẽ không bị đánh thức.

“Cái kia, ta sợ người tỉnh lại, thân thể khó chịu, cho nên mới chuẩn bị nước nóng cho người tắm để người thoải mái một chút.”

“Người vì sao biết ta sẽ khó chịu? Giá. . . Đây là cái gì a? Hiên Viên Hàn, người đồ Vương bát dẫn, người lại làm chuyện này với ta, thực sự là. . .” Thấy người mình đẩy ấn ký, Triệu Tân tức giận đến run, nói không ra lời.

“Tân Tân, người nói oan cho ta rồi, ngày hôm qua là do người say rượu nên mới không có chút ấn tượng nào. Thôi được rồi, trước tiên để ta giúp người đi tắm đã, hôm qua sau khi làm xong, ta quên không thanh tẩy cho người na.”

“Lão tử có thể tự đi, không cần người giúp.” Không biết là sinh khí với chính mình hay với Hiên Viên Tĩnh, Triệu Tân khẩu khí càng ngày càng bất hảo.

“Không nên khách khí với ta a, Tân Tân.” Nhìn Triệu Tân té lăn trên đất, Hiên Viên Hàn ôm lấy cơ thể Triệu Tân một cách dễ dàng, tựa hồ như với hần như thể trọng như thể chỉ là chuyện nhỏ.

“Uy, Hiên Viên Hàn. Chuyện ngày hôm qua, là do say rượu nên mới như thế, người không nên loạn tưởng, đừng tưởng rằng. . . Đừng cho là ta có cảm tình với người nên mới như vậy.” Ngâm mình trong bồn nước nóng, hồi ức đêm quan chằm rãi hiện lên trong đầu. Tiếp thu sự phục vụ của Hiên Viên Hàn, Triệu Tân nói mà không biết mặt mình đã hồng thành một mảnh.

“Ân, ta biết rồi. Yên tâm đi, ta sẽ không suy nghĩ nhiều đâu.” Nam nhân tuy ngoài miệng là nói vậy thể nhưng trong lòng sớm đã thành nhạc khai hoa, xem ra cuối cùng Triệu Tân cũng đã có tình cảm với hắn rồi.

19. Chương 19

Triệu Tân gần đây rất phiền, không phải công việc cũng không phải vì phụ mẫu, mà là vì Hiên Viên Hàn.

Không biết vì sao, từ ngày việc đó diễn ra với hai người khi đang say rượu, Triệu Tân mỗi lần thấy Hiên Viên Hàn sẽ có một loại xung động khó tả, giống như hắn đang tiến vào thời kì động dục, trong đầu toàn nghĩ đến việc làm tình, chuyện này làm cho Triệu Tân có chút thất kinh, không có cách nào để giải tỏa tâm sự trong lòng nên chỉ trong vài ngày cơ thể gây hấn đi.

“Tân Tân, người có đúng hay không có chuyện không vui? Nói cho ta nghe có được không?” Ân cơm tối xong, nhìn Triệu Tân ngồi đờ ra ở sô pha, Hiên Viên Hàn nhìn không được hỏi.

“Ta không sao, chỉ là gần đây không có việc gì, có điểm buồn chán mà thôi.” Không muốn để cho người khác biết chuyện của mình, Triệu Tân chỉ có thể nói dối để qua mắt Hiên Viên Hàn.

“Thật vậy chẳng? Nếu như người thực buồn chán, ngày mai ta nghỉ, người có muốn cùng ta đi ra ngoài chơi không?” Nhìn Triệu Tân rầu rĩ không vui, Hiên Viên Hàn thực xót.

“Cũng được.” Tâm tư Triệu Tân từ lâu đã chạy đi đâu đâu rồi chỉ nghe nam nhân nói nói, mà thuận miệng trả lời.

“Ân, cũng không còn sớm nữa, người cũng nên đi ngủ sớm một chút đi ba. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát sớm.” Rất vui khi Triệu Tân đồng ý cùng y đi ra ngoài, Hiên Viên Hàn hạnh phúc đến nỗi như đang phiêu trên thiên đường.

“Ân, ngủ ngon.” Chỉ nghe Hiên Viên Hàn nói nên đi nghỉ ngơi, Triệu Tân đáp lại.

Cứ như thế ban đêm Hiên Viên Hàn căn bản là không sao ngủ được, nghĩ đến việc ngày mai sẽ cùng với Triệu Tân ra ngoài, Hiên Viên vô cùng hưng phấn. Trong đầu cứ nghĩ cách làm sao để ngày mai thật hoàn hảo, nhượng Triệu Tân vui.

Mãi suy nghĩ đến ngày mai, Hiên Viên Hàn đột nhiên nhớ đến chuyện mà lần trước bác sĩ Lương nói, thể nhưng sau khi chuyện kia xảy ra mấy ngày nay biểu hiện của Triệu Tân vẫn rất bình thường, thậm chí còn có thể dùng từ lạnh nhạt để biểu thị nữa, cho nên những phản ứng mà bác sĩ Lương nói kia căn bản đều khi ngược lại hết cả, xem ra lời bác sĩ nói cũng chưa chắc là tuyệt đối đúng a.

Khí trời thanh trong, đối với một người thích khí trời như Hiên Viên Hàn mà nói, quả thực là dẹt hoa trên gấm, hắn đã thức dậy từ sớm để chuẩn bị bữa sáng cho hai người thực tốt, nhìn đồng hồ điểm tám giờ, thấy có chút kỳ quái, bình thường vào giờ này Triệu Tân đã thức dậy từ lâu, nhưng hôm nay nhưng một điểm thanh âm cũng không có. Đợi thêm nửa giờ nữa, vẫn như cũ không hề có động tĩnh, Hiên Viên Hàn có chút lo lắng, đi tới phòng Triệu Tân gọi cửa, đáp lại hắn chỉ là tiếng gõ cửa vang vọng.

Một cước đá văng cửa phòng, thấy Triệu Tân sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, trên mặt còn có vết máu bị lau đi đã khô, nhiệt độ trên người cao đến dọa người, “Tân Tân, người có nghe ta nói không? Tỉnh tỉnh a.” Thấy Triệu Tân như vậy, Hiên Viên Hàn đã sớm loạn thành một đoàn, quên luôn chuyện chính hắn cũng là bác sĩ.

Cuống quít nắm điện thoại đầu giường, Hiên Viên Hàn tay run run, “Uy, bác sĩ Lương, ta là Hiên Viên Hàn, Tân Tân té xỉu rồi, vì sao lại xảy ra tình huống này, người mau mau đánh xe tới nhà ta đi, địa chỉ là... .”

Dần dần khôi phục lại lý trí, nhìn Triệu Tân sốt cao, lúc này Hiên Viên Hàn mới nghĩ ra là nên tắm rửa cho hắn một chút, rất nhanh liền cởi đồ trên người Triệu Tân, cởi đến phía dưới Hiên Viên Hàn vô cùng sững sốt khi thấy phía trước underwear có di tinh, không nghĩ nhiều, nam nhân ôm lấy Triệu Tân rất nhanh liền lau người, thay đồ ngủ, đợi Lương Khải Hoa tới.

Tính. . . Tong. . .

“Bác sĩ Lương , người đến rồi a. Nhanh lên một chút giúp ta khám xem rốt cuộc là vì sao Tân Tân lại như vậy, có nguy hiểm hay không” Khẩn cấp dẫn người đến phòng ngủ, Hiên Viên Hàn nôn nóng muốn biết hiện trạng của Triệu Tân.

“Cái này, bác sĩ Hiên Viên, người có thể ra ngoài một chút được không? Người ở chỗ này, ta không thể kiểm tra được.”

“Được rồi, nhưng người nhớ kiểm tra kỹ một chút, ta ở ngay ngoài cửa, có chuyện gì cứ gọi ta.” Biết rõ cách khám bệnh của Lương Khải Hoa, Hiên Viên Hàn chỉ có thể ra ngoài cửa đứng chờ kết quả.

20. Chương 20

Hiên Viên Hàn đứng ngoài cửa đã ba mươi phút trôi qua, không thể vào trong, chỉ có thể đứng tại cửa miên man suy nghĩ, nghĩ đến di tinh trong underwear Triệu Tân sáng nay, còn có cơ thể phát sốt cao, lại nghĩ việc ngày đó Lương Khải Hoa đề cập tới, sau nhớ lại thái độ Triệu Tân mấy ngày nay, càng nghĩ càng thấy sợ, những việc không tốt đột nhiên xuất hiện trong tâm trí Hiên Viên Hàn, sợ, hấn sợ Triệu Tân xảy ra chuyện gì thì sẽ vô pháp vãn hồi.

Lộng sát

Tiếng mở cửa vang lên trong khi nỗi lo lắng Hiên Viên Hàn càng ngày càng lên cao mà kiên nhẫn thì càng ngày càng tiêu đi , cả đời này Hiên Viên Hàn chưa từng nghĩ rằng tiếng “Lộng sát” sao lại nghe hay đến vậy. Thế nhưng thấy Lương Khải Hoa nhíu chặt lông mày, Hiên Viên Hàn vô cùng lo lắng nhận định tình hình vô cùng nghiêm trọng, tâm tình hấn như rơi xuống vực thẳm vạn dặm.

“Khải Hoa, sao rồi, Tân Tân có sao không? Có bị nguy hiểm không? Có cần phải đến bệnh viện kiểm tra lại hay không?” Hiên Viên Hàn nói liên thanh như pháo bắn, một điểm cũng không để cho người kia trả lời lấy một lần.

“Trước tiên người hãy bình tĩnh lại một chút, thái thái nhà người không sao cả, chỉ là cảm dục quá lâu nên hấn mới thành ra như thế, ta kiểm tra rồi, thân thể hấn không có trở ngại gì, ta cũng đã cho hấn uống thuốc hạ sốt rồi, ngủ một giấc xong sẽ khỏe lại thôi. Thế nhưng sau này nhất định không nên lại cảm dục thái thái nhà người nữa, tử cung cây trong người hấn không chịu đựng nổi đâu, nếu như tình huống này tái diễn lại lần nữa, e rằng tử cung đành phải cắt bỏ đi, đến lúc đó có muốn cấy lại cũng không có khả năng đâu.” Chậm rãi nói, như là không chú ý tới vẻ mặt lo lắng của nam nhân kia.

“Ta đã biết, cảm ơn người Khải Hoa, thật ngại quá mới sáng sớm mà đã gọi người tới.” Cuối cùng Hiên Viên Hàn cũng tỉnh tâm lại được, chợt nhớ ra hôm nay là cuối tuần nà lại gọi người ta đến khám bệnh, hấn chẳng biết làm sao chỉ có thể nói xin lỗi.

“Không sao đâu, dù sao ta cũng đang rảnh, với lại tử cung cây trong người thái thái người là tân hạng mục ta đang nghiên cứu mà, sau này có chuyện gì cứ gọi cho ta.”

“Àn. . .” “Nghe đối phương đứng đắn trả lời, làm cho Hiên Viên Hàn không biết nói sao, trong lúc hấn đang bối rối Lương Khải Hoa nhìn đồng hồ, cầm lấy túi thuốc liền ly khai, làm cho hấn ngay cả lời từ biệt cũng chưa kịp nói.

Triệu Tân cảm thấy ngủ rất ngon giấc, luồng nhiệt khí khô nóng trong người mấy ngày nay không biết tiêu thất đâu hết. Thân thể phảng phất một cổ khí tức ôn hòa vây quanh, cả thể xác lẫn tinh thần đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mở to mắt, nhìn đồng hồ trên bàn gần điểm mười ba giờ, hấn nhớ mang máng ngày hôm qua chính hấn đã đáp ứng đi ra ngoài chơi với Hiên Viên Hàn, muốn đứng dậy, lại phát hiện ra chính mình bị một thứ gì đó đè lên, lúc này Triệu Tân mới nhìn đến kẻ đang ôm mình ngủ – Hiên Viên Hàn.

Có chút kinh ngạc, có chút sinh khí, Triệu Tân liền đẩy cánh tay đang ôm mình ra, nhìn nam nhân với ánh mắt lạnh lùng, “Người hỗn đản này, vì sao lại ở phòng của ta, người lại làm chuyện gì với ta nữa hả? Con mẹ nó, người rốt cuộc là cái dạng gì hả? Vì sao người lại thay đồ ngủ của ta?”

“Khoan, Tân Tân, người trước hết nghe ta nói đã, ta không làm chuyện gì với người cả. Là do người sốt cao, miệng một hồi nói lạnh, một hồi nói nóng, ta không có biện pháp mới ôm người nhưng lại ngủ quên mất. Còn về đồ ngủ của người, đó là bởi vì. . .”

“Bởi vì sao, người nói lão tử nghe, hỗn đản.” Nghe Hiên Viên Hàn có chuyện muốn nói nhưng lại thôi, làm Triệu Tân giận đến phát run.

“Bởi vì quần ngủ của người cùng quần lót đều dính di tinh của người, ta không thể nào không đổi cho người a.”

“Ta. . . Ta. . .” Cuối cùng cũng đã biết chân tướng, mặt Triệu Tân sớm đã hồng thành một mảnh.

“Đúng rồi, có chuyện muốn nói cho người, từ hôm nay trở đi ta với người sẽ cùng nhau ngủ.”

“Vì sao? Ta không đồng ý, ngủ với một kẻ cuồng *** như người ư, đừng có mơ.” Vừa nghe nam nhân nói xong, Triệu Tân mãnh liệt chống đối, thực ra hẳn đối với cơ thể nam nhân này mà sinh ra dục vọng, nếu ngủ cùng hẳn một chỗ, thì hậu quả chẳng phải là quá rõ ràng rồi còn gì.

“Phản đối của người vô hiệu lực, lần này là ta ở nhà, nếu ta không ở nhà thì người sẽ ra sao, cho nên sau này cả đồ ăn lẫn cuộc sống hàng ngày của người ta đều sẽ phải hảo hảo chiếu cố. Người cứ nghỉ ngơi tiếp đi, ta đi nấu cháo.” Ngữ khí nam nhân so với bình thường thanh âm ôn nhu kém rất nhiều, nhưng lời nói quả thật có ý kiên định không chừa chỗ cho Triệu Tân phản bác.

Nghĩ đến sau này phải mỗi đêm cùng nam nhân đồng giường cộng chằm, mặt Triệu Tân sớm đã mặt nhăn thành một đoàn, xem ra sau này hẳn càng phải thêm khắc chế dục vọng bản thân rồi. . . Ai

21. Chương 21

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên hai người ngủ chung, nhưng lại là lần đầu tiên tâm trí thanh tỉnh ngủ cùng nhau trên một cái giường, may mắn là phòng ngủ rất lớn, cũng làm giảm bớt đi không khí xấu hổ bên trong căn phòng.

Sợ tên nam nhân kia sẽ thực sự đến ngủ cùng mình, hẳn đã tắm rất kỹ, đến lúc chuẩn bị đi ngủ, thấy nam nhân đã ngồi sẵn trên giường chờ hẳn tự lúc nào, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng nghĩ tới việc không có chìa khóa nào trong nhà mà tên nam nhân kia không có Triệu Tân cũng không thấy kinh ngạc nữa. Mà hẳn lần trước ra ngoài có công chuyện cũng vì chuyện đó thôi, dù sao thì mặc cho Triệu Tân nghĩ bao nhiêu cách đi chẳng nữa, Hiên Viên Hàn vẫn có cách để chui vào. Bất đắc dĩ Triệu Tân đành phải khuất phục trước bản mặt dày vô đối của Hiên Viên Hàn.

Nhưng ngay lúc này Triệu Tân đang rất hối hận với quyết định của bản thân.

Tận lực thu nhỏ cơ thể mình lại, Triệu Tân cố gắng không đụng chạm tới nam nhân nằm bên, không phải vì sợ đụng trong lúc ngủ, mà là sợ không khắc chế được dục vọng bản thân.

Bên dưới dục vọng Triệu Tân đang có một luồng hỏa nhiệt bùng lên từng chút từng chút một ăn mòn lý trí, nếu như không do một ít lý trí còn sót lại, thì hẳn thực sự không biết điều tiếp theo hẳn làm có phải hay không là thượng nam nhân bên cạnh.

“Tân Tân, người ngủ chưa? Có phải là cả cơ thể lại nóng rần lên phải không?” Rõ ràng là cảm giác được người bên cạnh chưa ngủ chút nào lại đang khó chịu, Hiên Viên Hàn quan tâm lo lắng hỏi.

“Ta không sao, Hiên Viên Hàn, người có thể quay về ngủ ở phòng người có được hay không. Ta van người, như thế có được không.” Giọng nói mang theo cầu xin đối Hiên Viên Hàn, mong muốn nam nhân sẽ vì mình tỏ ra yếu kém mà buông tha ý niệm ngủ cùng phòng trong đầu.

“Không được, ta sẽ không trở lại phòng ta đâu, chờ thêm vài ngày người sẽ quen thôi, ngủ sớm một chút đi.” Sở Triệu Tân lại xảy ra chuyện như lần trước Hiên Viên Hàn quyết tâm không đồng ý với hẳn.

Một tiếng nữa trôi qua, Hiên Viên Hàn cho rằng Triệu Tân đã đồng ý rồi, lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, chuẩn bị hưởng thụ một chút niềm hạnh phúc đồng sàng cộng chằm với lão bà, nhưng lại nghe Triệu Tân càng ngày càng thổ độc.

“Tân Tân, có chuyện gì xảy ra với người vậy?” Biết nguyên nhân vì sao Triệu Tân lại như vậy, Hiên Viên Hàn làm bộ không biết hỏi.

“Ta không sao, người ngủ trước đi, ta vào buồng vệ sinh một chút.” Rất sợ Hiên Viên Hàn sẽ biết phản ứng của thân thể hắn, cách duy nhất Triệu Tân nghĩ đến là chạy vào buồng vệ sinh thủ *** để dẹp loạn dục hỏa trong người.

Không đợi Triệu Tân rời giường, Hiên Viên Hàn tại lúc này liền nắm lấy dục vọng từ lâu đã cứng như thiết, mặc dù mới chỉ là một động tác đơn giản, nhưng nhượng dục vọng trong thân thể Triệu Tân liền bộc phát, sau Hiên Viên Hàn lại ma sát liên tục vài cái, thoáng cái toàn bộ đã tiết đi ra.

Không biết là mất bao lâu, chỉ biết cả trên lẫn dưới hỏa nhiệt đều cháy lên, đợi được đến lúc lý trí Triệu Tân hồi phục, hắn đã nằm dưới thân Hiên Viên Hàn giãy dụa, dục vọng nam nhân đã ở *** rất nhanh liền trồi sấp.

“Tân Tân, của người *** nóng quá a, chắc, chỉ cần ta thoáng đi động một chút, đã chăm chú hút ta không tha a. Yên tâm đi, ta sẽ không ly khai đâu, không nên ngậm chặt như vậy a.” Nếu như nói câu này với tình nhân trong lúc làm tình thì sẽ giống như lời treu ghẹo đối đối phương, nhưng Triệu Tân lại nghe thành tiếng chối tai, hắn không nghĩ tới sẽ biến thành một kẻ *** đáng đến vậy, giống như nữ nhân nằm dưới thân nam nhân không biết liêm sỉ mà rên rỉ, tác yếu.

“Xảy ra chuyện gì, vì sao người lại khóc a? Ta khả dĩ cho rằng đây là của người hưng phấn nước mắt đúng không?” Liếm đi lệ trên khóe mắt Triệu Tân, Hiên Viên Hàn có chút vui vẻ, tuy rằng Triệu Tân còn không có hoàn toàn hưởng thụ hết khoái cảm, thế nhưng cũng đã thích chuyện làm tình, như thế này là hai người đã tiến triển nhanh lắm rồi.

Lòng có chút bi ai, Hiên Viên Hàn nỗ lực kiểm tra những điểm mẫn cảm bằng dục vọng của mình, trong nháy mắt đã cùng với Triệu Tân mang lên đỉnh.

Thỏa mãn Triệu Tân xong cuối cùng hai người cũng tiến nhập vào mộng đẹp. . . .

22. Chương 22

Thời gian thấm thoát trôi đi, cứ như vậy đã qua hai tháng, hai người vẫn sinh hoạt bình thường như trước, ban ngày Triệu Tân ở nhà chơi trò chơi, ăn ngủ. Đương nhiên, buổi tối sinh hoạt phu thê cũng như trước hài hòa.

Tưởng rằng dục vọng đối Hiên Viên Hàn sẽ theo thời gian mà chậm rãi chuyển dời thành nhạt, không ngờ rằng nửa tháng sau, dục vọng không những không đổi, mà còn đối Hiên Viên Hàn tác cầu lại càng tăng, mỗi ngày đều phải ba bốn lần mới thỏa mãn.

Không chỉ như thế, Triệu Tân phát hiện hiện hắn đã càng ngày càng khác trước, khẩu vị so với trước đây một trời một vực, trước đây có chết hắn cũng không bao giờ ăn ô mai nhưng hiện tại rất thích ăn nhất là đồ ăn vặt, mỗi ngày còn muốn uống một bát lớn nước chanh, làm cho Hiên Viên Hàn hội phát run lên.

Cảnh xuân vẫn như cũ tươi đẹp, y theo lệ cũ, Hiên Viên Hàn mỗi ngày đều phải rời giường chuẩn bị nước chanh và bữa sáng đầy sinh dưỡng cho Triệu Tân. Tuy rằng hình ảnh một nam nhân mặt tạt dề trong phim hoạt hình rất khôi hài, nhưng vừa nghĩ đến Triệu Tân mỗi lần ăn bữa sáng bộ dạng đều rất thỏa mãn, khóe miệng Hiên Viên Hàn sẽ bất tự giác gợn lên, cho dù là tạt dề có hình dạng gì đi chăng nữa, đối nam nhân đều không thành vấn đề.

Nhìn lịch điện tử trên bàn, thời gian đã bắt tri bắt giác trôi qua hai tháng, còn nhớ rõ chính hắn mấy ngày hôm trước gọi điện thoại cho bác sĩ Lương hỏi về tình huống của Triệu Tân thì đối phương chỉ nói ngắn gọn cho hắn rằng ‘ Bệnh trạng của thái thái nhà người có chút giống lúc đầu mang thai ’, nghe như vậy, Hiên Viên Hàn trong lúc nhất thời chưa phản ứng kịp, ngơ ngác đứng phía trước cửa sổ trong phòng làm việc nở nụ cười ba mươi phần, mười phần bộ dạng giống kẻ ngu si. Chỉ là nghĩ đến sau này khi Triệu Tân biết đang mang thai, Hiên Viên Hàn biết cũng không thể lạc quan như vậy, hay là đến lúc đó hài tử này sẽ bị lưu điếu ba. Dù sao Triệu Tân đối việc kết hôn đã có phản ứng rất mạnh, huống chi bây giờ hắn còn hoài

hài tử nữa. Cấn rằng, Hiền Viên Hàn quyết định , nếu như Triệu Tân thực sự không muốn sinh hạ hài tử này, thì chỉ có thể chính một tác cũng không rời mắt khỏi hắn, thẳng đến sinh hạ hài tử mới thôi.

Đột nhiên một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, lúc này tâm tư Hiền Viên Hàn mới quay về thực tại. Nhìn đồng hồ, đã tới giờ Triệu Tân ăn sáng rồi, Hiền Viên Hàn nấu cháo cùng một chút đồ ăn sáng, đều đã trên dọn ra bàn, đợi ‘ thê tử ’ ăn.

“Tân Tân, rời giường nào, bữa sáng đã có chút lạnh rồi, chờ sau khi ăn xong bữa sáng rồi ngủ tiếp có được không?” Chờ đông chờ tây cuối cùng Hiền Viên Hàn chờ không được, đành phải vào phòng ngủ đánh gọi người còn đang trong giấc mộng dậy ăn, hắn cũng không muốn lão bà cùng ‘ nhi tử ’ của hắn bị đói đâu.

“Ta không ăn đâu, ta không đói, người ăn đi.” Nói xong Triệu Tân xoay người cuộn mình vào chăn tiếp tục ngủ.

“Thế nhưng ta làm món cháo thịt với trứng muối mà người thích ăn đó, người thực sự không ăn sao? Vậy quên đi, người ngủ tiếp đi.” Giọng có chút tiếc nuối, Hiền Viên Hàn vờ đi ra ngoài.

“Chờ một chút, ai nói ta không ăn đâu. Ta đi rửa mặt đã.” Nghe được Hiền Viên Hàn nấu món cháo thịt, hai mắt Triệu Tân đều sáng lên, mấy ngày nay thứ hắn ăn rất tốt, muốn ăn cũng rất nhiều, đương nhiên cháo thịt cũng là một trong số đó. Mặc áo ngủ rất nhanh, Triệu Tân liền chạy đi rửa mặt, đánh răng.

“Nôn nôn , con mẹ nó, đây là cái vị gì a.” Kem đánh răng ngày vẫn dùng, nhưng ngày hôm nay lại rất khó chịu, Triệu Tân nhin không được bèn chửi bới.

“Xảy ra chuyện gì, có vấn đề gì hả?” Nghe được thanh âm mắng chửi Hiền Viên Hàn nhanh chân chạy tới hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là vị rất khó chịu, không dùng được nữa rồi, một hồi nữa ta sẽ đi mua cái mới. Ăn cơm trước ba, ta đói bụng rồi.” Nghĩ tới món cháo thịt thơm ngon, chuyện không vui liền bị Triệu Tân quên sạch, duy nhất chỉ nghĩ đến việc ăn.

“Nôn nôn , con mẹ nó, muốn chọc lão tử tức chết mà? Vì sao vị cũng không đổi, giống như nữ nhân mang thai nôn hoài không ngừng.”

Mang thai? Hiền Viên Hàn đi ở phía sau bị hai này làm cho chấn động, nghĩ đến việc Triệu Tân thật sự là đã mang thai, hắn kinh hỉ bao nhiêu thì càng nhiều khổ sắp bấy nhiêu, chỉ khi nào hài tử mất đi thì nỗi khổ sắp với Triệu Tân mới tiêu biến . . .

23. Chương 23

“Mặc kệ nó, lão tử chính là muốn ăn, có nôn tới chết cũng ăn.” Như là đổi, Triệu Tân ngồi trên ghế, cái miệng nhỏ vừa ăn vừa hỏi, “Hiền Viên Hàn, người không ăn sao? Lẽ nào người hôm nay cũng không đi làm hả?”

“Ân, ta ăn đây, buổi sáng hôm nay chỉ có một ca giải phẫu thôi, buổi chiều ta sẽ trở về cùng người.” Hiền Viên Hàn nói mà trong lòng đầy lo lắng.

“Ta không cần người bồi, hơn nữa lát nữa ta còn muốn đi ra ngoài na, buổi chiều cũng không nhất định sẽ ở nhà.” Chậm rãi nếm thử mùi vị cháo, thấy được Triệu Tân liền chuyển sang vị ngum lớn ăn.

“Còn chuyện này nữa, ta đã lâu cũng chưa về nhà rồi, ngày hôm qua mụ mụ gọi điện thoại, bảo ta về thăm nhà, nếu như buổi chiều trở về người có thể đi qua bên đó luôn.” Triệu Tân vừa ăn vừa dặn dò Hiền Viên Hàn như một thê tử đích thực.

“Ta đã biết.” nhẹ nhàng thở ra một hơi, Hiền Viên Hàn cuối cùng cũng yên tâm khi biết địa phương Triệu Tân đến không phải bệnh viện.

Nửa ngày trôi qua, Hiền Viên Hàn lúc làm việc trong lòng rất không an tâm, không biết vì sao, vô cùng hoảng hốt, như là có chuyện gì đó phát sinh, tự giễu bản thân, xem ra chính hắn sau này có thể đi làm thầy tướng số được rồi.

Phẫu thuật xong cho bệnh nhân đã là ba rưỡi chiều, Hiên Viên Hàn gọi điện thoại về gia nhưng không ai tiếp, biết Triệu Tân còn chưa có về nhà, liền đánh ô-tô đến thẳng Triệu gia.

“Tiểu Hàn, người đã đến rồi a. Người hài tử này cũng thật là, vì sao chuyện đại sự như thế cũng không nói cho chúng ta biết na. Sao vậy, chỉ lo hài lòng chính mình, cũng không muốn nhượng ba mẹ hài lòng một chút a.” mẫu thân Lâm Vi nhiệt tình kéo Hiên Viên Hàn lại nói, ngữ khí vô cùng hưng phấn.

“Mẹ, người đang nói chuyện gì a, con không có giấu các người chuyện gì a.” Bị Lâm Vi nói mưa bay đầy đầu, Hiên Viên Hàn có chút hiểu kỳ.

“Người cũng không biết? A, cũng mới có mà, dù sao cũng mới một tháng rưỡi chớ mấy, thân thể Tiểu Tân cũng không có biểu hiện gì cả, người không biết cũng đúng thôi.” Lắm bầm nói, Lâm Vi không có phát hiện sắc mặt Hiên Viên Hàn đứng bên cạnh trở nên có chút tái nhợt.

“Mẹ, người nói mang thai một tháng rưỡi là chuyện gì? Nhanh lên một chút nói cho con biết đi a.” Sợ là Triệu Tân đã nhận ra vấn đề, Hiên Viên Hàn lo lắng hỏi.

“Không có việc gì đâu, Tiểu Hàn. Tiểu Tân chỉ là đã mang thai rồi, bác sĩ nói đã được một tháng rưỡi, vừa ta đưa hân đi bệnh viện làm kiểm tra, sức khỏe cực kỳ rất tốt a, bác sĩ nói là...”

Bên này Lâm Vi đang nói về tình huống của Triệu Tân, mà bên kia tai thì nghe Hiên Viên Hàn nhưng đầu lại xoay vòng vòng, nghĩ đến việc lát nữa nhìn thấy Triệu Tân nói muốn bỏ đi hài tử của hân, lòng hân đau đến cực điểm.

“Mẹ, con nghĩ trước hết con sẽ lên lầu thăm Tân Tân một chút, có được không?” Cắt đứt dòng hải nhải của Lâm Vi, Hiên Viên Hàn quyết định trước tiên phải đi xem Triệu Tân bây giờ như thế nào đã.

“Àn, người đi đi. Tiểu Tân nói mệt, hân là đang ở phòng ngủ nha. Người cũng đã mệt mỏi cả một ngày đêm rồi, bồi hân cùng nhau nghỉ ngơi đi “

“Hảo.” Giản đơn trả lời lời liễu nhạc mẫu nói một chữ, Hiên Viên Hàn đi tới phòng Triệu Tân, bình thường chỉ cần đi hơn mười liền có thể tới phòng ngay, mà hiện tại Hiên Viên Hàn mỗi một bước đều đi thật chậm, như địa phương đang tới không phải là phòng Triệu Tân, mà là luyện ngục vô biên.

24. Chương 24

Vốn tưởng rằng Triệu Tân sẽ đại phát tính tình, hoặc là mắng to. Cũng có thể là cho hân một quyền cước, thế nhưng không có, chỉ là rất lễ phép nhượng Hiên Viên Hàn ngồi vào ghế đặt trong phòng.

“Vì sao lại như thế?” Thanh âm đã có chút khàn khàn, Triệu Tân căn bản là vô pháp tiếp thu chuyện như vậy.

“Bởi vì ta muốn đem người ở lại bên cạnh ta. Khi đó người chỉ duy nhất tìm cách ly khai ta, mà ta làm như thể chỉ để người có thể ở lại bên cạnh ta, tuy rằng làm như vậy rất quá phận, thế nhưng ta cũng không hối hận, người có thể hận ta.” Hiên Viên Hàn nói như là không thể nói, chỉ là Triệu Tân không biết những lời này nói ra trong lòng Hiên Viên Hàn có bao nhiêu khó chịu.

“Người là người tìm ra cách ích kỷ như thế, nhưng người chịu hậu quả lại là ta, người sao có thể làm như vậy hả? Người có hay không nghĩ tới tâm tình của ta? Hiên Viên Hàn, trong lòng người rốt cục ta là cái gì hả? Ta không muốn tái diễn chuyện như thế này nữa. Ngày mai ta sẽ đưa đơn ly hôn cho người, cứ như vậy đi.” Gian phòng an tĩnh, hai người im lặng không nói gì, lúc này lời nói của Triệu Tân cũng không có hỏa bạo như bình thường, thanh âm cũng thực rất bình tĩnh, nhưng làm cho người nghe có cảm giác thương tâm.

“Ta không đồng ý ly hôn, Tân Tân, người biết tình cảm của ta đối với người mà. Ta thừa nhận ta làm như vậy là có chút quá phận, nhưng cũng là do ta hội bất an, chỉ là nghĩ một mực nghĩ phương thức đem người ở lại cạnh ta. Hay là cách làm của ta đúng là có chút sai, không có lo lắng chu toàn, ta xin lỗi, thế nhưng ta sẽ không ly hôn. Trước đây sẽ không, bây giờ người đang hoài hài tử lại càng không.” Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng nghe chính miệng Triệu Tân nói ra, Hiên Viên Hàn không khỏi có chút kích động.

“Người không đồng ý? Người cho rằng giờ này khắc này ta còn để cho người bài bố sao? Là thực hay là giỡn. Hiên Viên Hàn người đã quên rồi, ta là nam nhân, người muốn ta giống như nữ nhân bị người áp, đã là ta giới hạn lớn nhất của ta rồi, na cũng là bởi vì cho người rất tốt với ta, mà ta cũng xác thực đối với người có hảo cảm, ta biết. Thế nhưng người còn muốn ta như nữ nhân sinh hài tử cho người, ta làm không được, vĩnh viễn đều không có khả năng!”

“Tân Tân, người xảy ra chuyện gì? Vì sao sắc mặt lại trắng bạch thế kia?” Nhìn huyết sắc trên mặt Triệu Tân chậm rãi tái nhợt. Hiên Viên Hàn lo lắng hỏi dồn dập.

“Bạch ư? Người biết vì sao không? Bởi vì người tha thiết mơ tưởng trói chặt ta bằng hài tử, nó đang chậm rãi tiêu thất trừ đó, một hồi nó sẽ hoàn toàn không còn nữa, ta sẽ không sinh hạ hần, không nên sinh ra một quái vật. Ha ha ha.. . .” Triệu Tân lúc này, không biết có phải là bị kích thích chính bởi nỗ lực của Hiên Viên Hàn mà thương tâm hay không, mà thần chí có chút không rõ.

“Người điên rồi? Vì sao lại làm như thế?” Ôm lấy Triệu Tân toàn thân xụi lơ, Hiên Viên Hàn hận hần vì sao không thể bay được, như thế có thể nhanh đến bệnh viện một chút.

“Ta. . . Ta không nên sinh hài tử này, chết cũng không.” Mặc dù ý thức đã có chút không rõ, nhưng Triệu Tân vẫn kiên định nói ra quyết định của bản thân.

25. Chương 25

Như người tỉnh lại sau một giấc mộng dài, Triệu Tân cảm thấy xung quanh mình như bị bao vây bởi màu trắng .

Ý thức thanh tỉnh, Triệu Tân tưởng nơi đây chính là thiên đường. Tự giấu mình mà cười cười, một kẻ sát nhân như hần cũng được lên thiên đường sao? Xem ra đạo này chế độ quản lý trên thiên đường càng ngày càng dễ dãi quá.

Vô ý thức dùng mắt đảo quanh gian phòng, thấy TV tinh thể lỏng treo trên tường. Triệu Tân biết là hần không thể nào lên thiên đường được, một người có ý định sanh non như hần sao có thể tới thiên đường na, bất quá lưu lại tiểu sinh mệnh đó thì chính hần sẽ hối hận, dù sao chính hần đã tước đoạt quyền lợi tới thể giới này của tiểu sinh mệnh đó.

“A tân, người tỉnh rồi a. Sao vậy trong khoảng thời gian này người chưa từng ngủ ngon sao? Cứ nhiên ngủ liền mười mấy tiếng đồng hồ. Ngủ thật là thoải mái a.”

“Chân Nhất? Người sao lại đến đây vậy, ta tưởng người đã mất tích luôn rồi, cũng đã hơn một năm không gặp.” Có chút kinh ngạc, Triệu Tân không nghĩ tới sẽ gặp lại bằng hữu tốt lâu nay không gặp trong tình huống như vậy.

“Đúng vậy, bởi vì ta đã kết hôn hơn một năm rồi a. Ta đã lên chức mục mục, còn cùng với Ngô Bản sinh hạ hai tiểu hài tử nữa.” Giống chưa cấp đủ kinh ngạc cho Triệu Tân, Lý Chân Nhất còn đội thêm lên đầu Triệu Tân một đại khóa bom nữa.

“Người...vừa....nói... nói cái gì? Người nói là người cùng Ngô Bản cũng sinh tiểu hài tử?” Không thể tin được điều mà hần vừa nghe, Triệu Tân hỏi lại lần nữa.

“Đúng vậy, ý ta như vậy còn không rõ hả, hơn nữa còn là song thai đó nha. Thế nhưng hài tử cũng không phải do Ngô Bản sinh mà là ta sinh. Như vậy người đã hiểu chưa?” Cầm lấy quả táo trên bàn, Lý Chân vừa gọt táo, vừa xoay người đối diện với Triệu Tân đang trên giường bệnh mà nói.

“Chân Nhất, đừng đùa với ta như thế, người biết ta chịu không nổi mà.” Hai tay nắm chặt thành quyền, Triệu Tân không nghĩ tới bằng hữu tốt mà hần đã hơn một năm không gặp lại nói với hần điều này.

“A Tân, vì sao ta lại muốn đùa với người như vậy na. Người biết tính ta không phải vậy mà? Nếu thực sự chuyện không có ta sẽ nói cho người biết sao? Cứ coi như là ta nói giỡn đi, ta cũng sẽ không đem chuyện này ra mà nói giỡn đâu. Người cho tới bây giờ đều biết tuy rằng ta nói ta thích nam nhân, nhưng tuyệt đối không sẽ để cho nam nhân áp ta không phải sao?” Tiếp tục gọt táo, mặt Lý Chân cười bỉ bỉ .

“Chân Nhất, ta còn nhớ rõ lời khi đó người đối ta nói, người nói người ở cùng một chỗ với Ngô Bản, chỉ là bởi vì bị thông báo tìm bạn trăm năm hấp dẫn, người đã nói muốn kết hôn trở thành “lão bà” của hân, rồi sẽ kiếm một người để giải quyết chuyện hài tử, thế nhưng ta không thể hiểu được người bây giờ, không chỉ vì Ngô Bản sinh hài tử, mà còn cười với vẻ mặt vô cùng hạnh phúc nữa, vì sao a?” Vô pháp lý giải bằng hữu tốt a. Theo như trong trí nhớ của Triệu Tân, Lý Chân Nhất tuy rằng là con riêng, nhưng từ nhỏ bởi vì được cực kì sủng ái cho nên, lòng tự trọng cũng cao muốn chết, không rõ vì sao một người nam nhân lại có thể làm cho bạn tốt hân cải biến như vậy.

“Vì sao á? Nếu như bây giờ người hỏi ta vì sao, ta cũng sẽ nói là bởi vì sinh hài tử có thể giải quyết được áp lực lão ba gây ra cho ta, cứ cho như là báo cáo kết quả công tác đi. Người chắc cũng không biết đâu, kỳ thực buổi tối ngày hôm đó không phải ta áp Ngô Bản đâu, mà là Ngô Bản áp ta. Ta cũng đã từng hận hân, đặc biệt hân lại dùng chuyện ta tự ý mang thai mà uy hiếp ta một thời gian, thế nhưng hiện tại người xem ta không phải đang rất tốt sao? Ta có hai nhi tử rất khả ái, có một nam nhân đối ta rất tốt. A Tân, ta nói cho người biết, ta một điểm cũng không có hối hận bởi đã vì Ngô Bản sinh hạ hài tử, bởi vì ta thương hân. Người nói ta sẽ bị coi thường hả? Vì tình yêu ta có thể vứt bỏ tất cả tự tôn, thế nhưng A Tân à, ngẫm lại có một đứa con kết tinh ái tình của người, không phải sẽ rất hạnh phúc sao. Tuy rằng hai đứa nó căn bản đúng là tiểu ác ma nha.” Tuy rằng rất hạnh phúc, nhưng khi nói đến hài tử thì Lý Chân Nhất lại nhìn không được oán giận một chút.

“Ta không giống người, người yêu Ngô Bản, nhưng không có nghĩa là ta yêu Hiên Viên Hàn.” Nói ra điểm mấu chốt của vấn đề, cũng là người mà trong lòng Triệu Tân nghĩ đến nhiều nhất.

“Người thực sự là một chút cũng không Hiên Viên Hàn sao?”

Trong lúc tích tắc gian phòng không có thanh âm trả lời, chỉ có âm thanh Lý Chân Nhất đang gọt vỏ táo.

26. Chương 26

“Thôi được rồi, người không trả lời cũng được. Từ nhỏ tính cách người nếu như không thích thứ gì đó, cho dù có đưa nó tới trước mặt người người cũng không thèm liếc mắt một cái, nếu như thích thứ gì đó, người sẽ nắm chặt không buông. Như vậy theo lý thuyết mà nói thì, nếu như người không thích Hiên Viên Hàn, người nhất định sẽ không chút do dự mà trả lời, thế nhưng người lại chần chờ a. A Tân, nếu như người có thể yêu Hiên Viên Hàn được vì sao người lại không thừa nhận điều đó a?” Tiếp tục gọt vỏ táo, Lý Chân Nhất có chút oán hận nhìn quả táo trên tay, vì từ nay tới giờ gọt mãi mà vẫn không xong a?

“Ta thừa nhận là ta thích Hiên Viên Hàn, thế nhưng còn chưa đủ sâu đậm. Trong khoảng thời gian này ta cũng biết Hiên Viên Hàn đối ta rất là tốt, ta không phải là đầu gỗ, không hiểu ý tứ của hân, thế nhưng người nói cho ta biết ta làm sao có thể cứ như vậy mà tha thứ cho hân, chỉ vì một cái lý do để giữ ta bên cạnh hân, liền làm ta hoài thai hài tử hân, lẽ nào việc đó cũng có thể nói là vì hân yêu ta nên mới làm vậy sao?” Bực bội dâng trào, Triệu Tân quên là hân còn đang nằm bệnh viện, lớn tiếng hỏi Lý Chân Nhất.

“Nói đến chuyện này, người chính là không muốn có hài tử sao? Hay chỉ là vì bực bội Hiên Viên Hàn a? Nếu như người chỉ là đơn thuần bực bội Hiên Viên Hàn, người không hiểu là tiểu sinh mệnh trong bụng người rất vô tội sao? Cứ cho rằng người bỏ đi hài tử là để trả thù Hiên Viên Hàn đi, thế nhưng tâm người có thực sự thanh thản a?” Cuối cùng cũng gọt xong vỏ táo, Lý Chân Nhất cũng nói thẳng vào trọng điểm vấn đề.

“Không sai, ta là bực bội Hiên Viên Hàn, thế nhưng ta cũng không muốn giống như nữ nhân, mang thai chín tháng rồi sinh ra tiểu hài tử nhưng không hạnh phúc, chỉ bằng bây giờ để hân đi đi, nhượng hân đầu thai vào một gia đình hạnh phúc như thế sẽ tốt hơn cho hân.”

“Giống nữ nhân á? Thì sao, ta nghĩ giống nữ nhân mang thai chẳng có gì là không tốt cả, chính miệng người cũng đã thừa nhận tình cảm của người đối Hiên Viên Hàn, giờ người lại đang có hài tử, cũng như nữ nhân đã nguyện ý kết hôn, hiện tại người có hạnh phúc không? Người có dám nói nữ nhân mà người muốn kết hôn sẽ đối tốt với người như Hiên Viên Hàn không? Yêu người? Vì sao người không phóng khoáng một chút na, phạm sai lầm sẽ không thể nào quay lại được đâu, nếu đã thích rồi, thì từ từ chuyển thành yêu cũng không có lắm có đúng không? Lẽ nào thử tiếp nhận hân đối với người khó đến thế sao?” Cắn một ngụm

quả táo do chính tay gọt, hừm xem ra vị đạo cũng không tệ lắm, lát nữa trên đường về nhà bảo Ngô Bản mua thêm một cân là được rồi. (Anh ơi a đi thăm bệnh hay là anh đi ăn vậy anh)

“Xin lỗi, Chân Nhất, ta cũng không phải là không hiểu ý người. Ta biết thời nay nam nhân mang thai cũng không phải là chuyện lạ nữa, thế nhưng. . .” Triệu Tân vốn định nói cho xong, lại bị tiếng chuông điện thoại di động từ máy Lý Chân cắt đứt.

“Uy. . . Bân bân a. . . Ta còn đang ở chỗ A Tân. . . Người đang ở dưới lầu. . . Nga, cục cưng cũng tới a. . . Vậy được rồi. . . Ta xuống ngay đây. . . Na cứ như vậy đi, bye bye.”

Cúp máy, Lý Chân cắn nốt quả táo rồi đối Triệu Tân nói rằng: “A Tân, ta đi trước đây, Ngô Bản tan tằm rồi, ta đáp ứng ngày ngày hôm nay sẽ làm cơm cho hần ăn rồi. Hài tử trong bụng người cũng không có sanh non đâu, mà còn vô cùng tốt nữa đó. Nếu như người thực sự không muốn hần nữa, cứ trực tiếp tới khoa phụ sản làm phẫu thuật, khoa nam sản ở lầu ba. Còn nữa Hiền Viên Hàn trên đường tới thăm người thì bị tông xe, hình như là bị thương ở đầu, rất nghiêm trọng a. Nga, không nói nữa. Ta đi trước nhá.”

“Chân Nhất, chờ một chút, người nói Hiền Viên Hàn bị thương? Hần hiện tại đang ở đâu? Người mau nói cho ta biết đi.” Tuy rằng nói là hận, thế nhưng khi nghe Hiền Viên Hàn thụ thương, tâm Triệu Tân lại quặn thắt lại.

“Ngay sát vách phòng người đó, bắt quả người dừng đi thì tốt hơn đó. Người không muốn quay về hần nữa, hà tất phải hoàn nhượng tình thương cho hần a. Thôi ta đi đây.” Lý Chân Nhất nhẹ nhàng đi ra ngoài, bước nhanh về phía hướng thang máy. Dù sao Ngô Bản cũng không có khả năng bãi bình đầu.

Tâm hỗn loạn, Triệu Tân ngồi trên giường đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy hình ảnh Lý Chân Nhất một nhà bốn người vô cùng hạnh phúc, lại có suy nghĩ, hay là có một hài tử cũng không tệ nhỉ...

*To các mỹ nhân của ta: ta đã trở về rồi, quà ta bù tạm cho các nàng đây, cuối tuần sẽ có thêm 1 đợt nữa. Hai chương này bạn Chân Nhất với Lý Bản đã xuất hiện rồi. Nàng nào bik bộ của cặp này không nói cho ta với. A còn nữa, ta cảm ơn những nàng đã vote cho sp ta, thanks các nàng nhiều nhiều nha. Chụt.

27. Chương 27

Năm viện đã ba ngày rồi, ngay khi bác sĩ thông tri không còn trở ngại gì, hôm nay chính là ngày Triệu Tân xuất viện.

Có chút kỳ quái, bình thường người đầu tiên xuất hiện bên người hần chính là Hiền Viên Hàn, cư nhiên ba ngày nay chưa thấy xuất hiện, mấy ngày nay từ miệng mama hần mới biết Hiền Viên Hàn bị thương cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là não có chút chấn động, Triệu Tân vẫn cho rằng nam nhân của hần sẽ đến thăm, thế nhưng bên ngoài người đó vẫn không xuất hiện.

Chậm rãi thu thập quần áo, Triệu Tân đang đợi, đợi xem Hiền Viên Hàn có biết hần xuất viện để tới thăm hần, đến hay không đến, hay là hần tự mình đi tới, thế nhưng nếu hần tới thăm Hiền Viên Hàn mặt mũi hần để đâu, Triệu Tân bản khoản.

Chậm rì rì thu thập mọi thứ hảo, tới lúc này hần biết Hiền Viên Hàn sẽ không đến. Khẽ cắn môi, Triệu Tân xách theo túi quần áo không nhiều lắm của mình đi tới phòng Hiền Viên Hàn sát vách.

“Tân Tân, người tới thăm ta a. Cảm ơn người.” Trên đầu quần đầy băng, lời nam nhân nói đều tựa hữu khí vô lực.

“Àn, người có đỡ hơn chút nào không? Có muốn ta lấy thuốc cho người không. Ta lát nữa về nhà rồi.” Nhìn trên đầu Hiền Viên Hàn đầy băng gạc, Triệu Tân cảm thấy vô cùng chói mắt.

“Ta không sao, cảm ơn. Người tốt hơn hết là nên quay về nhà ba mẹ đi. Chỗ đó cũng tốt, bọn họ có thể chiếu cố người, dù sao người suốt chút nữa sanh non, giờ lại muốn phẫu thuật, thân thể người hiện tại rất yếu. Người yên tâm đi, đơn ly hôn sau khi xuất viện ta sẽ ký đưa cho người. Xin lỗi, ta biết hiện tại nói điều này có lẽ là đã trễ rồi, thế nhưng ta vẫn muốn nói với người. Nếu như người thích vị nữ hộ sĩ kia, cô ta bây giờ còn chưa có kết hôn, hiện tại đang phụ trách phòng chúng ta, chờ ta ra viện sẽ giúp các người

an bài gặp mặt.” Vốn thân thể đã suy yếu hơn nữa lại nói một hơi dài như thế Hiên Viên Hàn đã thở hồng hộc rồi.

“Vì sao lại tông xe?” Không thềm để ý tới những lời Hiên Viên Hàn, Triệu Tân chỉ muốn biết nguyên nhân xảy ra tai nạn, bởi vì ba ngày nay vô luận hỏi bằng cách nào, chuyện này mama một chữ cũng không chịu hé răng.

“Là do lỗi của ta, bởi vì lúc đó người đã hôn mê, ta sợ người xảy ra nguy hiểm, nên muốn nhanh lên một chút đưa người đi bệnh viện, ai ngờ nửa đường chuyển biến quá mau, liền đụng vào lan can phòng hộ bên trên, bất quá hoàn hảo là người không có thụ thương, nếu không tội ta lại thêm một cái nữa na.”

“Ta về nhà đây, về thay đồ đã. Ta sẽ nói ma ma nấu vài thang thuốc bổ cho người. Người nghỉ ngơi đi, còn nữa hài tử là ta muốn lưu lại, bây giờ hân còn trong bụng ta, đừng ... hỏi ta vì sao nữa, ta cũng không rõ đâu, ta về nhà trước đây.” Tiếp tục không để ý tới lời Hiên Viên Hàn nói, Triệu Tân toàn nói chuyện mà hân muốn biết, khi rời đi cũng không quay đầu lại. Nếu như lại lưu lại, Triệu Tân sợ hân sẽ khó kìm nén bản thân mà hỏi mọi vấn đề.

“Tân Tân, cảm ơn người, cảm ơn người đã không bỏ đi hài tử của ta, còn nữa ta yêu người, cái này là thật đó, ta không có lừa người đâu.” Hiên Viên Hàn cười đến đánh đá, hướng Triệu Tân chuẩn bị ly khai mà nói trong giọng bao hàm cả thực tâm lẫn lời dỗ ngon ngọt.

“Người không phải đang bị thương sao? Vì sao mới có như thế mà đã khoái chí chạy tới, lẽ nào là người gạt ta?” Nhìn sắc mặt nam nhân không đỏ, khí bất suyễn, Triệu Tân có một cảm giác như bị lừa.

“Không có, ta là thực sự là thụ thương a, vừa bởi vì nghe được lời của người nói, ta quá vui nên mới chạy tới.” Vội vàng giải thích nguyên nhân động tác hân có chút gấp gáp, bởi nam nhân rất sợ Triệu Tân sẽ không để ý đến hân.

“Hiên Viên Hàn, người đi chết đi. Vương bát đản. Người lại gạt ta.”

“A , đau quá.” Có người nói ngày đó từ phòng bệnh nam nhân phát ra một tiếng hét thảm một tiếng, bởi vì bị cước thương nên phải ở lại bệnh viện thêm một tuần nữa, nhưng không hề được ai để ý tới, cô linh linh đúng một tuần.

28. Chương 28

Một tuần sau, Hiên Viên Hàn cùng Triệu Tân thuận lợi xuất viện, trở về tổ ấm nho nhỏ của hai người.

Bởi vì thương thể đã bình phục hoàn toàn, Triệu Tân lại đang trong thời gian mang thai, nên mọi việc trong gia đình đều tự nhiên chuyển giao qua Hiên Viên Hàn. Sau khi lau chùi nhà cửa, là tới lúc Hiên Viên Hàn làm cơm, Triệu Tân cũng đã bắt đầu sinh hoạt phụ thể.

“Lão tử hồi hận rồi, con mẹ nó, cái gì mà qua vài bữa sẽ hết? Thứ gì cũng không ăn được, ta còn ăn làm gì a.” Hiên Viên Hàn một bên đưa muống đến miệng uy, bên cạnh Triệu Tân đang tức giận lớn tiếng chửi.

“Xin lỗi, Tân Tân. Người đợi một chút nha, ta sẽ nấu cháo cho người ăn. Mama nói ‘ phụ nữ có thai ’ trong thời gian nôn nghén nên ăn món nhẹ thôi, là ta đã quên mất a.” Hiên Viên Hàng nói với âm thanh nhỏ nhẹ, mềm mỏng, bởi hân rất sợ Triệu Tân thực sự sẽ đến bệnh viện phá hài tử.

“Người – con mẹ nó còn dám nói là ‘ phụ nữ có thai ’ hả? Lão tử mà tự nguyện làm ‘ phụ nữ có thai ’ a? Có gì tốt chứ, ta từ nãy tới giờ có ăn được cái gì đâu, vừa ăn vào là ói ra, mặc kệ người, ta không biết, giờ người phải đi mua thức ăn cho ta, nếu như 20 phút sau người vẫn chưa mang về, lão tử sẽ không ăn đâu.” Triệu Tân sai Hiên Viên Hàn đi mua thức ăn mà không thềm để ý rằng Hiên Viên Hàn vừa mới xuất viện.

“Hảo, hảo, vậy người muốn ăn cái gì na?” Hiên Viên Hàng tất cung tất kính hỏi, rất sợ chọc giận ‘ đại thiếu gia ’

“Ta muốn ăn hồng muện thịt với cháo trứng muối của Thái Cư đích, còn có thêm vào cân táo nữa.” Mấy hôm trước lúc y nằm bệnh viện đã mắc bệnh nghiện ăn táo, bây giờ chỉ cần nhớ tới lúc đó Triệu Tân thềm đến chảy nước miếng.

“Ân, vậy ngươi nằm lên giường nghỉ một chút đi, một lát sau dậy ăn là được rồi.” Muốn Triệu Tân nằm lên giường, Hiên Viên Hàn phải dùng ngữ khí hồng tiểu hài tử mà nói với Triệu Tân.

“Hảo, ngươi đi đi.” Nằm ở trên giường lằm bằm nói, Triệu Tân cứ như vậy vù vù ngủ.

Hôn lên trán Triệu Tân một cái, Hiên Viên Hàn nhanh chóng thay đồ, cầm lấy chìa khóa, tận lực trong thời gian ngắn nhất đi mua đồ ăn, bó tay rồi ai bảo hiện tại đối Hiên Viên Hàn lão bà là lớn nhất.

“Tân Tân, dậy đi nào. Ta đã mua hồng muộn thịt mà ngươi thích ăn về rồi đây này.” Bất chấp bản thân mệt mỏi đầy đầu, Hiên Viên Hàn chỉ nghĩ đến việc cho Triệu Tân ăn no trước, tuyệt không lo lắng cho bản thân.

“Hảo” nghe được đã có thức, Triệu Tân cái gì cũng không để ý nữa, bởi vì bây giờ y rất là đói bụng, không có khí lực để phát giận nữa.

Nhìn hồng muộn thịt để trên bàn cơm mọi thứ xung quanh Triệu Tân đều biến mất cả, thậm chí ngay cả một lời ‘ cảm ơn ’ cũng không nói với Hiên Viên Hàn, trong đầu chỉ có độc một ý niệm là ăn, cứ như vậy cả phần hồng muộn thịt đều bị Triệu Tân ‘ tiêu diệt ’ sạch, thấy vậy Hiên Viên Hàn có chút ngây người.

“Tân Tân, ngươi không ăn cháo trứng muối sao?” Hắn nhớ rõ là Triệu Tân nói muốn ăn hai thứ mà, sao lại chỉ ăn có một món thôi.

“Không ăn nữa, ta no rồi.” Thoả mãn sờ sờ cái bụng căng tròn, Triệu Tân được ăn no tâm tình rõ ràng là đã tốt lên rất nhiều, thấy Hiên Viên Hàn còn đứng bên cạnh bàn, lúc này hắn mới nhớ ra là nam nhân còn chưa có ăn, rồi nghĩ lại vừa rồi, trong lòng không khỏi có chút hổ thẹn.

“Hiên Viên Hàn, ta xin lỗi. Vừa rồi là ta tâm tình bất hảo, ta không nên đối với phát giận lên ngươi loạn lên như thế.” Hai má có chút hồng. Tình huống như vậy làm Triệu Tân có chút không khỏi xấu hổ.

“Không sao đâu, ta không để ý đâu. Chỉ cần ngươi thích là tốt rồi a. Ăn no chưa?” Triệu Tân ăn đến độ chén lộ thấy đáy, nên Hiên Viên Hàn không dám khẳng định Triệu Tân đúng là đã ăn no.

“No rồi, ngươi còn chưa ăn mà đứng không, để ta đây bồi ngươi ăn nhé.”

“Ngươi không phải mới ốm nghén sao? Không phải mới vừa mệt chết sao? Đi ngủ đi, lát nữa tỉnh dậy rồi ăn táo cho khỏe nhé?”

“Vậy cũng được.” Nghĩ đến bộ dạng bản thân vừa nôn đến chết đi sống lại, Triệu Tân gật đầu nghe lời, không quấy rầy hắn ăn nữa liền đi thẳng vào phòng tiếp tục ngủ.

Tâm lý Hiên Viên Hàn bị vây quanh bởi đầy áp những lý tưởng dào dạt, tự hỏi, lẽ nào đây là chính là vị của tình yêu sao?

29. Chương 29

Trong thời gian mang thai, triệu chứng nôn nghén của Triệu Tân không những chẳng tốt lên thêm chút nào mà còn càng ngày càng nghiêm trọng, cái gì cũng không ăn được liên tục nửa tháng gần ngủ người cũng gầy đi một vòng.

Không chỉ có như thế, lúc này bệnh trạng Tiểu Tàn đã biểu hiện ra ngoài. Đối Triệu Tân mà nói không thể không nghỉ ngơi là họa vô đơn chí.

Bởi vì Hiên Viên Hàn không thể nào mỗi ngày đều bồi bên người Triệu Tân, mà Triệu Tân lại ngại vu mất mũi có chết cũng không muốn về ‘ nhà mẹ đẻ ’, chỉ có khổ cho Hiên Viên Hàn mỗi ngày đều phải đi đi về về giữa bệnh viện và nhà. Cứ như thế, cả sức khỏe lẫn thể trọng của hai người cũng giảm xuống theo.

“Vì sao lại là cháo? Lão tử không ăn đâu, ngày nào cũng ăn cháo, ta có còn sống nổi nữa hay không?” Triệu Tân giận dữ gạt muỗng ra, bắt đầu gỡ chứng. (thực sự ta không biết điền từ nào vào chỗ này cả, chỉ có từ này thôi. Có nàng nào có gợi ý gì hay không nói ta với)

“Vậy ngươi muốn ăn món gì?” Bất đắc dĩ, Hiên Viên Hàn không thể làm gì khác hơn là đành phải hỏi Triệu Tân lần thứ hai, dù sao hắn đã thuyết phục cả tiếng rồi, mà Triệu Tân chẳng chịu ăn chút cháo nào cả.

“Ta còn muốn ăn cái gì nữa? Bây giờ cái gì cũng không ăn được, người nói ta muốn ăn cái gì nữa hả?” Triệu Tân đã hoàn toàn phát tác bệnh trạng ‘đứng phụ’, nói sao cũng không thuyết phục được, Hiên Viên Hàn chỉ có thể thở dài, mà đều không phải do tức giận, mà là thấy Triệu Tân như vậy trong lòng càng yêu thương nhiều hơn.

“Ta muốn ăn lẩu.” Sờ sờ dạ dày có chút đói, Triệu Tân đột nhiên ra đã lâu hần không ăn lẩu.

“Thế nhưng bây giờ mới nói ta sợ là không kịp, người đi thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài ăn. Nghe nói ở phụ cận mới mở một lẩu ***.” Dụ dỗ Triệu Tân ra ngoài ăn, nhân tiện dẫn hần đi giải sầu luôn, cứ ở trong nhà suốt như vậy Triệu Tân sao chịu nổi.

“Được, vậy người chờ ta một chút.” Triệu Tân dùng tốc độ nhanh nhất trở về phòng ngủ, lấy một bộ quần áo mà thường ngày y thích nhất ra thay, y cũng muốn nhân dịp này thay đổi tâm tình một chút.

“A , Hiên Viên Hàn, quần ta không thể cài nút quần. Người nhanh lên một chút mau lại đây.” Không thèm nghĩ vì sao hần không thể cài nút quần nữa, chỉ nghĩ muốn giải quyết vấn đề là phải tìm Hiên Viên Hàn, ngay cả bản thân Triệu Tân cũng chưa phát hiện ra, trong lúc mang thai hần càng ngày càng ý lại Hiên Viên Hàn.

“A, không có sao đâu, chắc là do người đã mang thai hơn hai tháng rồi, cho nên bụng sẽ to hơn, bây giờ cứ cài nịt vào đã, lát nữa ăn cơm xong ta cùng người đi mua quần áo có được không?”

“Đành vậy thôi chờ sao giờ.” Không thể nào lại phát giận lên nam nhân nữa, nghĩ đến thái độ Hiên Viên Hàn mấy ngày nay đối với mình, Triệu Tân cũng cảm thấy xấu hổ mỗi khi hần la hét, tuy rằng là nam nhân mang thai, nhưng người mà thay đổi nhiều nhất chính là hần.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn.” Khó có được lý do chính đáng kéo tay Hiên Viên Hàn, Triệu Tân quyết tâm sẽ cải thiện tâm tình.

“Hảo” tuy rằng động tác này đối người khác là vô cùng bình thường, thế nhưng lại làm cho Hiên Viên thất vọng đau khổ cuối cùng cũng khai hoa, xem ra Triệu Tân cuối cùng cũng bắt đầu tiếp nhận hần rồi. Nghĩ đến việc nửa đời sau hần sẽ được sống chung với người mà hần yêu thương nhất, trong lòng nam nhân vô cùng cảm động.

Do tâm tình Triệu Tân có chút tốt lên, mọi việc cũng rất hoà hảo. Đa Triệu Tân có chút xanh xao nên hần bị Hiên Viên Hàn ép đi vài vòng trong công viên tiểu khu, để tránh khỏi chăm quá hoá bệnh.

“A hần, đã lâu không gặp, không ngờ lại gặp người ở đây. Đạo này người có khỏe không?” Triệu Yến nhìn lão tình nhân vẫn suất như trước, nhin không được đành chào hỏi.

“Ta khoẻ. Cảm ơn người đã quan tâm. Để ta giới thiệu, đây là Triệu Tân – bạn của ta, Tân Tân, đây là nữ bằng hữu trước đây của ta Triệu Yến.” Không phải là hần muốn giấu diếm quan hệ của hai người trước đây, mà Hiên Viên Hàn chỉ không muốn sau này trong lòng Triệu Tân ngực sẽ bất an.

“Nga. Ta biết rồi.” Tâm tình trong nháy mắt lại trở nên cực kỳ bất hảo, bởi vì đối phương khi lớn lên giống như mỹ nhân Ba Bì Oa Oa.

“Triệu Yến, xin lỗi, bọn ta có việc nên phải đi trước đây. Khi nào rảnh liên lạc với nhau nhé.” Hiên Viên Hàn không ngờ rằng chỉ với một câu nói đó, đã làm Triệu Tân vô cùng bất mãn, xem ra tay mình hần cũng muốn buông ra rồi!

Tuy rằng có thể cùng Hiên Viên Hàn mà nói chuyện nhiều hơn vài câu, nhưng thấy trong mắt hai người căn bản mình không tồn tại, Triệu Yến thức thời liền ly khai.

“Ta muốn về nhà.”

“Tân Tân, không phải người nói là muốn đi mua quần áo sao? Sao lại tự nhiên muốn về nhà vậy?” Biết đứa nhỏ trong người Triệu Tân có dấu hiệu khoẻ mạnh. Hiên Viên Hàn mong đạo phổ sẽ khiến cho tâm tình hần tốt lên một chút.

“Không muốn, ta muốn về nhà. Bởi vì ta muốn làm tình với người, y phục ngày mai mua cũng được, không phải ngày mai người nghĩ sao?”

“Người. . . Người. . .” Hiền Viên Hàn không ngờ rằng Triệu Tân lại cứng đầu như vậy, hấn bị dọa đến độ nói không ra lời. Xem ra tâm tình người mang thai tâm tình rất không ổn.

30. Chương 30

Hoàn toàn không để ý tới Hiền Viên Hàn bị biểu tình của mình làm kinh hách, Triệu Tân sau khi về đến nhà điều đầu tiên hấn làm là đem cối sạch đồ, toàn thân xích lõa nằm ở trên giường.

“Uy, người rớt cuộc có làm hay không? Bình thường người không phải đều rất hay sao? Hiện tại ta đang mang thai, đối với người đã hết lực hấp dẫn rồi đúng không? Do thế nên người mới đi tìm MM đẹp có phải hay không?” Nhìn Hiền Viên Hàn toàn bộ từ đầu đến cuối đều không có động tác nào, Triệu Tân càng tức giận hơn.

“Không phải đâu, chỉ là ta không nghĩ tới ngày hôm nay người lại chủ động như thế. Tân Tân, người là đang ghen sao?” Nhìn khuôn mặt có chút hồng, Hiền Viên Hàn kiểm chứng thực suy nghĩ của hấn.

“Thối lắm a, lão tử vì sao phải ghen, người có làm hay không thì bảo, không làm thì thôi đi. Lão tử buồn ngủ rồi.” Kéo chăn bọc lấy thân, Triệu Tân không nghĩ tới rằng tâm tình của hấn lại bị nam nhân nhìn thấu.

“Vì sao lại không làm na. Đây là lần đầu tiên Tân Tân chủ động mời ta. Ta nhất định phải xuất toàn lực, để thoả mãn được Tân Tân chứ.” Quá hiểu rõ tính tình Triệu Tân, Hiền Viên Hàn biết mỗi lần Triệu Tân nói ‘lão tử’ thì chỉ có thể là tại không vui, hoặc là bị người khác biết chuyện gì đó mới nói ra.

“Người...” Triệu Tân hồi rồi, chỉ bằng về nhà ngủ hoặc là cứ tiếp tục đi mua quần áo là được rồi, giờ nhìn khuôn mặt lạnh lùng đang tươi cười của Hiền Viên, Triệu Tân đột nhiên có loại cảm giác như đang nhìn thấy hồ ly.

Không để Triệu Tân có cơ hội phản bác, Hiền Viên Hàn cứ như vậy mà kéo Triệu Tân vào suối chảy tình cảm mãnh liệt, một bên âu yếm, một bên mở rộng cái miệng nhỏ nhắn lâu ngày chưa được cho ăn, không ngờ, đụng chạm như vậy lại nhượng *** Triệu Tân tiết ra dịch ruột non.

“Tân Tân, xem ra người rất muốn ta na. Nhìn xem, phía sau người không cần dùng thuốc bôi trơn mà đã tự tiết dịch ruột non ra rồi a.” Rút ngón tay ra đưa tới trước mặt Triệu Tân, thích thú nhìn Triệu Tân mặt hồng lên nói không nên lời.

“Bớt nói nhảm đi, nhanh lên một chút tiến vào, lát nữa ta còn muốn ngủ a, không có thời gian để ý người đâu.” Nhìn ngón tay Hiền Viên Hàn dính dịch ruột non đưa trước mặt mình, Triệu Tân quần bách nói không nên lời. Nếu như bình thường thì còn có khí lực phản kháng, thế nhưng hiện tại hấn đang mang thai hơn nữa lại bị nam nhân âu yếm đến độ toàn thân vô lực, muốn đánh nhau cũng không có khí lực nữa.

“Được rồi, nếu Tân Tân khẩn cấp như thế, ta đây cũng không khách khí đâu.” Không hề chuẩn bị trước cho Triệu Tân, Hiền Viên Hàn đẩy người một cái liền tiến thẳng vào nơi cấm địa.

“A...”

“A...”

Hai người cùng nhau rên rỉ, một thời gian không làm, khoái cảm như hồng thủy tràn vào cơ thể, thoải mái nói không nên lời.

Chậm rãi đợi cho Triệu Tân thích ứng trứ với thứ cực đại của mình. Hiền Viên Hàn liền đẩy mạnh tốc độ, một chút chậm một chút nhanh, trùng kích bắn vào bên trong ***.

“Thật nhanh. . .” Triệu Tân thở dốc nói, không ngờ rằng chỉ mới trong thời gian ngắn như vậy mà Hiền Viên Hàn đã xuất tinh.

“Bởi vì Tân Tân đã lâu không cho ta vận động đó, nhân gia rất nhớ người a. Như vậy chúng tỏ mị lực của người vô cùng là to lớn đó nha làm ta không chế không được, ai bảo tiểu đệ đệ của ta chỉ thích cái miệng nhỏ nhắn của người na.” Đanh đá (từ này ta giữ nguyên bản gốc nha ko có sửa đâu) nói ra những lời làm

cho người nghe cũng phải mặt đỏ, lúc này Hiên Viên Hàn giống một kẻ lưu manh hơn là một đại bác sĩ danh chấn tứ phương.

“Tân Tân, ta vẫn chưa có ‘ăn no’, sao ngươi có thể đi ngủ được a!” Nam nhân nói nghe rất vô tội, thế nhưng phần eo vẫn không ngừng luận động, lập tức đem Triệu Tân tiếp tục tiến nhập vào suối chảy tình cảm mãnh liệt.

Đồng hồ trên tường chỉ đúng mười bốn giờ, mà bác sĩ Hiên Viên mang quân đi ‘công thành đoạt đất’, đã quên hoàn toàn những việc phải làm hôm nay.

31. Chương 31

Tân Tân, cái này trông cũng được lắm, có muốn thử hay không?” Hiên Viên Hàn cầm lấy một cái quần màu đen hỏi Triệu Tân.

Đáng nhẽ ra là ngày hôm qua đi mua quần, nhưng do làm tình cả ngày nên Hiên Viên Hàn chỉ có thể lần thứ hai xin nghỉ, để dẫn Triệu Tân đi mua quần.

“Ta không thích, ta thích cái màu hồng kia cơ.” Cố ý lơ đi, tuy rằng màu đen rất hợp với hân, thế nhưng Triệu Tân lại thích quần màu hồng.

Buồn cười nhìn Triệu Tân dỗi, Hiên Viên Hàn biết nam nhân do chuyện ngày hôm qua hân chủ động làm tình mà có chút xấu hổ. Đẩy Triệu Tân vào phòng thử đồ, Hiên Viên Hàn ngồi chờ ở bên ngoài, không ngờ lại đụng phải Triệu Yến một lần nữa.

“A Hàn, là người a. Không ngờ lại gặp người ở đây nha. Người mua đồ hả?” Không ngờ lại gặp Hiên Viên Hàn liên tục hai ngày, Triệu Yến có chút chờ mong, cảm tình đối Hiên Viên Hàn sẽ hồi phục như xưa.

“Ta không đi mua đồ, mà là bồi lão bà của ta mua đồ.” Không muốn nhiều lời. Hiên Viên Hàn nói thẳng cho đối phương biết bản thân đã kết hôn rồi.

“Người đã kết hôn rồi sao? Giá. . . Đây là chuyện này xảy ra khi nào a. Nam nhân ngày hôm qua đi với người là ai na?” Bị đá kích lớn, Triệu Yến đang định biến Hiên Viên Hàn làm mục tiêu tấn công của mình thì lại biết tin Hiên Viên Hàn đã kết hôn rồi.

“Nam nhân ngày hôm qua a, là lão bà của ta. Tên là Triệu Tân. Chúng ta đã kết hôn gần một năm rồi.” Kết hôn với nam nhân thì sao cùng lắm thì người ta chỉ kinh ngạc rồi thôi, Hiên Viên Hàn chẳng ngại ngần mà xác nhận.

“A Hàn. . . Chúc mừng người nha.” Ngoại trừ những lời chúc mừng sáo rỗng này, Triệu Yến đều không biết nên nói gì.

“Cảm tạ.” Hiên Viên Hàn lịch sự trả lời.

“Uy, người nghĩ cái này thế nào?” Triệu Tân mặc xong quần liền bước ra ngoài hỏi ý kiến Hiên Viên Hàn, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người.

“Không sai, màu hồng rất hợp với người a.” Màu hồng đỏ giống như lửa rất hợp với tính cách Triệu Tân.

“Thật không? Vậy ta lấy cái này.” liếc mắt nhìn Triệu Yến còn đang đứng bên Hiên Viên Hàn, Triệu Tân nghĩ hiện tại hân đã muốn phát hỏa lên rồi, thế nhưng lại không hiểu nguyên nhân tại sao lại thế.

Tâm tình phiền muộn, Triệu Tân đi dạo thêm trong cửa hàng vài vòng nữa, không chỉ lựa thêm vài cái quần nữa mà đồ cũng cầm thêm vài cái, thẳng cho đến khi tay không thể xách được nữa, mới ngừng lại.

“Ta lấy đủ rồi. Người đi trả tiền đi.” Khẩu khí đã phun ra lửa, Triệu Tân đối Hiên Viên Hàn nói, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng tắp Triệu Yến.

“Ta ly khai trước đây, các người cứ chậm rãi mà mua.” Triệu Tân vốn có bộ dạng giống xã hội đen, bị người như vậy nhìn chăm chăm vào, ngực Triệu Yến ngực cũng không khỏi khiếp sợ, ly khai liền chạy trốn chết. Xem ra sau này nhìn thấy Hiên Viên Hàn bản thân cần phải tránh xa, để tránh khỏi bị xã hội đen truy sát.

Thở dài, Hiên Viên Hàn chỉ có thể nhận mệnh đi trả tiền, xem ra ‘ thái tọa đại nhân ’ lại sinh khí nữa, ngày hôm nay lại muốn ‘ tao ương ’ rồi.

“Đây là cái gì hả? Vì sao ma người lại mua đồ lót như thế này cho lão nhân gia mặc hả? Người nói đi?” Về đến nhà Triệu Tân mở túi ra xếp đồ, lại thấy túi gì đó nho nhỏ, lại nổi bão lần thứ hai.

“Đừng nóng giận a, ta mua cái này cũng là muốn tốt cho người thôi. Hiện tại bụng của người chưa được ba tháng cho nên người không cảm thấy, nhưng sau này khi qua tháng thứ bốn, bụng người sẽ càng lúc càng lớn, đến lúc đó những đồ lót nho nhỏ mà người hay mặc sẽ không thể mặc vừa đâu, mà lần đồ lót mua lần này đều là số lớn cả, hơn nữa loại này chỉ mặc ở phía dưới không lên tới bụng, chỉ có như vậy người mới mặc vừa, bởi vậy nên ta mới mua a.” Giải thích lý do xong, Hiên Viên Hàn bình tĩnh nhìn tức giận trên mặt Triệu Tân đang dần tiêu thất.

“Cảm tạ.” Không ngờ Hiên Viên Hàn lại lo xa đến như thế, Triệu Tân nói không được lời xin lỗi, đành phải dùng một câu ‘ cảm tạ ’ biểu đạt bên trong có nhiều áy náy.

“Ta đi làm cơm đây, người nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhìn Hiên Viên Hàn bước đi, Triệu Tân lại nhớ đến cảnh nam nhân cùng Triệu Yến nói chuyện trong lòng lại có chút phiền muộn, nghĩ đến nam nhân cùng nữ nhân kia đã từng có một đoạn quá khứ, thì lòng ngực lại thất lại. Triệu Tân biết hẳn đối nam nhân có lẽ là đã động tình rồi, hơn nữa lại trở thành ái tình, xem ra chính hắn cũng cần phải đem việc này nói rõ cho nam nhân biết, để phòng Hiên Viên Hàn lại ‘ dính hoa niệp cây cỏ ’.

32. Chương 32

Bất tri bất giác đã qua nửa tháng, Triệu Tân mang thai cũng tiến vào tháng thứ ba.

Qua nửa tháng triệu chứng nôn nghén của Triệu Tân đã giảm bớt không ít, thời gian nôn nghén dữ dội nhất chỉ còn là lúc sau khi giường mỗi sáng sớm, còn lại cả ngày đều không có biểu hiện nào khác thường.

Bởi vì nôn nghén đã giảm bớt nên tính tình Triệu Tân cũng khôi phục, không hề động một cái là không vừa mắt, cũng sẽ không vô duyên vô cớ đối Hiên Viên Hàn phát giận, nhượng càng ngày càng dễ dàng Hiên Viên Hàn không ít.

Linh linh...Tiếng chuông vang lên.

“Mẹ nó, Hiên Viên Hàn, ta đã nói là đừng có để như vậy nữa, người muốn hù chết lão tử sao?” Sáng sớm đã bị đánh thức, Triệu Tân cảm thấy rất khó chịu trong người.

“Tân Tân, người ngủ tiếp đi. Không sao đâu a.” Vỗ vỗ Triệu Tân còn có chút mơ hồ, Hiên Viên Hàn muốn dùng biện pháp này nhượng Triệu Tân lần thứ hai đi vào giấc ngủ.

“Chờ một chút, người muốn đi na?” Nhìn nam nhân thay quần áo, Triệu Tân không giải thích được bèn hỏi.

“Ta muốn đi chợ sáng, bởi vì mấy ngày hôm trước Lương bác sĩ kiểm tra cho người, nói thai nhi có chút nhỏ. Nên cho người ăn nhiều một chút hữu dinh dưỡng gì đó, cho nên ta định đi mua gà và xương về hầm cho người ăn. Ta một hồi sẽ trở lại, người ngủ đi.” Ngáp một cái, Hiên Viên Hàn uể oải, mặc y phục nhanh vào định đi nhanh về sớm, dù sao lát nữa còn phải đi làm nữa.

“Không cần đi, ở nhà ngủ với ta.” Nhìn Hiên Viên bằng ánh mắt lạnh lùng, giọng nói Triệu Tân tràn đầy yêu thương. Chỉ là không được tự nhiên lắm nhưng không thể không nói lời nhượng nam nhân nghỉ ngơi.

“Thế nhưng. . .” Muốn phản bác lại lời Triệu Tân nói, lại bị một ... thanh âm khác bạo rống chặt đứt.

“Không nhưng nhị gì hết, ngủ cho ta.” Chỉ một câu đã cho thấy bức bối trong lòng, Triệu Tân đơn thuần chỉ là nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Được rồi.” Vô pháp cự tuyệt lời lão bà đại nhân nói, Hiên Viên Hàn chỉ có thể nghe theo.

An tâm quay về trong lòng Hiên Viên Hàn, Triệu Tân tìm một tư thế thoải mái, không tới vài giây sau liền ngủ say.

Chủ nhật, khí trời sáng sủa. Triệu Tân mặc quần đen ngày đó Hiền Viên Hàn đích thân chọn, cùng với cái áo sắc hồng rộng thùng thình, một đôi giày bạch sắc, khiến bản thân toả ra khí chất tuần tú, nhìn cũng không nhận ra béo.

Hai người không biết đi đâu, chỉ là tùy tiện đi xung quanh tiểu khu.

“Ừ, ngồi xuống, ta có việc muốn nói với người.” Hạ quyết tâm, Triệu Tân tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Xảy ra chuyện gì?” Nhìn biểu tình Triệu Tân có chút ngưng trọng, Hiền Viên Hàn lại cho rằng bản thân hẳn đã làm sai chuyện gì a, có chút cẩn cẩn dực dực.

“Không có việc gì, ta muốn người đeo vào giúp ta.” Lấy ra nhẫn kết hôn của hai người, Triệu Tân phân phó Hiền Viên Hàn.

Không rõ ý tứ Triệu Tân, nhìn chính cặp nhẫn bạch kim trong bàn tay nho nhỏ đó, ngoại trừ ngày kết hôn đó, Triệu Tân cũng không thêm liếc qua, hiện tại lại muốn hắn đeo cho, đây là biểu thị ý tứ gì a? Không rõ ý tứ Triệu Tân, Hiền Viên Hàn đem nhẫn kết hôn đeo vào ngón tay Triệu Tân.

“Sao lại có biểu tình như thế, thật là. Lẽ nào người không tình nguyện sao? Biết vì sao ta lại muốn người giúp ta tái đeo nhẫn không?” Nhìn nam nhân lắc đầu, Triệu Tân nói tiếp: “Ta nhớ kỹ lần trước đeo nhẫn, là ngày chúng ta kết hôn, từ nay sau này ta chưa từng có tái động tới, bởi vì ... hôn nhân dạng này, cũng không phải là mong muốn của ta. Cho nên ta không muốn đeo nó. Hiện tại lại để cho người tái đeo cho ta lần nữa, chỉ vì muốn nói cho người là ta đã tiếp thu người rồi.” Hít sâu một hơi, lại nói tiếp: “Coi như là ta đã yêu người đi, bởi vậy từ giờ trở đi, ta sẽ tha thứ hết mọi lỗi lầm của người, chúng ta sẽ cùng nhau đi hết quãng đường, cho tới lúc đầu bạc răng long.”

Đâu ai biết một hồi ái tình kết cục rốt cuộc sẽ ra sao. Là hạnh phúc tiêu sái quá suốt đời, hay sẽ là một người ‘ đi trước một bước’, hoặc biệt ly cho xong việc, biến thành một đôi vợ chồng bất hoà. Nhưng dù sao đi chăng nữa Triệu Tân cũng nguyện ý cùng với Hiền Viên Hàn sống thử xem sao, dù sao nam nhân cũng đối xử rất tốt với hắn.

“Cảm ơn. . . Cảm ơn người Tân Tân.” Ngỡ khí nghẹn ngào, không ngờ sẽ có một ngày Triệu Tân sẽ tiếp thu hắn, Hiền Viên Hàn cảm thấy hắn thực sự rất hạnh phúc. Ôm người vào trong ***g ngực của mình, lúc này Hiền Viên Hàn không phải là một đại bác sĩ, cũng không phải là nhị cậu ấm của Hiền Viên gia mà chỉ là một nam nhân thông thường, một người nguyện ý sẽ nỗ lực hết sức vì vợ mình như bao nam nhân khác.

Xì poi chương sau: hehehe hạnh phúc chưa en đc miếng nào mà rắc rối đã mò tới cửa rồi. Chắc chắn, ai bủ, đào hoa cũng là 1 cái tội a. Haizzzzzzz

33. Chương 33

Mang thai năm tháng, lúc này Triệu Tân đã đích thực trở thành một ‘ dượng phu ’, tiểu bụng vì ao.

Bởi vì trong thời gian này tình cảm của hai người đã minh bạch, nên tâm tình Triệu Tân lúc này hầu như không khác trước, những thứ liên quan tới hôn nhân đều đã tiêu thất. Sức ăn cũng có nhiều hơn trước nên hắn cũng béo lên, trắng ra không ít.

Nằm trên ghế, vừa nghe nhạc dưỡng thai, vừa tay đặt trên bụng mà xoa. Khóe miệng đều nhất mặt cười, nhớ lại mấy hôm trước Lương bác sĩ có nói qua, hài tử rất có thể sẽ là nữ nhi, nếu như có thể thực sự sinh ra phiên bản nữ nhi Hiền Viên Hàn thì thì cũng đáng a. Hài tử trong bụng như cảm nhận được niềm vui của hắn, nhẹ nhàng động một cái.

Nhìn lại đã bốn giờ ba mươi rồi. Cũng sắp đến lúc Hiền Viên Hàn tan tầm về nhà. Triệu Tân một bước tiêu sái đi vào bếp chuẩn bị cơm nước. Làm cho nam nhân về nhà trực tiếp đã có thể ăn cơm. Tự giễu bản thân, Triệu Tân nghĩ bản thân hẳn có thể sẽ là một ‘ hiền thê lương mẫu ’ lắm chứ.

Đình đình

Vừa mới đi vào bếp nghe được tiếng chuông cửa. Tưởng Hiên Viên Hàn quên đem theo chìa khóa, nên liền mở cửa mà không xem là ai gọi cửa.

“Tiểu thư, xin hỏi người muốn tìm ai?” Nhìn nữ nhân lạ đang đứng trước cửa, Triệu Tân lễ phép hỏi.

“Ta đến tìm Hiên Viên Hàn. Nghe nói hắn đã kết hôn, ta để đến xem lão bà của hắn, xem hắn tuyển một nữ nhân như thế nào.” Nữ nhân rất không khách khí mà nói, nhìn Triệu Tân một cách kiêu ngạo.

“Tiểu thư, ta với Hiên Viên Hàn đúng là đã kết hôn bán hợp pháp. Xin hỏi người còn có nghi vấn gì không? Nếu như không, mời ly khai, bởi vì hiện tại ta muốn đi ngủ.” Không hề phủ nhận thân phận, Triệu Tân hiện tại đã không còn nghĩ rằng thân phận ‘thê tử’ của Hiên Viên Hàn làm hắn cảm thấy xấu hổ nữa, dù sao cũng đã chính thức tiếp nhận hắn rồi.

“Điều này không có khả năng, không ngờ lời Triệu Yến nói là sự thực. Hiên Viên học trưởng thực sự cưới nam nhân, chính là một nam nhân kỳ mạo xấu.” Như là bị đả kích nghiêm trọng, nữ nhân đứng ở cửa thì thào tự nói.

Nhìn nữ nhân kiêu ngạo vừa rồi giờ lại như gà trống đấu bại mà ly khai, Triệu Tân vui vẻ nói không nên lời, giống như thu được lợi. Để cho người khác biết chính xác thân phận của hắn có lẽ là một chuyện tốt.

Một hồi nhạc đệm nho nhỏ cứ như vậy kết thúc một cách mặc danh kỳ diệu, Triệu Tân không có hỏi Hiên Viên Hàn, tại hắn nghĩ không cần phải ... nói, cứ coi như là truy cứu chuyện trước đây, thực càng buồn chán, dù sao mọi chuyện đều đã là quá khứ rồi.

Cho dù là mùa thu nhưng cũng có điểm lạnh. Thành thị này là một hình tượng điển hình cho khí trời mùa thu. Tuy rằng trong nhà có điều hòa, nhưng Triệu Tân cũng không có may mắn mà tránh khỏi bị cảm.

Dùng nhiệt kế thử một chút, 37. 5°, chỉ là có hơi cao, Triệu Tân lại ra rất ít mồ hôi, lúc ngủ hắn đã đắp thêm một tầng chăn, mong có thể đẩy lùi hàn khí đi, làm cảm mạo nặng nề sớm khỏi phục.

“Tân Tân, người nóng rần lên rồi. Nào trước tiên dậy đi đã, một lát nữa ta đi cùng người tới bệnh viện.” Sáng sớm thức dậy, thấy Triệu Tân sắc mặt có chút ửng hồng, mới biết được cả người hắn đã nóng rần lên.

“Ta không đi bệnh viện đâu.” Biết được vật rất có hại đối thai nhi, Triệu Tân quyết tâm ở nhà chữa cảm mạo cho lành.

“Thế nhưng cơ thể người nóng như vậy, không đi không được. Ngoan a.” Nâng Triệu Tân dậy, Hiên Viên Hàn một bên vừa thay bộ quần áo trên người, một bên hồng trứ Triệu Tân.

“Không cần khứ đi bệnh viện đâu, chờ một chút nữa ta ra uống nước, ngủ một giấc là được rồi.” Nói đi nói lại mãi, nhưng Triệu Tân vẫn như trước cự tuyệt đến bệnh viện.

“Vì sao không đi bệnh viện a? Nếu như nhiệt độ cứ tiếp tục tăng cao không giảm sẽ ảnh hưởng tới phía dưới a.” Có chút nóng nảy, Hiên Viên Hàn không để ý tới lời Triệu Tân nói, cố ý phục cho Triệu Tân xong, liền xoay người tìm quần.

“Uống thuốc đối hải tử bất hảo a, ta không muốn tổn thương tới hắn a. Trước hết nghe ta a, nếu như ngày mai còn không hạ sốt, chúng ta sẽ phải tới bệnh viện? Ta van người đó.” Thương cảm hề hề nhìn Hiên Viên Hàn, Triệu Tân mong muốn hắn sẽ chịu thua, nghe lời mình một lần, dù sao nếu thực sự là tổn thương tới cục cưng, như vậy chẳng phải hối hận cả đời sao.

“Vậy được rồi, ta đồng ý người. Nhưng không thể đợi tới ngày mai được, nếu như buổi chiều nhiệt độ còn không giảm, sẽ đi bệnh viện, biết không?” Làm ra lớn nhất nhượng bộ, biết Triệu Tân là vì hải tử mà suy nghĩ, nhưng điều Hiên Viên thất vọng đau khổ nhất thật ra là Triệu Tân chứ không phải hải tử.

34. Chương 34

Bởi vì lo lắng cho thân thể Triệu Tân, Hiên Viên Hàn chỉ có thể xin nghỉ ở nhà bởi Triệu Tân, mong hắn năng sớm hạ sốt.

Sáng sớm ăn một ít cháo, Triệu Tân lại vào phòng ngủ ngủ tiếp.

Chỉ điều hoà xuống 20°, Hiền Viên Hàn chỉ có thể đem toàn bộ y phục Triệu Tân cởi ra, dùng cồn lau thân thể, để giảm bớt nhiệt. '

“Người làm vậy để làm chi? Vì sao lại cởi y phục của ta, lẽ nào người còn muốn ta tiếp tục cảm a?” Không rõ Hiền Viên Hàn muốn làm gì, Triệu Tân túm chặt lấy y phục, không cho nam nhân bính.

“Ta chỉ là muốn giúp người dùng cồn lau thân thể, để hạ sốt thôi mà.” Giải thích chuyện muốn làm, nhìn Triệu Tân buông tay đang nắm chặt quần áo ra, Hiền Viên Hàn mới bắt đầu nhất kiện kiện cởi đồ.

Lúc này do Triệu Tân sốt cao nên người đã có chút hôn trầm. Lúc đầu không biết Hiền Viên Hàn định làm gì, còn có thể hỏi nguyên nhân, nhưng sau đó lại nường theo Hiền Viên Hàn mà nam nhân có chút thở dốc ồ ồ.

Hiền Viên Hàn chỉ cảm thấy hiện tại hắn có chút giống cầm thú, lão bà của hắn để không cho cục cưng đã bị tổn thương mà ‘ đấu tranh ’ với bệnh, còn hắn mới nghe thấy tiếng thở dốc của Triệu Tân đã cương lên rồi.

Do áp lực ***, Hiền Viên Hàn lau cơ thể Triệu Tân rất cẩn thận, mong Triệu Tân có thể hạ bớt sốt, nhìn vẻ mặt đỏ bừng của người ấy vì sốt cao mà lần qua lần lại, chính hắn cũng rất yêu thương.

Cứ nửa giờ, lại đo nhiệt độ cơ thể Triệu Tân một lần, nhưng tình huống cũng không có tốt lên như hai người tưởng.

Nhiệt độ cơ thể Triệu Tân vẫn nóng, thậm chí còn có dấu hiệu tăng cao, đã lên 38° rồi 38. 8°.

Hiền Viên Hàn có chút nóng nảy. Muốn mang hắn đi bệnh viện, nhưng lại nghĩ đến việc bản thân đã đáp ứng hắn, chỉ có thể lau người Triệu Tân một lần nữa, mong sao hân xuất ra ngoài, nhưng nhiệt độ cơ thể trở về bình thường.

“Hiền Viên Hàn, ta muốn đi vệ sinh.” Tiếng nói đã hoàn toàn khàn khàn. Giọng nói Triệu Tân bây giờ có thể nghe ra được giọng mũi nặng đậm.

“Hảo, ta đưa người đi.” Biết là nước tiểu chính là mao bệnh, Hiền Viên Hàn chỉ có thể đưa trứ nam nhân đi giải quyết.

Tới tới lui lui phòng vệ sinh vài lần, chân Triệu Tân đã có chút hư nhược, tuy rằng đã ăn một ít cháo, nhưng hiện tại với Triệu Tân mà nói đã hữu khí vô lực.

“Ta khá hơn rồi, tái ngủ một giấc là được, khả dĩ không đi bệnh viện đâu.” Biết cơ thể không tốt lên, thế nhưng Triệu Tân vẫn nói dối.

“Ta biết rồi, người ngủ đi. Bây giờ là chín rưỡi rồi, nếu như trước mười hai giờ người hạ sốt, thì sẽ không đi bệnh viện nữa.” Biết Triệu Tân đang tìm cách, Hiền Viên Hàn cũng không có vạch trần. Chỉ hy vọng Triệu Tân thực sự sẽ hạ sốt trước mười hai giờ .

10: 00, nhiệt độ: 38. 9°.

10: 30, nhiệt độ: 39. 2°.

11: 00, nhiệt độ: 38. 5°.

11: 30, nhiệt độ: 37. 5°.

Nhìn nhiệt độ ghi trên giấy, lại nhìn một chút nhiệt kế trong tay 35. 5. Cuối cùng cũng đã hạ sốt rồi. Hạ mi mắt, xem ra chính hân đã biến thành ‘ tiểu nam nhân ’ rồi!

Dùng nước sạch lau lại cơ thể Triệu Tân làm vị đạo cồn bớt đi, Hiền Viên Hàn sợ hân lần thứ hai cảm mạo, liền dùng chăn bọc kín nam nhân. Bản thân lại vọt đi tắm, trong lòng vô cùng thoả mãn nói không nên lời. Không ngờ Triệu Tân sẽ vì hài tử mà làm được như thế đó. Khác rất nhiều so với trong ấn tượng của hân, xem ra Triệu Tân không phải là tùy hứng mà đối với người khác rất quan tâm và nhường nhịn nha.

Hình như người ta nói đúng a, càng thích cái gì đó càng phải khi dễ na?

35. Chương 35

“Tân Tân, bao lâu nữa người mới tới thế bệnh viện? . . . Hiện tại đã trên xe rồi sao, ta lập tức đi ra a. . . Thực sự không cần ta đón người sao? . . . Vậy được rồi, ta ở trước cửa bệnh viện.” Bên trong phòng làm việc, Hiền Viên Hàn ngồi trên ghế, không thêm để ý đến ánh mắt người khác, vẫn như cũ cùng ‘ thái tọa ’ nói điện thoại, khanh khanh ta ta. Tuy rằng cảm mạo đã hết rồi, thế nhưng Hiền Viên Hàn rất lo lắng, không nhẽo ngành phao Triệu Tân phải tới bệnh viện kiểm tra lại.

Nhìn đồng hồ đeo tay, Hiền Viên Hàn có chút lo lắng, đã đứng ở cửa chờ hai mươi phút rồi, sao Triệu Tân còn chưa có tới, đáng lý ra, Triệu Tân đã tới cách đây mười phút rồi mới đứng, gọi vào điện thoại đối phương một lần nữa, nhưng vẫn không người nghe.

“A hàn. Xin lỗi đã đến muộn.”

“Người. . . Người đây là xảy ra chuyện gì, vì sao y phục đều bẩn cả rồi? Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, hài tử có sao không?” Nhìn Triệu Tân một thân chật vật, Hiền Viên Hàn không nghĩ tới Triệu Tân ngồi xe lại thụ thương.

“Không sao đâu, vừa nãy kẹt xe, ta sợ người lo lắng. Đã xuống xe đi bộ, muốn nhanh tới bệnh viện một chút, đột nhiên từ con hẻm nhỏ xuất hiện một chiếc xe, may là ta phản ứng nhanh nên tránh được. Xem ra thân thủ của ta vẫn còn nhanh nhẹn lắm.” Giơ giơ lên cánh tay, Triệu Tân tận lực nói, hy vọng Hiền Viên Hàn tự trách bản thân. (ở đây theo ta là a HV tự trách ảnh á)

“Sau này phải cẩn thận, hơn nữa ta có di động mà, người có thể gọi cho ta, như thế thì là ta chờ một chút cũng không sao.” Cẩn dặn Triệu Tân, Hiền Viên Hàn biết Triệu Tân có ý định lảng sang chuyện khác, không muốn nói cho xong.

“Cái kia, người có thể tìm một chỗ cho ta ngồi xuống được không. Chân ta có điểm khó chịu.” Mặc dù y phục trên người hữu vài tầng, nhưng trên đùi rất đau, không biết có phải là do ngã sắp xuống hay không.

“Người sao không nói sớm a?” Một tay ôm lấy Triệu Tân béo lên không ít, Hiền Viên Hàn dìu hắn đi tới phòng khám. Tuyệt không để cho người trong bệnh viện bị khinh hách.

“Sao rồi, có ổn không? Có bị làm sao không?” Liên tiếp hỏi Lương Khải Hoa ba vấn đề, nhìn mặt bác sĩ Lương có chút nhần nhần, Hiền Viên Hàn càng khẩn trương.

“Không sao đâu, ngoại trừ một ít vết trầy da bên ngoài thôi, mọi việc khác đều tốt. Hài tử cũng tốt.”

“Vậy vì sao lông mày người lại nhíu chặt như vậy, còn có chuyện gì sao?” nghe Lương Khải Văn còn một chuyện muốn nói, Hiền Viên Hàn lo lắng hỏi.

“Vết trầy trên đùi hắn, không giống như là do ngã sắp xuống, mà là bị người ta đánh. Nếu như bị ngã, sẽ chỉ có một khối nhỏ ứ thanh. Thế nhưng ta vừa nhìn trên đùi thái thái nhà người ứ thanh, căn bản là không phải bị ngã. Cho nên ta mới nhíu mày.”

“Ta biết rồi, cảm ơn người bác sĩ Lương.” Việc này có chút trầm trọng, Hiền Viên Hàn không nghĩ tới Triệu Tân lại nói dối hắn.

Từ phòng làm việc của Lương Khải Hoa đi ra, Hiền Viên Hàn chậm rãi đưa Triệu Tân tới phòng bệnh nghỉ ngơi.

“Ca, ta là a Hàn, người giúp ta tra một việc. . . Tân Tân ngày hôm nay bị thương. . . Là bị xe đụng. . . Ân, ta biết mọi sự đều có bên ngoài, nhưng vết thương trên người Tân Tân là do người ta đánh, sở dĩ ta mới muốn người giúp ta tra một chút. . . Còn có nói với mama một tiếng, chúng ta sẽ về nhà ở. . . Được rồi vậy ta cúp máy đây.” Nói xong chuyện muốn làm, Hiền Viên Hàn hồi phục bộ dạng thường ngày, không muốn nhượng Triệu Tân vì chuyện này mà lo lắng.

“Tân Tân, bác sĩ nói không sao. Chúng ta hiện tại có thể về nhà rồi.” Không định hỏi Triệu Tân chân tướng sự việc, Hiền Viên Hàn mong là sẽ do chính Triệu Tân nói cho hắn biết.

“Thấy chưa a? Ta đã nói ta không sao rồi mà, ai bảo người ngạc nhiên như thế.” Nhún nhún vai, Triệu Tân làm ra vẻ biểu hiện Hiền Viên Hàn khẩn trương có chút bất đắc dĩ.

“Ta cũng là lo lắng người a, đừng quên người hiện tại là vợ phụ. Mama gọi điện thoại bảo, muốn chúng ta về nhà ở một thời gian, ta đã đồng ý rồi. Do ta còn bận đi làm nữa, không thể chiều cổ người tốt được, có mama chiều cổ tới người ta cũng an tâm. Về nhà ở cho khỏe?” Biết nếu như làm Triệu Tân, nam nhân sẽ không đồng ý về nhà đâu.

“Được rồi.” Tuy rằng trong lòng có chút không muốn cùng vợ mẫu ở cùng một chỗ, nhưng thấy Hiền Viên Hàn gần đây có chút gầy, Triệu Tân chính sẵn khoái đáp ứng.

Nhân cơ hội này cùng mama thảo luận một vấn đề về tiểu hài tử, cũng là quyết định một không sai nha.

Xờ poi chap tới: Bạn Hàn ăn chay cũng đc vài tháng rồi => chap sau bạn Hàn sẽ đc ăn mặn (chúng ta cũng đc en ké nữa). Zì thui. Ta lượn đây. *tùm*

CHƯƠNG 36

Hai người về nhà ở đã gần một tháng, lúc trước Triệu Tân nghe lệnh Hiền Viên Hàn về nhà ở, nhưng nhà ở đây chính là quay về nhà ‘ bà bà’ bên này, lúc mới về vẫn là có chút không quen, dù sao từ lúc kết hôn đến lúc mang thai tới giờ số lần bản thân hẳn cùng ‘ cha mẹ chồng ’ nói chuyện đều có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên Triệu Tân rất sợ ở chung sẽ không hợp.

Một tháng trước khi mới bắt đầu ở chung, có thể xem như là ngày ngày lo lắng đề phòng, mà hiện tại sinh hoạt Triệu Tân tại nhà bên này có thể xem như như cá gặp nước . Tiểu nhi đã giảm nhiều so với trước, nôn nghén cũng tiêu thất hoàn toàn, bây giờ hẳn có thể ăn có thể ngủ tốt, đứa nhỏ cũng lớn lên không ít, điều này làm cho tất cả mọi người đều yên tâm hơn. Dù sao thì thai nhi sẽ không bởi vì thiếu dinh dưỡng mà quá nhỏ.

Thấy Triệu Tân có người nhà chiều cổ hộ, Hiền Viên Hàn liền phân ra một ít thời gian làm việc, chính việc này cũng khiến cho những lần Hiền Viên Hàn về nhà so với trước vẫn bớt. Bởi vậy cho nên cha mẹ chồng có chút bất mãn với hẳn, nhưng thật ra Triệu Tân không cho vậy là đúng. Việc của Hiền Viên Hàn là cứu người, nếu đổi thành trước kia, có lẽ chính hẳn cũng sẽ không hiểu, nhưng hiện tại chính bản thân hoài tiểu hài tử, hẳn mới biết mạng sống là không có gì đánh đổi được cho dù nó rất nhỏ, cho nên không hề phản đối .

Khi đồng hồ trên tường điểm mười giờ, nếu là bình thường thì giờ này Triệu Tân đã ngủ từ lâu, nhưng hôm nay Triệu Tân lúc này lại ngồi ở phòng khách chờ Hiền Viên Hàn trở về, bởi vì hôm nay bệnh viện có tổ chức tiệc rượu, cho nên hẳn lo Hiền Viên Hàn sẽ uống rượu, Triệu Tân vẫn kiên nhẫn chờ hẳn về. (miêu: yem con ta đúng là hiền thê lương mẫu! Tân Tân: PAI phi, ta sợ hẳn lằng nhằng thôi ! Miêu: = =|||)

“Tân Tân, sao người còn chưa ngủ. Buổi tối lạnh như thế này, nếu bị cảm thì sao nha?” nhìn Triệu Tân đang ngồi ôm gối ngủ gật trên ghế, Hiền Viên Hàn có chút đau lòng cũng có chút cao hứng, không ngờ Triệu Tân sẽ chờ hẳn a. Hiền Viên liền ngồi xuống bên cạnh Triệu Tân.

“Người đã về rồi sao? Sao lại về trễ thế? Mùi nước hoa nồng quá, xem ra hôm nay có rất nhiều nữ nhân tìm đến người ấy nhỉ? Vì sao không biến thành tình một đêm luôn đi?” Mặt nhăn lại, cái mũi hít hà, không ngờ mùi nước hoa trên người Hiền Viên Hàn lại nồng nặc như thế, Triệu Tân nói nửa đùa nửa thật.

“Sao mặt lại như thế kia? Ha ha, chính là nhóm tiểu hộ sĩ mời ta khiêu vũ mà thôi. Đừng suy nghĩ lung tung.” Sau lưng trộm đổ mồ hôi lạnh, Hiền Viên Hàn vẫn là rất sợ Triệu Tân sẽ ghen. Nhưng không biết Triệu Tân ý thật sự là gì nên loay hoay mãi vẫn chưa thể đứng lên được.

“Ta cũng chưa tắm đâu, đi cho chuẩn bị nước cho ta tắm mau lên, thuận tiện đem người người tắm luôn đi.”Tuy rằng không chân chính phát giận, nhưng sắc mặt Triệu Tân cũng hoá đen hết mức có thể .

“Hảo, ta đi ngay đây, tắm xong là tốt rồi.” Đem Triệu Tân đặt ở trên giường, Hiền Viên Hàn cởi quần áo rất nhanh sau liền chui ngay vào phòng tắm. Rất sợ Triệu Tân sẽ càng thêm dích sinh khí, dù sao tính tình vợ phụ cũng không ổn định lắm.

“A Hàn, ta đi tắm đây . Người có muốn tắm không?”

“Tân Tân, người tắm đi, ta tắm rồi.”Nhìn cơ thể trần trụi của Triệu Tân, Hiền Viên Hàn cảm thấy tất cả các mạch máu đều của mình đều sôi trào. Dù sao thì Triệu Tân hiện tại mang thai, sợ sẽ xảy ra vấn đề cho

nên Hiên Viên Hàn đều tận lực khắc chế dục vọng bản thân.(Tội nghiệp bạn Hàn a)

“Được rồi, người không theo giúp ta cũng được, ta đây tự tắm cũng được.”Khẩu khí nghe không ra ý tứ, nhưng Triệu Tân biết thời điểm này chính biểu tình của mình làm cho Hiên Viên Hàn phải khắc chế rất nhiều xúc động.

“Chúng ta làm đi, đều đã lâu không có làm, dù sao ngày mai người cũng không đi làm, như vậy được không.”

“Tân Tân, người là lại không vui hả?” Y theo kinh nghiệm lần trước, Hiên Viên Hàn biết mỗi lần Triệu Tân không vui sẽ cùng hắn làm tình.

“Không cần, tùy tiện đi.”Không trả lời thẳng vào vấn đề Hiên Viên Hàn nêu ra, Triệu Tân nằm vào bồn tắm lớn, thả lỏng hoàn toàn cơ thể.

Còn do dự một chút nhưng Hiên Viên Hàn vẫn là từ bỏ ý định tiếp tục truy vấn, biết Triệu Tân sẽ không trả lời, bản thân hắn còn chưa biết kết quả ra sao nhưng cũng chậm rãi tiêu sái đến gần bên người Triệu Tân, ngồi vào trong bồn tắm, cứ như vậy từ từ hôn lên môi Triệu Tân.

Triệu Tân lấy hai tay phối hợp ôm lấy cổ Hiên Viên Hàn, hai người càng hôn càng sâu, do thiếu dưỡng khí nên mới tách ra.

Hàn: Miếu, người thân là mẹ, đối ta thật tốt.

Tân: chết đi, bà mẹ kia. Ta mang thai như thế, còn muốn ta hy sinh diễn đông cung đồ mọi người xem, ta thấy ta đang bị khi dễ a?

Miếu: cái kia, ta là có nguyên nhân mà, ta cũng là vì hạnh phúc của các người thôi.

Tân: chẳng lẽ người thấy bọn ta bây giờ còn không hạnh phúc sao?

Miếu: này. . . (chỉ đối thủ)

Hàn, tân: PAI tử người

Miếu: a thân làm mẹ cũng vất vả như thế a!

NEXT CHAP: HOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOT 100 độ nha. Kakakaka. Ấy quên lời nói trong ngoặc hok phải của ta à nha. Ta là mấy lời màu xanh lá cây á.

36. Chương 36

Không ai mở miệng nói chuyện lúc này, tuy rằng Triệu Tân đang mang thai nhưng hai người vẫn như hai dã thú cơ khát lẫn nhau, tác cầu trừ đối phương, ngồi trên người Hiên Viên Hàn, Triệu Tân có một loại cảm giác sẽ bị nóng đến chết mất.

“Tân Tân, là ta hiểu lầm người . Xem ra người thật sự là muốn ta a.” Sờ lấy “đệ đệ” mới thoáng bị khiêu khích của Triệu Tân đã ngạnh lên, Hiên Viên Hàn giọng nói trở nên khàn khàn.

“Người rốt cuộc có làm hay không?”Không nghĩ ngờ dục vọng bản thân lại cường liệt đến như thế, tiểu huyết bên dưới từ lúc vừa tiến vào nước ấm đã có chút ngứa, làm Triệu Tân có chút không kiên nhẫn.

“Sao lại không làm chứ, nhưng trước hết là phải giúp người hảo hảo bôi trơn một chút đã, ta cũng không muốn người bị thương đâu. Hảo nhanh a, Tân Tân, xem ra sau này chúng ta phải thường xuyên ‘ vận động’ một chút, nếu không đến khi cục cứng ‘nói ra’ sợ là khó lắm a.” Đưa tay hướng bên trong tiểu huyết Triệu Tân đi vào, Hiên Viên Hàn rất sợ Triệu Tân sẽ bị thương.

Một ngón tay thông thả đi vào, Triệu Tân nhẹ nhàng rên ‘ a’ một tiếng, lâu ngày không tiến nhập, đối với hành động tiến vào này hắn vẫn là có chút không quen. Chậm rãi thêm ngón tay thứ hai, Hiên Viên Hàn tiến đánh tới điểm mẫn cảm của Triệu Tân, khiến cho Triệu Tân từ một tiếng ‘ a’, biến thành trường âm ‘ a. . . ‘. Biết dục hỏa Triệu Tân đã được khơi lên. Hiên Viên Hàn thừa thắng xông lên, cho ngón tay thứ ba gia nhập với hai ngón kia, lúc này Triệu Tân đã hoàn toàn yên lặng, chỉ có thể ôm bả vai Hiên Viên Hàn, ồ ồ thở dốc, ngẫu nhiên sẽ nghe được một tiếng ‘ a’, nhưng không phải tiếng kêu nhẹ nhàng, cũng không phải

dài âm mà là bén nhọn, trầm đục. Hiên Viên Hàn nhìn khuôn mặt tràn ngập kích tình của Triệu Tân, biết Triệu Tân dưới sự khiêu khích của hắn đã hoàn toàn lâm vào biển đục không thể tự thoát ra.

“Ta có thể rồi.” Bốn chữ ngắn ngủn nhưng đã biểu đạt được hết ý muốn hiện tại của Triệu Tân, hậu huyệt đã hoàn toàn bị khuếch trương, trống rỗng, muốn tìm một thứ nào đó nhồi đầy nó.

Ngây ngốc nâng thân thể lên, Triệu Tân nắm lấy côn thối Hiên Viên Hàn từng chút một tiến vào tiểu huyệt.

“A. . . , Tân Tân, người. . . .” Không ngờ Triệu Tân sẽ làm như thế, Hiên Viên Hàn có chút kinh ngạc, côn thối bị tiểu huyệt âm áp kia vây quanh thiếu chút nữa làm cho hắn bắn ra ngay lập tức.

“Ai kêu người không cho ta? Chẳng lẽ tự bản thân ta không thể tới sao?” Triệu Tân vận vẹo hỏi.

Hiên Viên Hàn hai tay vòng qua dưới nách Triệu Tân, khiến cho hai người càng thêm gần hơn, tránh đụng tới bụng Triệu Tân, Hiên Viên Hàn mượn nước thay thế cho chất bôi trơn, đẩy thật mạnh vào rồi nhẹ nhàng rút ra, đánh vào điểm mẫn cảm của Triệu Tân.

Không giống như khi làm tình cuồng nhiệt, hiện tại điều mà hai người mong muốn chính là hưởng thụ tình ái, mỗi một động tác dù chỉ rất nhỏ nhưng đều có thể cảm giác được rõ ràng, cảm nhận được, thậm chí là còn mẫn cảm hơn bình thường.

Một lần phát tiết xong vẫn chưa thể yên ổn lại, tuy rằng rất muốn đem dục vọng của mình chôn trong thân thể Triệu Tân, nhưng như vậy cũng đã làm cả hai đều cảm thấy thỏa mãn.

Giúp Triệu Tân chân hơi nhuyễn đứng lên. Phần thân dương cực nóng đột nhiên rút ra thay vào đó là lạnh như băng, phản ứng hoá học trong nháy mắt khiến cho thân thể Triệu Tân lại càng thêm mẫn cảm.

Toàn bộ tư tưởng lúc này của hai người chính là thỏa mãn lẫn nhau, Hiên Viên Hàn lại một lần nữa đem dục vọng bản thân chôn sâu vào trong cái tiểu huyệt động nhỏ nhỏ vô cùng ăn ý với ‘tiểu đệ đệ’ của mình kia, bắt đầu lại một phen công lực.

Mà Triệu Tân thân ở bể đục, chỉ có thể bất lực phản kháng Hiên Viên Hàn, nhận lấy lễ rửa tội dục vọng, rơi vào tay giặc chân lại lạc vào nơi thiên đường không tên.

37. Chương 37

Biểu tẩu, nhĩ hảo. Ta là Lê Lê.” Vươn tay một cách thân mật, nữ hài tử vẻ mặt đơn thuần cười với Triệu Tân, thanh âm vô cùng thanh thúy.

“Ta là Triệu Tân. Nhĩ hảo.” Sau một đêm xuân nồng cháy tới khuya, sáng hôm sau hai người đều thức dậy rất muộn, không ngờ mới vừa xuống lầu liền thấy tiểu biểu muội xinh xắn y như búp bê. (vàng mặt thì búp bê mà tâm thì y như dạ xoa) Nhìn thân thích chưa từng gặp mặt, Triệu Tân có chút câu nệ, không biết làm sao để ở chung với một vị tiểu biểu muội như vậy.

“Biểu tẩu cũng nghĩ giống ta có đúng không, không ngờ là biểu ca sẽ thú một biểu tẩu đặc biệt đến như thế. Thật sự là hâm mộ biểu ca a. Đứa nhỏ mấy tháng rồi a, biểu tẩu?” Vừa nói vừa đưa tay lên sờ bụng Triệu Tân. Bộ dáng cười tủm tỉm lại càng giống búp bê hơn.

“Đã được sáu tháng rưỡi rồi. Cho nên mới có điểm béo như thế.” Bị một nữ hài tử sờ bụng như vậy, động tác Triệu Tân đã có chút cứng ngắc, chỉ có thể đứng thẳng tắp, không dám động.

“Nga, phải không? Đây là cục cưng của người cùng biểu ca, nhất định sẽ rất đẹp đó. Biểu tẩu, ta cho người xem, đây là ta với đồng học của ta dùng photoshop ghép ta với biểu ca làm ra ảnh chụp cục cưng này, rất đáng yêu đúng không a, ta hy vọng cục cưng các người sau này cũng sẽ đáng yêu như thế.” (hừ hừ ta mà ở đó thì...*xé xé*) Trong lời nói cô gái vẫn hồn nhiên như cũ, làm cho người nghe có cảm giác việc này chỉ là trò đùa đùa vô ý thức, nhưng Triệu Tân lại cảm thấy được đây là khiêu khích hắn, một kẻ ái mộ Hiên Viên Hàn khiêu khích hắn.

“Để ta xem xem. Lê lê, cục cưng trong này thực đáng yêu, nhưng chung quy chính cũng chỉ là do người cùng đồng học kia làm giả, mà trong bụng Tân Tân mới là cục cưng hàng thật giá thật, điều này làm sao có thể so sánh a. Ta cảm thấy rằng cục cưng của ta với Tân Tân so với trong này hẳn là càng đáng yêu gấp bội

đó.” Nhìn ra được hành vi tiểu biểu muội có chút cực đoan, Hiên Viên Hàn nói xen vào, mong sao Triệu Tân không bởi vậy mà hiểu lầm a, càng hy vọng nhiều thì lại hết hy vọng với bản thân nhiều hơn.

“Ta cũng không có nói giỡn, vốn là lỗi do biểu ca, lại đi thú một nam nhân. Đã thế còn chọn một nam nhân khó coi như vậy, bộ dạng chẳng khác gì so với công nhân thi công công trình, còn làm hấn sinh con cho người, miệng luôn luôn nói thương hấn. Vậy người bảo ta phải làm sao đây.” Không ngờ biểu ca sẽ dùng lời nói cảnh cáo mình, Lê Lê tức giận chỉ thẳng vào Triệu Tân mà hỏi Hiên Viên Hàn, biểu tình có chút điên cuồng. (chep chep quỹ dạ xoa bắt đầu hiện nguyên hình kìa)

“Chả sao cả, người chính là biểu muội của ta a, là tiểu biểu muội mà ta thương nhất. Nhưng Tân Tân là thê tử của ta, là người mà ta yêu nhất, hai người các người căn bản là không đồng dạng, không thể đem ra so sánh. Lê Lê, người cũng một vừa hai phải thôi, đừng quên những lời ta đã nói.” Biết mỗi lần Lê Lê sinh khí sẽ ném đồ vật này nọ, nên Hiên Viên Hàn đem Triệu Tân kéo đến ngồi xuống bên người, sợ nàng sẽ làm Triệu Tân bị thương.

“Một vừa hai phải hả? Được rồi, ta thừa nhận, lần trước Triệu Tân tông xe, là do ta phái người làm để cảnh cáo, muốn người buông tha hấn, không đánh gãy chân hấn cũng đã nể mặt người lắm rồi, không ngờ ta đã nhún nhường đến thế mà người còn gọi điện thoại tới mắng ta, ta đã làm điều gì sai hả? (vâng tông xe gọi là nhún nhường) Tên nam nhân này căn bản là không xứng với người, ta chỉ là giúp người giải quyết hấn, để người có thể tìm được một người khác tốt hơn. Đây là sai sao? Ta thổ lộ với người vô động vu trung, ta lại cho rằng là do ta không tốt, người cư nhiên lại tìm một kẻ như vậy, ta hỏi người làm sao ta có thể chấp nhận được hả, tại sao người lại chọn một kẻ như vậy mà không chọn ta?” Nói nghe như đúng lý hợp tình, một chút cũng không cảm thấy được chuyện mình làm là sai trái.

Triệu Tân đến lúc này mới hiểu được dụng ý của Lê Lê, nguyên lai là muốn điều vô dương oai cộng thêm cảnh cáo hấn, muốn hấn sớm làm rời xa Hiên Viên Hàn? Xem ra này cô gái này đã quá xem nhẹ tình cảm của hấn với Hiên Viên Hàn. Nhìn bộ dáng Lê Lê có chút buồn cười, Triệu Tân có cảm giác muốn cất tiếng cười thật to, tất cả những bất an trước đây đều tan biến, tâm Hiên Viên Hàn thật sự một trăm phần trăm đều dành cho hấn. Xét lại Triệu Tân không ngờ Hiên Viên Hàn lại cẩn thận như thế, y lại đi tra nguyên nhân hấn bị thương, không hỏi hấn vì y biết hấn sẽ không nói đi. Triệu Tân có chút cảm động, Triệu Tân chặt tay Hiên Viên Hàn.

“Lê lê, người đi đi. Ta với Tân Tân đều mệt mỏi rồi, người nghỉ ngơi trước đi.” Hiên Viên Hàn không tranh thêm cãi nữa, biết lúc này cho dù có nói điều gì cũng là vô ích, nâng Triệu Tân đứng dậy, chuẩn bị đi về phòng ngủ.

Nhìn Hiên Viên Hàn phù Triệu Tân gốc ghéech rời đi, Lê Lê lòng tràn đầy phẫn nộ, không ngờ biểu ca hiểu rõ mình nhất lại đối đãi với mình như vậy, liền chạy lên phía trước, nắm lấy quần áo Triệu Tân dùng sức kéo.

“A “

aaaaaaaaaaaaaaaa yêu nữ kia sao người dám, ta bầm chít người *lao zô*

quay lại Các nàng chờ ta xử lý xong con nhỏ kia rồi ta up lên nhá. PP các nàng. H tay ta bận rồi. *cười -> lặn

38. Chương 38

Bị một lực lượng từ sau tấn công, theo bản năng Triệu Tân túm lấy Hiên Viên Hàn bên cạnh, ai ngờ vẫn là chậm một bước. Mới vừa đụng tới góc áo Hiên Viên Hàn, cả người đã bị lực phía sau kéo xuống.

Mọi thứ đều mơ hồ, nhưng Triệu Tân biết là bản thân vẫn an toàn, lúc ngã xuống Triệu Tân hoàn toàn không có ôm đầu, điều duy nhất mà hấn nghĩ đến chỉ có tiểu hài tử trong bụng, tuy rằng đã dùng toàn lực bảo hộ tiểu sinh mệnh, nhưng tiểu gia khỏe hiển nhiên vẫn bị sợ hãi, cho nên bụng đã bắt đầu đau.

Trên mặt có chút chất lỏng chảy ra, không nhiều, nhưng có chút niêm trù, hương vị cũng rất khó nghe thấy, vì sao lại có cảm giác muốn nôn mửa, chẳng lẽ triệu chứng nôn nghén lại bắt đầu ư? Triệu Tân muốn lấy tay ngăn lại cảm giác buồn nôn nhưng tay lại giống như không phải của hấn, mãi vẫn không động được.

Để Hiên Viên Hàn lau giúp, hần hé miệng muốn nói nhưng lại phát hiện rằng hần không thể nói được. Lỗ tai nghe được Hiên Viên Hàn gọi tên mình, rồi được bế lên, hần thực muốn nói cho Hiên Viên Hàn biết bụng hần không thoải mái, cục cứng bên trong đang sinh khí, muốn cho nam nhân thả mình xuống. Lại muốn nói thật to nhưng vẫn là nói không nên lời. Triệu Tân đành từ bỏ. Gục đầu lên vai Hiên Viên Hàn tìm một vị trí thoải mái chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

“Tân Tân, ta van ngươi, ngươi đừng ngủ có được không? Nói chuyện với ta đi?” Cảm giác được hô hấp của Triệu Tân trên cổ mình có chút yếu đi, nhìn Triệu Tân nhắm mắt lại, hần biết Triệu Tân không bị thương mà có chút buồn ngủ, nhưng lại sợ Triệu Tân một khi đã ngủ sẽ không bao giờ tỉnh lại, Hiên Viên Hàn vẫn kiên trì nói chuyện với Triệu Tân.

Trên bả vai có lưu lại một ít huyết, Hiên Viên Hàn không ngờ do mình nhất thời sơ sẩy mà lại có hậu quả như vậy.

Nhìn Triệu Tân nằm bên cạnh cầu thang, Hiên Viên Hàn chỉ cảm thấy cả người như bị đóng băng, một chút sức lực cử động cũng không có. Tầm hình được in thu nhỏ kia vẫn cứ nằm đó, Triệu Tân cả người đều là huyết nằm đó, những mảnh vỡ bình hoa nằm trên tay vịn cầu thang rơi xuống cạnh hần, tay ôm lấy bụng, nhưng vẫn không khống chế được máu đang chảy ra giữa hai chân. Hiên Viên Hàn tựa như đoạn phim bị dừng lại, mãi cho đến khi nghe được tiếng hét thất thanh của người hầu, mới thành người tuyết tan, chậm rãi khôi phục trực giác. Đầu óc bắt đầu vận động, bắt bản thân trấn định lại, ôm lấy Triệu Tân chạy ra bên ngoài, với ý niệm duy nhất trong đầu: tới bệnh viện.

“Tân Tân, sẽ đến bệnh viện ngay thôi, ngươi cố lên.” Xe đã chạy tới vận tốc cao nhất, tốc độ ngang với xe đua, nhưng dưới con mắt lạnh lùng của Hiên Viên vẫn giống như rùa bò, vì sao còn chưa tới bệnh viện?

“A Hàn, ta đau bụng quá, đứa con sinh khí. Sao lại như vậy? Nó có phải là muốn ra đúng không?” Cuối cùng Triệu Tân cũng có thể nói, sờ bụng sợ hãi hỏi.

“Sẽ không sao đâu, đứa nhỏ khoẻ lắm, nó sẽ ngủ trong bụng ngươi, đợi cho ngủ thẳng tới mười tháng sẽ đi ra, thật đó. Đây là cục cứng nói với ta đó.” Có thể nghe thấy Triệu Tân nói chuyện, Hiên Viên Hàn cảm thấy được thanh âm khàn khàn kia tựa như tiếng trời.

“Ngươi sẽ không gạt ta chứ? Đứa con sẽ không không cần ta chứ?” Vẫn không yên tâm Tân Tân lại hỏi lần nữa, tuy rằng thần trí đã không còn rõ ràng, nhưng Triệu Tân vẫn có thể cảm thấy được đứa nhỏ có vấn đề.

“Không có đâu, đứa nhỏ vẫn rất tốt mà.” Kỳ thật ngay cả chính bản thân Hiên Viên Hàn cũng không biết tình trạng đứa nhỏ ra sao, tuy rằng hần là thầy thuốc, nhưng đối khoa phụ sản lại dốt đặc cán mai, bây giờ điều duy nhất hần có thể làm đối Triệu Tân là nói dối, an ủi Triệu Tân, cũng an ủi luôn bản thân.

“Vậy là tốt rồi, ta yên tâm rồi. A Hàn, ta mệt mỏi quá a.” Nghe xong lời cam đoan của Hiên Viên Hàn, rốt cục Triệu Tân cũng chịu không nổi hoàn toàn ngắt đi.

“Ân, ngươi ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh ngươi.” Bệnh viện đã ở trước mắt hần, nhưng Hiên Viên Hàn lại sợ hãi, bởi hần không biết thứ mà hần đối mặt sẽ là gì, nếu bảo vệ được đứa nhỏ, đối với Triệu Tân cùng hần đều có công đạo. Nếu đứa nhỏ không bảo trụ được, Hiên Viên Hàn không dám suy nghĩ, nghĩ đến bộ dáng bị đả kích của Triệu Tân khi biết tiểu sinh mệnh đã biến mất, Hiên Viên Hàn hảo hy vọng hần là đà điểu, có thể đem đầu đầu cắm ở trong đất, chuyện gì cũng không biết, cũng không phải đối mặt với cái gì. Chỉ cần bên ngoài là dối trá cũng tốt.

39. Chương 39

Chưa đến một năm, Hiên Viên Hàn không ngờ hần lại đứng ngoài phòng phẫu thuật một lần nữa. Lần trước, chính trong căn phòng nay tự tay hần đã cấy tử cung vào cơ thể Triệu Tân, lúc đó hần tràn đầy tự tin. Bây giờ Triệu Tân lại ở trong căn phòng này nhưng tính mệnh lại bị đe dọa bởi cái tử cung kia, trong lòng hần vô cùng bất an bởi không biết tình huống Triệu Tân như thế nào, có bình an hay không, nếu như không giữ lại được đứa nhỏ, không biết Tân Tân có chịu đựng được đả kích như vậy không.

Liên tiếp mấy vấn đề cứ liên tục xuất hiện trong đầu Hiên Viên Hàn cái này chưa kịp tiêu thì cái khác đã đến, một khắc cũng không dừng lại được, ngồi trên ghế hai nhắm hờ hai mắt lại, hần cố gắng không nhớ

lại cảnh tượng Triệu Tân nằm trong vũng máu mà thay vào đó là bộ dáng cục cứng cười với hắn. Bây giờ, Hiên Viên Hàn còn không dám nhìn xuống, chỉ có thể nhìn lên trần nhà, hy vọng ca phẫu thuật sớm chấm dứt.

Một tiếng. . .

Hiên Viên Hàn tự an ủi bản thân trứ, do Triệu Tân có chút rắc rối nên thời gian phẫu thuật hơi lâu một chút.

Hai tiếng. . .

Hiên Viên Hàn dùng lại câu đó.

Ba tiếng sau. . .

Tâm tình có chút bất an, đã ba tiếng trôi qua, có phải tính mạng Triệu Tân đang bị nguy hiểm? Lắc đầu, đành chỉ suy nghĩ miên man. Hiên Viên Hàn chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Bốn tiếng. . .

Hiên Viên Hàn cảm thấy hắn muốn phát điên lên rồi, kiềm chế dục vọng muốn vọt vào phòng phẫu thuật, tiếng nói của cha mẹ đã sớm nghe không rõ. Nhìn cặp ***g đứng cơm trước mặt, Hiên Viên Hàn một chút thêm ăn cũng không có.

Năm tiếng. . .

Nhìn hộ sĩ (y tá phụ mổ ấy mờ) từ bên trong đi ra, Hiên Viên Hàn nắm chặt lấy cánh tay hộ sĩ, bộ dạng giống như người chết đuối vớ được cọc, hỏi tình trạng Triệu Tân, nhưng cũng có được đáp án như mong muốn.

Chẳng lẽ sinh mệnh Triệu Tân thật sự bị nguy hiểm? Chẳng nhẽ lần này hắn sẽ mất đi một lúc hai người tới trọng yếu đối hắn? Ngồi xồm trước cửa phòng phẫu thuật, lần đầu tiên Hiên Viên Hàn làm cho cha mẹ cảm thấy hắn yếu ớt như vậy.

Sáu giờ. . .

Đèn phòng giải phẫu tắt đi. Cửa mở ra, Hiên Viên Hàn biết Triệu Tân sắp ra rồi.

Hảo chờ mong cũng vô cùng sợ hãi. . .

Mãi cho đến khi nhìn thấy cái bụng cao ngất của Triệu Tân, Hiên Viên Hàn mới yên tâm, nhất thời không khống chế được bản thân vừa ôm lấy Triệu Tân, vừa khóc trước cửa phòng phẫu thuật.

Không phải khóc do bị thương, mà là vui vẻ, là vui sướng. Quá vui sướng nên mới khóc. . .

Nhìn Triệu Tân nằm trên giường bệnh, tới bây giờ, Hiên Viên Hàn mới chính thức bình tĩnh lại.

Trên đầu nam nhân quấn băng gạc, nghe nói cũng không có sao, chỉ là não bị chấn động một chút thôi, nhưng là do đập vào tay vịn cầu thang nên vẫn bị khâu 20 mũi. (oé tới 20 mũi, ta sẽ chít nếu bị khâu nhiều như vậy a) Bất quá hoàn hảo là phía sau ót nên nhìn không thấy, bằng không Triệu Tân nhất định sẽ rống to lên.

Trên người là do trát nhập (lấn vào) mấy mảnh vỡ bình hoa nên có rất nhiều chỗ bị thương, trong đó có một cái gần phía trên động mạch, ra thiệt nhiều huyết, hắn là rất đau đi. Sở băng gạc đầy đầu Triệu Tân, Hiên Viên Hàn lại đau lòng.

Ánh mắt dừng lại trên bụng Triệu Tân, Hiên Viên Hàn đưa tay sờ. Đây là bảo bối của bọn họ, thực là một đứa nhỏ kiên cường, không hề do phụ thân nhất thời lựa chọn sai lầm mà bỏ bọn họ, vẫn kiên cường giao tranh với tử thần.

“Tiểu gia khóa, cảm ơn người, cảm ơn người đã ở lại với chúng ta.” Vừa cười vừa nói với đứa nhỏ trong bụng, như thể bảo bối đang ở trước mắt mình.

“Tân Tân, phải mau mau tỉnh lại a. Đứa nhỏ sẽ bị đói đó, ta cũng nhớ người lắm a.” Ôn nhu nói bên tai người đang mê man, tuyệt không để ý đối phương có nghe được hay.

Tựa hồ như đáp lại lời nói Hiên Viên Hàn, bảo bối trong bụng nhẹ nhàng cử động, như muốn dùng động tác đó để đánh thức mục mục đang không để ý tới chính mình.

Há há há đã qua cơn đau tim rồi các mỹ nhân hì, ta lại xì poi típ chap sau: Lương Khải Hoa nhìn nam nhân trước mặt, sao hấn giữ lại nói nhiều thế, thật là dù sao không kết hôn vẫn tốt hơn a. (=)))

40. Chương 41

Ba ngày không phải dài, chỉ có 72 giờ, 4320 phút bỏ ngủ cùng ăn cơm, công tác, đối bất luận kẻ nào mà nói cũng không phải dài, nhưng đối Hiên Viên Hàn mà nói là ngắn ngủi.

Triệu Tân tuy rằng đã không có gì nguy hiểm, nhưng là do mất máu quá nhiều hoặc là bởi bị thương não bộ nên người vẫn chưa có tỉnh lại, chỉ ngẫu nhiên có ý thức, cũng chỉ nói mớ vài câu, rồi sau đó lại lâm vào hôn mê.

“Uy, hỗn đản. Ta mang đứa nhỏ đi rồi, người sau này tự chiếu cố chính mình đi, còn có thể tìm một nữ nhân khác nữa, ta sẽ không để ý đâu. Chúng ta đừng dây dưa nữa. Tạm biệt.” Triệu Tân tiêu sái nói, một chút cũng không để ý đến biểu tình vô cùng khẩn trương của Hiên Viên Hàn vào giờ phút này.

“Đi? Người muốn dẫn đứa nhỏ đi đâu? Người sẽ ly hôn với ta ư?” Không rõ ý tứ Triệu Tân, Hiên Viên Hàn khẩn trương hỏi, lại không chú ý lúc này trên người Triệu Tân lại hoàn hảo không hao tổn gì, một chút miệng vết thương cũng đều không có.

“Nói cái gì vậy a, ta muốn lên thiên đường, khó khăn lắm thiên đường mới thu ta, ta có thể không sớm một chút sao? Không thể cùng người nói chuyện tiếp được, đến lúc ta phải đi rồi a, ta đi đây nha.” bỗng dưng sương mù xuất hiện, Triệu Tân dần dần biến mất trong làn sương dày đặc trước mắt Hiên Viên Hàn.

“Không cần. . . Không cần a, Tân Tân, đừng đi. . .” Hét to lên một tiếng, Hiên Viên Hàn mới phát hiện ra hoá ra hấn đang nằm mơ, nhìn Triệu Tân đang nằm trên giường, Hiên Viên Hàn đưa một ngón tay lên kiểm tra hơi thở Triệu Tân, cảm giác được nhiệt lưu trên ngón tay, Hiên Viên Hàn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tân Tân, người bao giờ mới tỉnh lại a, ngủ còn chưa đủ sao? Người chỉ lo cho bản thân, không cần ta với cục cưng có đúng không, còn ta ta đã vài ngày không ngủ rồi. Bụng cũng đói lắm, người tỉnh lại ăn cơm với ta nha có được không? Bác sĩ nói đứa nhỏ hiện tại đang là thời điểm cần dinh dưỡng đó, người như thế nào lại ngủ quên vậy a, cục cưng sinh ra sẽ thành da bọc xương đó. Vậy không đáng thương a, Tân Tân, người mau tỉnh lại có được không, ta chờ người ăn cơm với ta đó, rồi chúng ta lại cùng nhau ngủ không được sao?” Nắm tay Triệu Tân, Hiên Viên Hàn tiếp tục lải nhải lắm bầm, không quan tâm tới việc Triệu Tân đang chìm trong hôn mê có nghe được những lời này hay không.

“Ồn quá đi, rốt cuộc người có để cho lão tử ngủ không hả?” dù lời nói hữu khí vô lực, nhưng Triệu Tân vẫn là do Hiên Viên Hàn lải nhải bên tai mà mở mắt.

“Người thật sự tỉnh rồi a? Không phải ta đang nằm mơ đó chứ?” Nhẹ nhàng vuốt đuôi mắt Triệu Tân một chút, Hiên Viên Hàn không ngờ Triệu Tân lại thật sự tỉnh lại.

“Sao lại là mơ a, ta tỉnh lại rồi đây. Người mau đi gọi bác sĩ tới, đầu lão tử đau quá. Người còn đứng ngốc ở đó làm gì hả, đi nhanh đi a.”

“Ta đi ngay đây, người chờ ta một chút.” Nghe được Triệu Tân có tinh thần mắng mình, Hiên Viên Hàn lúc này mới xác định Triệu Tân đã hoàn toàn tỉnh lại, vội vàng chạy ra tìm bác sĩ.

Vội vội vàng vàng kéo Lương Khải Hoa tới làm kiểm tra cho Triệu Tân, không ngờ nam nhân tới chỉ kiểm tra một chút rồi thôi, không tiếp tục nữa.

“Như vậy là có sao không? Có cần kiểm tra cẩn thận một chút không? Vết thương của Tân Tân không phải rất nặng hay sao?” Sợ Lương Khải Hoa kiểm tra không tới nơi tới chốn, Hiên Viên Hàn liền truy hỏi.

“Không sao rồi, chỉ cần người tỉnh lại thì đã tốt hơn phân nửa rồi. Vết thương trên người hấn đều là bị thương ngoài da thôi, chỉ cần chú ý không dính tới nước, không nên ăn gì đó, đều ăn kiêng là được rồi. Sức khoẻ đứa nhỏ cũng tốt lắm, hết thấy mọi việc đều tốt cả.” Nhìn nhìn Hiên Viên Hàn trước mặt, Lương Khải

Hoa không ngờ nam nhân này sẽ trở nên nhiều lời như thế, so với người trước kia làm chung bệnh viện với mình sẽ rất khó tưởng tượng ra đều là một người a, bất ngờ nha nam nhân kết hôn đều sẽ trở nên khùng bố như thế a, xem ra không kết hôn vẫn là tốt nhất. (=.= a nói zj sao đc a, đó là hôn nhân biến nam nhân tốt hơn chớ. Ấy ý ta là ta chỉ bạn Hàn Hàn á nha)

“Vậy được rồi, chỉ cần người nói không có việc gì là được rồi. Nhưng sao Tân Tân lại đau như vậy a?” Không thấy đề cập đến vấn đề vì sao Triệu Tân kêu đau nữa, Hiên Viên Hàn tiếp tục hỏi.

“Ta sẽ kê đơn cho hần thuốc giảm đau, loại đặc hiệu ấy, đừng phụ cũng có thể dùng a, lát nữa bảo y tá tới tiêm là được rồi. Ta đi trước đây. “Sợ Hiên Viên Hàn sẽ tiếp tục lải nhải, Lương Khải Hoa rời đi trước một bước.

“Tân Tân, người đã tỉnh rồi, tốt quá.” Ghé vào đầu vai Triệu Tân, Hiên Viên Hàn dùng thanh âm không thể nghe thấy nói, thân thể do kích động đều hơi hơi run rẩy. Triệu Tân của Hần vẫn là không có bỏ hần mà đi a.

41. Chương 42

”Uy, Hiên Viên Hàn, Lê Lê có khỏe không?” Vừa ăn táo, vừa hỏi chuyện.

“Không biết, nàng biến mất rồi.” Không ngờ Triệu Tân sẽ hỏi chuyện Lê Lê, điều này làm cho Hiên Viên Hàn có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nói cho hần tin tức nghe được từ mama.

“Nếu nàng biến mất, như vậy ta có thể về nhà không?” Kỳ thật thân thể của hần đã tốt lên rất nhiều, không nhất thiết phải ở lại bệnh viện nữa, nhưng mỗi lần nói tới vấn đề xuất viện, Hiên Viên Hàn đều tìm cớ qua loa tặc trách hần, luôn nói thân thể hần không tốt cần phải phải tu dưỡng nhiều hơn, để cho hần an tâm nằm viện, Hiên Viên Hàn thậm chí đã đem phòng bệnh trang trí màu sắc rực rỡ, mỗi ngày đều ở bên bồi hần, chỉ như thế mà có thể làm ta an tâm ở lại bệnh viện ư. Quả thực đúng là ngu ngốc.

“Nhưng mà. . .” Tuy rằng những bộ phận bị thương trên người đều đã lành nhưng Hiên Viên Hàn vẫn là lo lắng.

“Nhưng mà cái gì, thầy thuốc không phải đã nói không có việc gì rồi sao? Hơn nữa bây giờ ta đã mang thai tới tháng thứ bảy rồi, ta còn nhiều chuyện chưa làm lắm. Không còn thời gian để chậm trễ nữa đâu.”

“Chuẩn bị? Hiện tại trong nhà đâu có thiếu cái gì đâu? Cần chuẩn bị cái gì a?” Không rõ ý tứ Triệu Tân, Hiên Viên Hàn ngây ngốc hỏi.

“Người rớt cuộc là có hay là không tính tự giác của phụ thân hả? Đứa nhỏ đã bảy tháng rồi, sắp tới lúc phải sinh ra, người có biết hay không a? Trong nhà còn chưa chuẩn bị đồ cho đứa nhỏ dùng nữa, bụng ta đã lớn như vậy, sau này ra ngoài sẽ khó khăn hơn nhiều, đương nhiên là phải chuẩn bị trước a.” Trở mình mắt trợn trắng, không ngờ Hiên Viên Hàn lại trở thành như vậy, ngay cả việc này cũng không có nghĩ đến.

“Được rồi, ta đáp ứng người xuất viện là được rồi a, nếu muốn đi mua đồ thì phải đợi đến khi tháo băng trên người người cái đã, không ta sẽ lo lắng lắm a.” Nghe Triệu Tân nói cũng có chút đạo lý, vốn hần định là sẽ một mình đi mua sắm, nhưng như vậy Triệu Tân căn bản là sẽ không đồng ý nha.

“Không được, phải mua ngay bây giờ, ta nói rồi, hơn nữa, ta định sẽ không về nhà bố mẹ (chồng) ở nữa đâu. Vẫn ở nhà mình là tốt nhất, thoải mái hơn a.” Không muốn nghe Hiên Viên Hàn nói thêm nữa, Triệu Tân ương ngạnh nói, gần đây Hiên Viên Hàn càng ngày càng lải nhải nhiều hơn trước a. (a Hàn giờ đã trở thành ông 8 chính hiệu rồi a)

“Được rồi.” Cuối cùng Hiên Viên Hàn cũng chịu thua, chỉ có thể thỏa hiệp với Triệu Tân.

Hai người ở trong phòng ăn cơm trưa, vào giờ Ngọ (khoảng từ 11h-13h) Triệu Tân mới chính thức xuất viện.

Không có trực tiếp đi thẳng về nhà, mà hai người trực tiếp thẳng hướng trung tâm mua sắm đi tới.

Thời tiết phương Bắc tháng mười một mà nói đã rất là lạnh, tuy rằng Triệu Tân đã mặc mấy lớp dày quần áo nhưng vẫn bị lạnh đến phát run.

Tay bị nam nhân gắt gao nắm, tuy rằng không thể truyền qua nhiều nhiệt độ lắm, nhưng có nhiệt độ ôn ôn như vậy trong lòng cũng ấm lên.

Một chút thời gian giờ ngo không phải rất dài, nhưng hai người lại hảo hảo lợi dụng thời gian, mà mua sắm nhiều gấp đôi so với bình thường.

Đồ dùng của trẻ con không phải ít, nào là quần áo, giấy dép, mũ đội, bình sữa, núm vú cao su, bình nước, chăn, đệm giường, mọi thứ mua đều được mua toàn bộ, cũng không biết rốt cuộc là có dùng hay không, hai người chính là mua một đồng, chỉ cần là Triệu Tân thích, đều mua về. (e cũng mún dc như vậy a L)

Mặc dù đi mua đồ có điểm mệt, nhưng tinh thần Triệu Tân rất tốt, tuyệt không giống người vừa mới xuất viện. Trong lòng cũng là thỏa mãn nói không nên lời.

Tuy rằng là hai nam nhân cùng nhau đi mua, hơn nữa trong đó còn có một người đang mang thai, sẽ làm người khác thấy có chút kỳ quái, nhưng lúc này Triệu Tân sớm đã không để ý nữa, tay dù bị Hiên Viên Hàn nắm lấy cũng không có buông ra, hai người cứ như vậy nắm tay nhau, từ lúc bắt đầu đến khi về nhà đều gắt gao nắm chặt.

Nếu hiện tại có người hỏi Triệu Tân, có cảm thấy bất mãn hay hối hận với hôn nhân hiện tại không, Triệu Tân sẽ thực thản nhiên nói cho hắn biết: Hắn không hối hận, bởi vì lúc này hắn thật sự đang rất hạnh phúc.”

42. Chương 43

Ngày hai mươi lăm tháng mười hai, ta tin là mọi người đều biết ngày này là ngày gì. Triệu Tân cùng Hiên Viên Hàn cũng tự nhiên là một trong số đó.

Lúc này Triệu Tân đã mang thai tám tháng rưỡi, tâm tình hảo, ăn nhiều nên tự nhiên cục cưng cũng lớn lên thực mau, làm cho bụng Triệu Tân thoát nhìn như chín tháng.

“Ta muốn đi dạo phố.” Nghĩ đến lễ Giáng Sinh hàng năm đều rất náo nhiệt, Triệu Tân đã hơn một tháng không được ra khỏi phòng nói.

“Thân thể của ngươi có ổn không?” Nhìn bụng Triệu Tân, Hiên Viên Hàn sợ hắn ăn không tiêu.

“Không sao, không phải bác sĩ cũng có nói ta nên vận động nhiều a? Như vậy khi đứa nhỏ sẽ không khó sinh nha.” Quyết định phải đi ra ngoài, Triệu Tân phải suy nghĩ đến cái cơ mà Hiên Viên Hàn sẽ không phản bác được, ăn vật mỹ vị đang xuất hiện trước mắt a.

“Vậy cũng được, bất quá chỉ có thể đi ra ngoài một lát thôi, nếu mệt sẽ lập tức quay về . . .”

“Dừng lại, ta đã biết, đi thôi.” Đánh gãy lời nói nam nhân, sợ Hiên Viên Hàn sẽ tiếp tục lải nhải, Triệu Tân kéo tay Hiên Viên Hàn đi ra ngoài.

Hai người đi không xa lắm, bởi vì gần tiểu khu có một cái trung tâm thương mại, Hiên Viên Hàn sợ Triệu Tân sẽ xảy ra vấn đề, cho nên hai người liền hướng tiểu phố mà đi.

Lúc ra khỏi nhà đã gần tới thời gian ăn trưa của Triệu Tân, cho nên sau khi mua một đồng đồ chơi chuẩn bị cho cục cưng, Triệu Tân mới cảm thấy thoả mãn tìm nhà hàng thích hợp, chuẩn bị ăn cơm. Dù sao từ sau khi mang thai, đã thật lâu cũng chưa ăn đồ ăn bên ngoài, cho dù là ăn, cũng không có đã nghiền a.

Cơm trưa rất đơn giản chỉ có bốn món, cái chính ở đây là những món đó Triệu Tân bình thường không ăn, món cay Tứ Xuyên, vốn Hiên Viên Hàn định đổi nơi khác nhưng nhìn thấy Triệu Tân ăn ngon cũng đánh mất ý niệm trong đầu, bởi hắn ăn một chút cơm trưa ‘không có vị giác’. (toan nhân lạt nữa a, ha ha)

“Ta đi vệ sinh một chút.” Uống nước nhiều, Triệu Tân quyết định đi vệ sinh, dù sao đi dạo phố cũng sẽ không có chỗ để đi a.

“Ân, có muốn ta đi cùng ngươi không?” Sợ Triệu Tân bất tiện, Hiên Viên Hàn định đi cùng.

Lắc đầu xem như trả lời, loại sự tình này mỗi ngày đều làm, Triệu Tân chặt đứt ý định bồi đi của Hiên Viên Hàn.

“Bác sĩ Hiên Viên, đúng là người rồi, không ngờ lại gặp người ở đây, thật là có duyên a.” Nhìn thấy đối tượng mình thích, Trịnh Vân lập tức tiến lên chào hỏi.

“Đúng vậy, thật là rất có duyên, Tiểu Vân là cùng bằng hữu đến ăn cơm hả? Từ lúc người từ chức đến nay đã lâu không gặp.” Không ngờ người mình tìm thật lâu lại xuất hiện ở chỗ này, xem ra phải hy sinh một chút sắc đẹp mới có thể biết chuyện tình a.

“Không có, ta đi một mình. Người cũng biết ta không bằng hữu, cho nên làm mọi thứ đều một mình a.” Tận lực làm ra vẻ đáng thương tranh thủ đồng kỳ, Trịnh Vân thật là tội đến nỗi không thể tội hơn.

“Sao lại thế a, tiểu Vân lớn lên xinh đẹp như thế, sao lại không bằng hữu.” Ngoài nghe thật là ngọt nhưng trong lòng lại đem nữ nhân khách sáo một lần. (chep, a Hàn ai bủ a rải hoa đào khắp nơi làm chi a, h phải đi giải quyết, thật là mệt nha)

“Bác sĩ Hiên Viên, thái thái người sao không thấy a? Người cũng đi có một mình hả?” Chắc hẳn nam nhân có lẽ cũng là ăn cơm một mình, Trịnh Vân nắm lấy cơ hội mà hỏi. Dù sao ‘ cá lớn’ không phải mỗi ngày đều xuất hiện đâu a. (hừ hừ, *xùy xùy* nữ nhân kia đi đi, đi đi)

“Không phải, ta đi cùng thái thái, có thể ra ngoài nói chuyện một chút không? Ta có một chút việc muốn nói với người.” Nhìn thời gian, Triệu Tân lập tức sẽ đi ra , Hiên Viên Hàn chỉ có thể đem nữ nhân gọi ra bên ngoài, hy vọng có thể mau chóng giải quyết sự tình.

“Hảo, chúng ta ra ngoài cũng được.” Nghĩ rằng Hiên Viên Hàn muốn thổ lộ với mình, Trịnh Vân rất là cao hứng, cuối cùng “con cá lớn” này cũng đã cắn câu rồi. Nhưng lại không nghĩ tới chính là chính mình kỳ thật là câu cá của người khác, biến thành người đi xâm lược.

Nói với phục vụ nói mấy câu, Hiên Viên Hàn cũng Trịnh Vân đi ra ngoài, không ngờ một màn này vẫn bị Triệu Tân trong buồng vệ sinh đi ra thấy được.

Mà theo góc độ Triệu Tân nhìn lại, dáng Trịnh Vân rất đẹp, hai người đứng chung một chỗ thực xứng là một đôi, nam tài nữ mao.

Ngực nhói lên một cái, Triệu Tân không ngờ đến cuối cùng chính mình vẫn là bị Hiên Viên Hàn lừa. (tội nghiệp pé Tân nhà tui, vẫn chưa có đủ niềm tin vào chồng a)

“Triệu tiên sinh có sao không? Đây là thứ mà Hiên Viên tiên sinh muốn ta chuyển giao cho ngài.” Phục vụ nhìn người đang sững sờ, đem tờ giấy đặt ở trên bàn liền lui đi ra ngoài. Trong lòng nghĩ: thật là đáng thương, xem ra là bị một đả kích thật lớn a.

“Cám ơn.” Nhìn những con chữ trên tờ giấy, Triệu Tân chỉ cảm thấy buồn cười, “Hiên Viên Hàn, người thật đúng là ‘ người vội vàng’ a, một bên ứng phó ‘chính thể’, còn muốn bên kia ứng phó với ‘ tiểu thiếp’, ta không giống như đã bị thoái vị hay sao?”

43. Chương 44

Cứ ngồi im trên ghế không nhúc nhích, Triệu Tân đang đợi Hiên Viên Hàn. Chờ đáp án mà hắn muốn biết.

Nhìn đồng hồ, đã nửa tiếng rồi, sờ sờ bụng, Triệu Tân cười nói: “Cục cưng, lão ba người đi thâm tình , xem ra sau này hai người chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau a.”

Nguyên lai nam nhân thật là có thể loạn tín, không ngờ một khắc trước còn quan tâm đến mình, không ngừng nói yêu ngữ. Ngay sau đó, lại có thể nói với người khác y như vậy, nghĩ đến một năm nay sống chung với Hiên Viên Hàn, không ngờ diễn xuất của Hiên Viên Hàn đã đạt tới cảnh giới cao thâm đến vậy, giả mà như thật. Tháo nhẫn trên tay bỏ vào túi, xem ra là muốn chấm dứt mọi chuyện rồi.

Sau một lúc suy nghĩ, Triệu Tân quyết định làm rõ mọi chuyện với Hiên Viên Hàn, dù sao đây cũng không còn là chuyện riêng của hai người nữa rồi.

Nhưng nhìn đến Hiên Viên Hàn cùng nữ nhân cùng một chỗ bộ dạng thân mật, vẫn ngừng cước bộ. Cách hai người không xa liền ngừng lại.

Loáng thoáng nghe được thanh âm Hiên Viên Hàn đang nói cái gì đó, do lúc này là giờ cơm trưa nên xe đổ ven đường rất nhiều, nấp sau một chiếc xe gần hay người nhất, Triệu Tân cuối cùng cũng nghe được toàn bộ lời nói Hiên Viên Hàn.

“... Tìm hắc sinh đứa nhỏ là do thân thể hắc đủ cường tráng, như vậy đứa nhỏ sinh ra mới có thể hảo... Ta làm sao có thể thương hắc a, tâm của ta từ đầu đến cuối đều hướng về một người mà thôi... Chờ sau khi đứa nhỏ sinh ra, chuyện này sẽ kết thúc...”

Nghe vậy là đủ rồi, ngay cả chính hắc cũng không muốn chết tâm, lúc này sự tín nhiệm của bản thân hắc đối Hiên Viên Hàn vẫn còn tồn tại, nhưng bây giờ sau khi chính tai nghe được lời Hiên Viên Hàn nói ra, Triệu Tân vẫn là cảm thấy đau lòng, xem ra còn không hoàn toàn hết hy vọng a, phải thật là hết hy vọng chứ, vì sao lại đau đớn đến vậy? Có phải chết lặng sẽ không đau nữa?

Chậm rãi cử động chân bị co rút, Triệu Tân ôm lấy món đồ chơi mới mua lúc này hướng trước mặt Hiên Viên Hàn mà đi.

“Này, cho người. Chúng ta ly hôn. Chúc các người hạnh phúc.” Dùng hết ngữ khí nói xong, Triệu Tân xoay người bỏ chạy.

“Tân Tân” Tiêu hóa xong lời Triệu Tân nói, Hiên Viên Hàn lúc này mới hiểu ra là Triệu Tân đang hiểu lầm hắc, đợi tới lúc hắc phản ứng lại, Triệu Tân đã chạy rất xa rồi.

Tuy biết rằng bản thân đang là dựng phu, không thích hợp với việc vận động kịch liệt, nhưng tưởng tượng đến việc Hiên Viên Hàn phản bội hắc, nghĩ đến cái giá phải trả cho tình cảm của bản thân, trong lòng vẫn rất thống khổ. Chỉ có thể dùng phương thức như vậy để phát tiết.

Như muốn đem khí lực toàn thân dùng đến cạn kiệt, Triệu Tân càng chạy nhanh hơn, mà người đi đường cũng tự giác tạo thành đường cho hắc chạy.

“Tân Tân, người chạy chậm một chút a, người bây giờ đang dựng, chạy nhanh như thế sẽ ảnh hưởng tới cơ thể đó, đứa nhỏ trong bụng cũng sẽ đã bị tổn thương, Tân Tân ngoan a, người mau dừng lại đi, người hãy nghe ta nói ta cùng nữ nhân kia thật sự không có gì hết, đều là do nàng tình nguyện, chẳng lẽ người còn không biết tình cảm của ta đối với người như thế nào sao?” Hiên Viên Hàn nổi nóng, không ngờ Triệu Tân lại làm điều xằng bậy như thế, nhờ khi tổn thương đến bản thân thì sao. Thực là hối hận a, vì sao mới này không cùng Triệu Tân chào hỏi, tưởng rằng Triệu Tân đã hoàn toàn tín nhiệm hắc nhưng xem ra ý nghĩ của hắc quá ngây thơ rồi.

Đuổi theo sát Triệu Tân, Hiên Viên Hàn không ngờ hắc lại chạy mau như thế, không rõ vì sao Triệu Tân lại bị đả kích lớn như thế. Sợ Triệu Tân sẽ tiếp tục chạy như thế, Hiên Viên Hàn trong khóe mắt cái khôn liền hô lớn: “Triệu Tân, người nếu ở không dừng lại ta sẽ lao ra đường cho xe đâm chết ngay trước mặt người đó.”

Thấy Triệu Tân dừng lại, Hiên Viên Hàn lúc này mới ổn định khẩu khí lại, tiến về phía trước ôm lấy Triệu Tân. Lúc này mới an tâm được, cuối cùng Triệu Tân cũng đã trở lại cạnh hắc.

Xì poi chap tới: *ha ha ha ha* Cuối cùng cũng đã tới rồi. Triệu Tân chap sau sẽ lên bàn mổ a. Hảo chờ mong a. *á á* các nàng đừng ném đá ta mà tội ta a. Cái nị ta chỉ là thích thui mà tại lần nào các pé thụ sinh, các a công cũng PƯ ngô ngổ hết á. (tất nhiên là ko phải loại bên ngược luyến hoặc là những thể loại khác đâu á)

44. Chương 45

“Người vì sao vẫn không tin ta a? Ta biết ta trước kia thực hỗn đản, nhưng chẳng nhẽ người còn không hiểu tâm ý của ta đối với người sao? Người a, luôn xúc động như vậy, bây giờ còn đang ngực dựng, nhờ đâu tổn thương đến thân thể thì sao? Cứ nhiên còn chạy trên đường cái nữa, nếu như bị xe đụng vào thì làm sao hảo?” Dùng sức ôm Triệu Tân, vội vàng nói ra tâm ý, hắc rất sợ Triệu Tân sẽ thật sự không cần đến hắc nữa.

“Người nói ta hiểu tâm ý của người, nhưng là ta không biết người đối ta rốt cuộc là cảm giác gì. Người đã nói là do hôn ước nên mới ta, còn nói là vì muốn có một đứa nhỏ khoẻ mạnh nên mới làm cho ta mang thai,

đây mới chính là ý lòng của người có đúng không? Ta không hiểu, người còn muốn ngoạn ta đến lúc nào nữa? Người muốn kết hôn với nữ nhân kia, ta sẽ không phản đối, ngày mai ta liền cùng người ly hôn.” Nghĩ đến những lời vừa mới nghe được từ Hiên Viên, Triệu Tân vẫn là một trận lòng chua xót, không biết tại sao lúc này, mắt lại mờ đi, nước mắt cứ tuôn ra. Không ngờ hắn vẫn chưa có chết tâm a, cho dù là nam nhân đối với hắn như vậy, hắn vẫn là không thể không đau lòng.

”Người đang nói bấy cái gì thế hả, ta không thể nào ly hôn với người được, người nói người không biết lòng ta, ngay bây giờ, ngay tại đây ta liền nói cho người rõ, người mà Hiên Viên Hàn ta yêu chỉ có một mình người Triệu Tân, chẳng lẽ cho tới tận bây giờ người vẫn còn không hiểu ư? Đến nỗi kia nữ nhân căn bản là không có quan hệ gì với ta hết, người vì sao lại không tin lời nói của ta a?” Giọng nói có chút nóng nảy, không ngờ Triệu Tân lại hiểu lầm hắn nghiêm trọng đến như thế.

Hắn tưởng Triệu Tân sẽ trả lời hắn, nhưng là vô luận có nói cái gì, Triệu Tân cũng không có phản ứng, Hiên Viên Hàn có chút lo lắng hỏi: “Tân Tân, sao người không nói một lời nào thế? Ta không có lừa người đâu, người yên tâm, ta nhất định sẽ đem nữ nhân kia giải quyết, đòi lại cho người một cái công đạo.”

“Hiên Viên Hàn, bụng. . . Ta đau bụng quá. Sao vậy a?” Rất muốn tập trung sức lực chú ý nghe Hiên Viên Hàn nói chuyện, rất muốn hỏi hắn rốt cuộc cùng kia nữ nhân có quan hệ gì, rất muốn làm Hiên Viên Hàn giải thích, nhưng rốt cuộc đau đớn nơi bụng lại làm cho Triệu Tân không thể tập trung tinh thần, ý thức có chút mơ hồ. Âm thanh cuối cùng mà Triệu Tân nghe thấy là tiếng hô thất thanh của nam nhân, xem ra lần này mình bị xúc động hại rồi.

Xem ra ‘xúc động là ma quỷ’ những lời này nói một chút cũng không sai, trước khi mất đi ý thức câu mà Triệu Tân nhớ tới chính là câu này.

Trong vòng hai tháng qua, đây là lần thứ hai Hiên Viên Hàn lấy tư cách người nhà bệnh nhân quang lâm (đi vào) bệnh viện. Hiên Viên đi đi lại lại trong phòng kiểm tra, hắn rất lo lắng, hắn cũng muốn biết rốt cục là Triệu Tân có làm sao không.

“Sao rồi, Tân Tân không sao chứ?” Hiên Viên Hàn chờ đến muốn phát điên lên, túm lấy áo Lương Khải Hoa hỏi.

“Không sao. Nhưng do vừa rồi vận động kịch liệt, nước ối đã vỡ ra rồi, cho nên phải sinh đứa nhỏ thôi.”

“Phải sinh ư? Làm sao mà sinh cơ chứ?”

“Đương nhiên là sinh sản tự nhiên a, bác sĩ Hiên Viên.” Trả lời vấn đề, đồng thời nhắc nhở luôn Hiên Viên Hàn thân phận của hắn, không ngờ nam nhân trước mặt mình lại hỏi một câu ngu xuẩn đến như vậy. (=)), a ời, Tân Tân sắp sinh rồi, PU như zj là điều đương nhiên a)

“Người ta đã đẩy vào phòng sinh rồi, người muốn theo giúp ta vào trong đỡ đẻ, hay là muốn ở bên ngoài chờ, quyết định đi.” Không muốn ở lâu với người không còn lý trí có nói cũng như không, Lương Khải Hoa nói xong liền đi vào phòng sinh, lần đầu tiên đỡ đẻ cho nam nhân, có chút hưng phấn a. (o.O ở thế lúc vợ a sinh ai đỡ vậy?)

Thay đồ vô khuẩn, Hiên Viên Hàn dừng bước trước phòng sinh, không phải do sợ hãi, mà là khẩn trương, nghĩ đến Triệu Tân đang bên trong mà thấy khẩn trương, nghĩ đến chính bản thân hắn sẽ đỡ đẻ cho tiểu hài tử của hắn, hắn khẩn trương. Hít sâu một hơi, thôi đã đến nước này rồi, vô luận phải đối mặt với chuyện gì, Hiên Viên Hàn đều hy vọng hắn và Triệu Tân sẽ cùng nhau vượt qua.

45. Chương 46

“Tân Tân, người đã tỉnh rồi sao, có khoẻ không?” Nhìn Triệu Tân còn chút mơ hồ, Hiên Viên Hàn quan tâm hỏi.

“Ta không sao, tại sao ta lại ở đây, đứa nhỏ có sao không?” Hai chân bị đặt lên giá trên sản giường, đồ trên người cũng đã thay bằng áo ngủ rộng thùng thình, nhưng Triệu Tân vẫn không biết tại sao lại hắn ở nơi này.

“Ân, do mới nãy người vừa mới vận động kịch liệt, nước ối bị vỡ nên phải sinh đứa nhỏ.” Không muốn Triệu Tân tự trách bản thân vì chuyện này, nhưng Hiên Viên Hàn nghĩ tốt hơn hết vẫn nên nói rõ nguyên nhân cho hẳn biết.

“Ta hiểu rồi.” Nhớ lại chuyện điên rồ bản thân vừa làm xong, Triệu Tân thực hối hận, không biết bây giờ sinh đứa nhỏ ra có nguy hiểm hay không nhưng khi nghĩ đến việc chính hẳn sẽ phải sinh đứa nhỏ, Triệu Tân vẫn là có chút sợ hãi.

“Không sao đâu, Tân Tân, ta sẽ bồi người cho đến cực cùng của chúng ta sinh ra mới thôi.” Biết Triệu Tân sợ hãi, Hiên Viên Hàn nắm chặt tay Triệu Tân an ủi.

“Chuẩn bị xong hết cả rồi chứ? Bây giờ ta phải gắn cho người kim trụ sản, bởi vì đứa nhỏ trong người bụng đã tám tháng rưỡi rồi, trên lý thuyết mà nói, đứa nhỏ đã bị thương tổn rất lớn, nhưng hiện tại tình hình đứa nhỏ ra sao chúng ta cũng không thể đoán được, cho nên chỉ có thể áp dụng phương pháp sinh sản tự nhiên. Hy vọng người có thể chịu đựng nổi.” Đánh gãy lời nói hai người, trên tay bưng một khay đầy đủ các dụng cụ cùng thuốc cần phải tiêm tiến vào, hỏi xong Lương Khải Hoa đứng bên cạnh chờ nghe câu trả lời của Triệu Tân.

“Được, ta có thể chịu được.” Tuy rằng vẫn còn có chút sợ hãi, tuy rằng rất muốn đem đứa nhỏ sinh ra, nhưng vừa nghe đến đứa nhỏ có thể gặp nguy hiểm, Triệu Tân quyết định sẽ vượt qua sợ hãi.

Nghe được câu nói đồng ý của Triệu Tân, cứ như vậy kim trụ sản dưới sự chú mục của ba người dần dần chui vào cổ tay Triệu Tân.

Tuy rằng nước ối đã vỡ, nhưng cơn đau vẫn chưa bắt đầu, việc duy nhất mà ba người chỉ có thể làm là chờ đợi, chờ đợi cơn đau Triệu Tân bắt đầu, mới có thể làm bước tiếp theo.

“Bác sĩ Hiên viên, bây giờ người có thể gọi điện thoại kêu người nhà làm một chút thức ăn đem đến cho thái thái nhà người, bởi chút nữa sinh đứa nhỏ cần rất nhiều sức lực nói cho người biết trước để người chuẩn bị, chút nữa có thể bổ sung thể lực bất cứ lúc nào, như vậy mới tốt cho sản phụ”. Khi sờ bụng Triệu Tân, hẳn phát hiện đứa nhỏ có chút lớn, như vậy từ lúc bắt đầu cho tới lúc sinh ra cần rất nhiều thời gian, nếu không có đủ thể lực, chỉ sợ cả hai đều sẽ gặp nguy hiểm.

“Ân. . . Ân. . . “

“Tân Tân, người sao vậy, đã bắt đầu đau rồi sao?” Không ngờ mới đi ra ngoài gọi điện thoại, trở về chợt nghe thấy tiếng Triệu Tân kêu.

“Có chút chút, nhưng không phải rất đau.” Không ngờ đau bụng sinh sẽ đến mau như vậy, tuy rằng hiện tại còn trong phạm vi có thể chịu đựng được, nhưng hình như sau này mỗi lúc một đau hơn thì phải.

“Không sao đâu, ta sẽ ở đây cùng người.” Hiên Viên Hàn một tay lau đi mồ hôi đang túa ra trên trán Triệu Tân, tay kia nắm chặt lấy tay Triệu Tân, hy vọng làm như vậy có thể giảm bớt thống khổ cho hẳn.

Khoảng thời gian lần đầu tiên đau bụng sinh không dài, chỉ nửa tiếng rồi qua, nhưng chỉ trong nửa tiếng này toàn bộ quần áo trên người Triệu Tân đều thấm đẫm mồ hôi.

Vài phút sau khi Triệu Tân đau bụng sinh lần thứ đầu tiên, Hiên Viên Hàn nâng cánh tay xui lơ của Triệu Tân lên thay đồ khác, lau khô mồ hôi trên người hẳn, uy Triệu Tân vài muỗng canh gà, tiếp lại nói cho hẳn nghe truyện người rồi lại lẳng lặng bồi Triệu Tân chờ cơn đau bụng sinh tiếp theo đến.

Hai mươi phút sau cơn đau lại tới, lúc này đã có chút quen với cơn đau cho nên Triệu Tân cũng không bị gây sức ép nhiều lắm, nhưng thời gian so với lần đầu tiên thì lại dài hơn nhiều khi cơn đau kéo dài tới một tiếng.

Hiên Viên Hàn cũng lặp lại trình tự đã làm ban nãy, giúp Triệu Tân thay quần áo, uy trứ Triệu Tân ăn, bảo tồn thể lực, không ngừng nói bên tai Triệu Tân. Phấn tán tư tưởng Triệu Tân đích, hy vọng hẳn không chú ý tới cơn đau nữa.

Cứ theo chu kì như thế ai cũng nghĩ cơn đau thứ ba hai mươi phút sau mới tới không ngờ lần này bọn họ đã đoán sai rồi, chỉ vài phút sau, cơn đau bắt ngờ ập tới, mà lần đau này lại khác so với hai lần trước, vô

cùng hung mãnh, cho dù Triệu Tân đã thích ứng với cơn đau bụng sinh cũng có chút chịu không nổi cơn đau như thế, bàn tay nắm lấy tay Hiên Viên Hàn bất tri bất giác càng dồn nhiều sức hơn.

Lúc này thời gian đối Triệu Tân mà nói chính là sự dày vò, cơn đau dài như bất tận, đứa nhỏ trong bụng giống như biết đã tới lúc phải đi ra, hưng phấn khác thường cứ nhăm trong bụng Triệu Tân mà động, hai cơn đau đồng thời tập kích, khu thần kinh não Triệu Tân không biết làm sao để phát tiết, làm Triệu Tân chỉ có thể kêu to, hy vọng đau đớn có thể giảm bớt khi mình kêu to.

46. Chương 47

“Đã đau bụng sinh đến lần thứ tư rồi, hiện tại phải bắt đầu khoách huyết (mở rộng nơi mà ai cũng bik ấy), như vậy lát nữa sẽ sinh đứa nhỏ dễ dàng hơn.” Nhìn thời gian Triệu Tân đau bụng sinh, đã đến lúc phải sinh đứa nhỏ rồi, Lương Khải Hoa thông báo cho Hiên Viên Hàn việc cần làm trước khi sinh đứa nhỏ.

“Khoách huyết? Phải làm sao hả?” Hoàn toàn chưa từng nghe qua chuyện như vậy, Hiên Viên Hàn có chút ngây ngốc, không ngờ nam nhân sinh đứa nhỏ so với nữ nhân vẫn là có bất đồng.

“Chỉ cần dùng thuốc bôi trơn cùng tay người đem hậu huyết thái thái nhà người mở rộng một chút, hậu huyết chẳng phải là rất chặt sao, nếu như lỏng ra bớt thì khi đứa nhỏ đi ra, sẽ không bị hậu huyết buộc chặt mà dẫn đến khó sanh. Nói như vậy người hiểu chưa?”

“Ta hiểu rồi.” Mặc dù ở người khác trước mặt làm chuyện này là rất khó, nhưng vì Triệu Tân cùng đứa nhỏ, Hiên Viên Hàn vút thẹn thùng đặt qua một bên, chuyên tâm khuếch trương hậu huyết Triệu Tân.

“Tân Tân, người có nghe được lời Khải Hoa nói? Người phải nhẫn nại một chút, cơn đau bụng sinh sẽ mau qua thôi, giờ ta sẽ giúp người đem hậu huyết khoách trương, như vậy lát nữa khi cục cứng đi ra, người sẽ chịu nhiều đau đớn, có được không a?” Vừa lau đi mồ hôi trên trán Triệu Tân, vừa nói bên tai Triệu Tân.

“Ta. . . Ta biết rồi. Người tới đi.” Đã trải qua ba lượt đau bụng sinh, Triệu Tân sớm đã bị gây sức ép đến độ vô khí lực, nói chuyện giống như một việc vô cùng nặng nhọc, hao phí khí lực.

Mở lọ thuốc bôi trơn ra trơn lấy ra một ít hướng nơi riêng tư của Triệu Tân mà hủy diệt, do quá đau đớn cho nên mỗi lần ra vào tiểu huyết Triệu Tân lại liều mạng đóng mồm.

Trong nháy mắt tiểu huyết đau đớn mở ra, Hiên Viên Hàn liền đưa tay vào trong, bên trong tiểu huyết cũng đã tràn đầy mồ hôi, chậm rãi di chuyển ngón tay, cố gắng tìm điểm mẫn cảm của Triệu Tân, nhẹ nhàng từng bước một, hy vọng có thể giảm bớt thống khổ.

Cảm giác được Triệu Tân đã thích ứng với ngón tay trong cơ thể, Hiên Viên Hàn nhân cơ hội lại thêm vào ngón tay thứ hai, đau bụng sinh vẫn tiếp tục, tiếng kêu la của Triệu Tân rất lớn, nhưng bên trong ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy vài tiếng rên rỉ. (hay do ta là tối thuần khiết nhân loại trong truyền thuyết? =|||)

Biết Triệu Tân đã có chút thư thái, cũng có một chút khoái cảm, Hiên Viên Hàn thông đưa ngón thứ ba vào đến khi ba ngón tay toàn bộ đều để vào bên trong tiểu huyết, lặp đi lặp lại động tác, thẳng đến khi cảm giác được ba ngón tay có thể di động mà hoàn toàn không có lực cản, Hiên Viên Hàn mới đem ngón tay thứ tư để vào.

“Ta không được, a Hàn, đứa nhỏ hình như phải đi ra, đau quá.” Đau bụng sinh vẫn đau từng đợt, đợt sau đau hơn đợt trước, đau đến nỗi Triệu Tân muốn chết đi. Nhưng cho dù là như vậy Triệu Tân vẫn cảm giác được đứa nhỏ muốn đi ra .

“Phải sinh rồi. Khải Hoa, hiện tại phải làm sao đây?” Nghe thấy Triệu Tân nói đứa nhỏ phải đi ra, Hiên Viên Hàn hoàn toàn rối loạn , không biết phải làm sao cho tốt.

“Còn phải chờ, chờ tới khi lần đau bụng sinh này qua đi, đứa nhỏ mới có thể bắt đầu sinh ra, bây giờ người phải đem hậu huyết của hân khuếch trương rộng ra, còn nữa phải lấy tay nhu nhu (xoa xoa) bụng hân, đem da bụng mềm ra, như vậy lát nữa lúc áp thai sẽ không thương tổn làn da.”

Nghe lời Lương Khải Hoa nói, Hiên Viên Hàn chỉ có thể tiếp tục nghe theo, mà Triệu Tân cũng bởi vì cơn đau bụng càng ngày càng mạnh nên càng lớn tiếng kêu la muốn bẻ giọng, tay nắm chặt hai bên sườn giường hy vọng có thể đem đau đớn phân tán ra ngoài một ít, đến độ nước mắt cũng theo khóe mắt mà chảy ra như mưa.

“Tân Tân, ta biết ngươi giờ đang rất đau, chờ một chút, cực kỳ lập tức sẽ đi ra ngay mà. Sau này ta tuyệt sẽ không cho ngươi sinh lần nữa đâu. Có được không?” Nhìn đến bộ dạng Triệu Tân bị đau đớn gây sức ép, Hiên Viên Hàn trong lòng đau như cắt, chỉ có thể cổ vũ Triệu Tân thông qua lời nói.

“Ngươi cút mẹ đi, ta mặc kệ kiếp sau như thế nào, lão tử sau này có chết cũng không bao giờ tái sinh lần nữa, Hiên Viên Hàn, tên hỗn đản này, đều là do ngươi cho nên ta mới phải chịu đau như thế này, lão tử hận ngươi, ngươi phải hứa sau này không được bính ta nữa.” Tuy rằng rất đau, nhưng khẩu khí mắng người Triệu Tân vẫn thâm hậu như cũ.

Ngay khi Triệu Tân chửi bậy trong tiếng Hiên Viên Hàn hồng an ủi của, đau bụng sinh lần thứ tư cuối cùng cũng qua đi, mà đứa nhỏ cũng muốn theo lời mẹ nó chui ra.

Miêu: ta đi chết đây, tạm biệt mọi người!

Tân: người chết mẹ đi, kéo dài đến thời gian như vậy, người còn không cho ta sinh hả, sao ông trời không giáng sét xuống đánh chết người đi cho rồi.

Ầm

~~Không trung một tiếng nổ, mỗ Miêu lóe sáng qua đời!

47. Chương 48

“Tân Tân, có mệt không? Uống chút nước cho khỏe nha?” Nhìn Triệu Tân thở hổn hển do đau bụng sinh gây sức ép, Hiên Viên Hàn vẫn nói.

“Ta không uống, uống này giờ bụng đã trướng căng lên rồi, ta sao có thể uống nữa a, a , đứa nhỏ phải đi ra rồi, đau quá.” Không nghĩ tới vừa mới dừng đau bụng sinh mới nghỉ ngơi một chút, đứa nhỏ lại tại thời điểm này dùng sức mà động, tựa hồ như muốn tìm đường đi ra.

“A a a ” Muốn nhu nhu bụng, hy vọng đứa nhỏ có thể an tĩnh lại, nhưng không ngờ lại hoàn toàn ngược lại, so với mới này còn đau hơn gấp bội lần. Tay sờ trên bụng có thể cảm giác rõ ràng đứa nhỏ động. Thậm chí động tác biên độ còn lớn hơn một chút so với mới này.

“Khải Hoa, giờ phải làm sao nữa?” Nhìn bộ dáng Triệu Tân, Hiên Viên Hàn cũng biết là đứa nhỏ muốn sinh ra, nhưng cho tới bây giờ hẳn chưa bao giờ đỡ để cho người khác cho nên Hiên Viên Hàn không biết làm sao chỉ có thể hỏi Lương Khải Hoa đứng bên.

“Giờ ngươi phải chậm rãi áp bụng thái thái người, làm cho đứa nhỏ chậm rãi đi xuống biên.” Sờ phía dưới bụng Triệu Tân, phát hiện khoảng cách giữa đứa nhỏ với huyết khẩu có chút xa, nước ối chảy có chút nhanh, phải làm cho đứa nhỏ mau xuống đến vị trí huyết khẩu mới không có nguy hiểm.

“Hiên Viên thái thái, bởi vì vị trí bây giờ của đứa nhỏ vẫn chưa xuống tới cửa cho nên a Hàn sẽ giúp ngươi áp thai, hiện tại ngươi phải hít thở theo lời ta nói, mới có thể làm cho thai nhi thuận lợi đi xuống cửa huyết, biết chưa?”

“Tốt lắm, hiện tại bắt đầu đi, chỉ cần dựa theo chỉ thị (hướng dẫn) của ta chỉ thị làm là được rồi.”

Triệu Tân đau đến mức chết đi sống lại vài lần, giờ chỉ có thể từng ngụm từng ngụm hít thở, không còn nhiều khí lực để trả lời. Dựa theo chỉ thị của Lương Khải Hoa, hẳn phải làm theo Hành động Hiên Viên Hàn chỉ chú ý điều hòa hơi thở. Không biết là trải qua bao lâu, nơi bụng bị Hiên Viên Hàn kim đến mức vô tri giác lại có thể cảm giác được đứa nhỏ từng chút từng chút một chuyển động hướng đến cửa huyết, mỗi một lần đứa nhỏ đi xuống, đều đau đến liệt tâm liệt phế, hét to đã không còn tác dụng nữa, mỗi một lần đau đều làm hắn có cảm giác như là bị tươi sống xé rách (giống bị xé người ra lúc còn đang sống).

“Đứa nhỏ xuống dưới chưa vậy hả? Ta chịu không nổi rồi, a ” Sau khi hét lên một tiếng đầy đau đớn, Triệu Tân ngẩng đầu lên, trên mặt đầy mồ hôi.

“Đã tới lúc rồi. Nào, giờ ngươi hãy làm theo lời ta nói, thở ra nào, đúng chính là như vậy, tốt, giờ hãy hít thật sâu vào, rồi bật hơi ra, thế nào so với ban nãy có tốt hơn không?”

“Ân, so với vừa rồi có tốt hơn.” Tuy rằng không thực rõ ràng, nhưng so với mới nãy vẫn là tốt hơn một chút.

Thấy thai nhi đã bị áp đến cửa huyết, Lương Khải Hoa quay qua nói với Triệu Tân.”Hiện tại đứa nhỏ đã tới ngay huyết khẩu rồi, từ giờ trở đi ta muốn ngươi dùng lực đem đứa nhỏ ly khai cơ thể ngươi hiểu chưa.” Lại quay sang Hiên Viên Hàn nói “A Hàn, từ lúc này trở đi, ngươi chỉ cần nắm tay hắn cho thật chặt là được rồi, những chuyện còn lại cứ giao cho ta.” Không biết Triệu Tân có nghe được hay không, Lương Khải Hoa hy vọng Hiên Viên Hàn có thể tiếp tục giúp Triệu Tân vượt qua lần này.

Một bên chỉ cách Triệu Tân hít thở như thế nào, một bên dùng lực thích hợp kìm bụng Triệu Tân, nếu như thai nhi có thể mau mau đến huyết khẩu một chút, thì đứa nhỏ có thể sớm một chút được sinh ra.

“Đã đến huyết khẩu rồi, Triệu Tân bây giờ ngươi phải dùng sức, như vậy đứa nhỏ mới có thể đi ra được.” Đã quên kêu Hiên Viên thái thái, Lương Khải Hoa có chút kích động nói với Triệu Tân.

48. Chương 49

Nghe được lời Lương Khải Hoa nói, Triệu Tân dùng hết khí lực còn sót lại, đem đứa nhỏ trong bụng đi ra.

Cứ mỗi một lần áp thai, Lương Khải Hoa đều có thể cảm giác được đứa nhỏ từng chút một di chuyển xuống.

Mà Hiên Viên Hàn đứng một bên chỉ có thể nắm chặt tay Triệu Tân, giúp hắn lau mồ hôi, an ủi hắn nhưng cũng hạn chế mình tại sao lại vô dụng như thế.

Cứ lặp đi lặp lại động tác như vậy, nửa giờ sau, cùng với đau đớn cuối cùng đầu đứa nhỏ cũng đã xuất hiện.

“Triệu Tân, bây giờ ngươi có thể không cần dùng sức nữa, hãy thả lỏng lỏng nào, đầu đứa nhỏ ra rồi, hiện tại ngươi có thể nghỉ ngơi một chút, chậm rãi hít thở, tranh thủ trong vòng thời gian ngắn nhất làm cho nửa người còn lại của đứa nhỏ đi ra.” Biết Triệu Tân đã kiệt sức nhưng nếu không nhanh chóng đem đứa nhỏ sinh ra, thì Triệu Tân sẽ phải chịu đựng nhiều hơn là một mẻ.

Nhìn phần đầu thai nhi đang nằm trong tay mình, Lương Khải Hoa để Triệu Tân nghỉ ngơi vài phút sau nói tiếp: “Tốt lắm, hiện tại tiếp tục dùng sức, vẫn hít thở theo cách ta nói.”

Tuy rằng đã trải qua vài phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhưng Triệu Tân đã không còn chút khí lực nào trên người, mấy giờ đau bụng sinh đã sớm làm cho Triệu Tân đem khí lực trên người ra dùng hết, không biết giờ lấy khí lực đâu ra để dùng tiếp.

“Ta không biết phải dùng sức như thế nào cả, ta hoàn toàn kiệt sức rồi làm sao đây?” Giọng nói đã trở nên khàn khàn, giờ đối với Triệu Tân ngay đến cả thở cũng vô cùng khó khăn.

“Ta biết ngươi hiện tại rất mệt, nhưng đầu thai nhi đã ra rồi, nếu để cơ thể đứa nhỏ nằm quá lâu trong thân thể ngươi không ra ngoài được thì sẽ dẫn tới thiếu dưỡng khí mà chết, cho nên dù thế nào đi chăng nữa ngươi đều phải dùng sức, hãy nghĩ tới đứa nhỏ, nghĩ tới cuộc sống hạnh phúc của một nhà ba người các ngươi sau này, còn nữa sau này đứa nhỏ sẽ mỗi ngày gọi ngươi ‘ba ba’ nha, cho nên hiện tại ngươi phải tiếp tục dùng sức ngươi hiểu chưa?”

Triệu Tân nương theo lời Lương Khải Hoa tưởng tượng viễn cảnh ấy trong đầu, hắn muốn nghe giọng đứa nhỏ ngọt ngào gọi hắn, muốn có một tiểu bảo bảo mập mập, còn có bộ dáng đứa nhỏ sau này lớn lên nữa, Triệu Tân như đã tìm về khí lực đã mất đi, dùng sức rặng, hy vọng đứa nhỏ có thể thoát ly ra khỏi bụng mình sớm một chút, hy vọng có thể nghe được đứa nhỏ học cách gọi hắn ba ba.

Cảm giác được cục cứng trong bụng từng chút một ra ngoài, Triệu Tân dùng toàn bộ sức lực còn lại đem một nửa thai nhi còn lại đẩy ra bên ngoài cơ thể.

Triệu Tân lúc này như cá sắp chết há miệng thở lấy không khí, quần áo đã ướt đẫm mồ hôi, mà người thì đã kiệt sức từ lâu.

“Hiện tại nửa người đứa nhỏ đã ra rồi, kế tiếp không cần người rất dùng sức, chỉ cần dựa theo ta nói mà hít thở là được rồi hiểu chưa?”

Nghe Lương Khải Hoa nói không cần dùng sức là đứa nhỏ có thể đi ra, Triệu Tân yên tâm. Gật gật đầu, làm theo lời nam nhân nói.

Đối với Triệu Tân lúc này mà nói đã hoàn toàn không còn khái niệm thời gian nữa, không biết là đã bao lâu, một phút hay một tiếng, hắn chỉ có thể cảm giác được đứa nhỏ trong thân thể từng chút một biến mất, không biết bao lâu sau đột nhiên nghe thấy âm thanh vui sướng của Hiên Viên Hàn nói bên tai: “Tân Tân, đứa nhỏ ra rồi, là nam hài, rất mập mạp, rất khỏe mạnh a. Là con của chúng ta đó.” Nhìn thấy Triệu Tân cuối cùng cũng sinh hạ đứa nhỏ giọng nói Hiên Viên Hàn có chút nghẹn ngào.

Lương Khải Hoa không quấy rầy hai vợ chồng, lưu loát cắt cuống rốn, đem đứa nhỏ cả người dính uế vật đi tắm. Tắm rửa, lưu dấu chân, mặc quần áo, đều rất nhanh hoàn thành.

“Đứa nhỏ đã sinh ra rồi, bây giờ công đoạn cuối cùng là đem cuống rốn bài trừ ra bên ngoài cơ thể là được. Ta nghĩ nghỉ ngơi hơn mười phút là người có thể làm được, dùng sức như lúc sinh đứa nhỏ là được. Đẩy cuống rốn rất đơn giản, cố gắng một chút nữa là có thể nghỉ ngơi rồi nha, nếu không đẩy nó ra người sẽ gặp nguy hiểm.” Đem đứa nhỏ giao cho Hiên Viên Hàn, Lương Khải Hoa nói với Triệu Tân vừa mới khôi phục một ít sức lực.

Ý thức muốn mất đi, nhưng Triệu Tân vẫn là nghe theo, thời gian trôi qua dài như một thế kỷ, Triệu Tân cảm giác được thứ đó cũng đã ra ngoài cơ thể cuối cùng cũng có thể trầm tĩnh lại. An tâm đi vào giấc ngủ.

49. Chương 50

Lúc hắn tỉnh lại, phát hiện đã nằm trên giường bệnh, toàn thân đều đau, mọi bộ phận như vừa bị tháo ra lắp lại. Không thấy Hiên Viên Hàn đâu, lại thấy một nam nhân đang mang thai.

“Người là?” Không nhớ rõ hắn có quen một người như vậy, Triệu Tân nghi hoặc hỏi.

“Ta sao? Ta là lão bà biến thái của Lương Khải Hoa kia. Ta tên Ân Thiên.” Nam nhân dùng thanh âm rất lớn thừa nhận thân phận bản thân, không hề dấu diếm.

“Nhĩ hảo, ta là Triệu Tân. Xin hỏi. . .”

“Người là muốn hỏi ta vì sao lại ở trong này ư. Ta là đến đây là để giải thích một việc, bởi Hiên Viên Hàn sợ người không nghe hắn giải thích cho nên mới năn nỉ ta đến đây. Kỳ thật người hiểu lầm Hiên Viên bằng sơn kia rồi a, hắn cùng nữ nhân kia căn bản là không có quan hệ gì hết, Trịnh Vân cũng chính là nữ nhân đó, nàng là trợ lý trước kia của Lương Khải Hoa, do bị nam nhân mê hoặc cho nên đã đem một phần rất trọng yếu của văn kiện biến thái kia trộm đi, mà phần nửa dữ liệu kia cũng có một phần là liên quan tới tư liệu nghiên cứu của người cùng ta, cho nên Hiên Viên Hàn là vì phần tư liệu kia mới có thể cùng Lâm Vân lên người đàm luận, đến nỗi đi ra ngoài nói cũng là do sợ Lâm Vân kia trở mặt không chịu giao ra đây. Không nghĩ ngờ người lại thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ cho nên mới hiểu lầm như vậy a. Kỳ thật Hiên Viên Hàn cũng rất thâm nha, muốn gặp người nhưng không dám tiến vào, chỉ có thể đứng ngoài cửa chờ, thời tiết tháng mười hai còn chưa hết lạnh, đêm qua còn giảm thêm nữa, nghe nói nhiệt độ chỉ có năm sáu độ thôi a, mà ở ngoài hành lang hắn là sẽ lạnh hơn đi.” Sau khi nói hết sự tình đòi lại công đạo giải quyết hết sự tình, còn tùy tiện đem bộ dáng đáng thương hề hề của Hiên Viên Hàn nói ra, Ân Thiên chờ đợi nghe đáp án Triệu Tân, không biết Triệu Tân có thể tha thứ cho Hiên Viên Hàn hay không.

“Hỗn đản, người còn giả bộ đáng thương đến mức nào nữa hả, còn không mau tiến vào. Còn muốn lão tử mời người a.” Biết bản thân hiểu lầm Hiên Viên Hàn, lại không biết giấu mặt đi đâu, Triệu Tân đành dùng nhất quán ngữ khí nói.

Hiên Viên Hàn đang đứng ngoài cửa như là đạt được đại xá bình thường, vui vẻ, tiêu sái tiến vào, hai tay vẫn cầm hai bình thuốc bổ giữ nhiệt chuẩn bị sẵn cho Triệu Tân.

“Tân Tân, cảm ơn người đã tin tưởng ta, ta sau này sẽ trung thành và tận tâm, tuyệt sẽ không phản bội người.” Không để ý có người thứ ba ở trong phòng, Hiên Viên Hàn ôm chặt Triệu Tân, hôn tới tấp trên mặt, luyến tiếc không buông.

“Con mẹ nó, cho dù người có nói trung thành và tận tâm đi chẳng nữa, lão tử nói cho người biết, sau này người đừng có mơ làm ta tái sinh đứa nhỏ một lần nữa, nếu muốn nữa người liền tự sinh đi, người có biết chưa?” Nắm lấy cổ áo Hiên Viên Hàn, Triệu Tân đem tất cả bất mãn đều phát tiết đi ra.

“Biết rồi, sẽ không mà. Sau này bất cứ là chuyện gì cũng sẽ cho người định đoạt có được không a?” Biết Triệu Tân đã tha thứ cho mình, Hiên Viên từ thất vọng đau khổ khôi phục lại vui vẻ hằng ngày, một chút cũng không để ý đến hình tượng bản thân, với hắn bây giờ cùng ‘tính phúc’ của hắn sống hết nửa đời sau là quan trọng nhất, cái hình tượng con con kia không còn là trọng yếu nữa.

“Tốt lắm. Các người cứ tiếp tục ‘tương thân tương ái’ đi. Ta phải đi đây, nếu không đại biến thái sẽ lỗi nhai mãi không yên đâu.” Nhìn bộ dáng thân thiết của hai người, Ân Thiên đột nhiên thực hâm mộ a, nhớ tới cái tên đầu gối nhà mình kia, chỉ có thể lại thở dài. Đường đường là một vương tử quý hút máu, vì sao tìm như thế một cái đại đầu gối, đây là cái mệnh gì a.

Quay về ôm Hiên Viên Hàn, Triệu Tân biết lần này sẽ không có vấn đề gì nữa, bởi vì hạnh phúc đã đến lúc chín muồi.

※※※※※※※※※※※※※※※※

Ba năm sau. . .

“Ba ba, ta muốn đi tìm Dương Vũ a, người mau lên.” Dùng sức gõ cửa phòng, Hiên Viên Húc Huân có chút không vui nói.

“Biết rồi, bảo bố a, chờ người ăn cơm xong ba ba sẽ tới a.”

Bên trong phòng:

“Vương bát đản, mới sáng sớm liền động dục, người rốt cuộc phải làm đến bao giờ. . . A. . .” Sáng sớm đã bị bức bách ‘lao động chân tay’, Triệu Tân tức giận mắng nam nhân trên người.

“Không thể nói như thế a, sinh mệnh nằm ở vận động, ta đây là vì thân thể khỏe mạnh a.” Dùng sức đập vào điểm Triệu Tân mẫn cảm, Hiên Viên Hàn không muốn lãng phí ngày cuối tuần cực tốt này.

“A.”

Phòng khách:

“Ba ba lại gạt người a, lại ở trong phòng cùng phụ thân ‘a a ân ân’, quên đi ta tự mình đi thôi.” Ôm tiểu hùng âu yếm, Hiên Viên Húc Huân hướng phòng đối diện đi đến, nghĩ đến một hồi có thể cùng Dương Vũ cùng nhau ngủ trưa, khuôn mặt nhỏ nhắn lại cười sáng lạn.

Không nên hỏi ta vì sao con ta lại đi tìm Dương Vũ, bởi vì từ hồi còn nhỏ ta cảm thấy bộ dạng hắn nộn nộn, giống như món bánh bao ta yêu nhất a. Ha hã.

~ Hoàn ~

50. Chương 51: Phiên Ngoại 1

Chọn đồ vật đoán tương lai

Bất tri bất giác tiểu Hiên Viên Húc Huân đã tròn một tuổi.

Tiểu gia khóa lớn lên thực đáng yêu, càng lớn càng giống Hiên Viên Hàn, duy chỉ có tính tình hỏa bạo kia là giống Triệu Tân.

Là tôn tử duy nhất của hai nhà Hiên Viên, Triệu cho nên trình độ coi trọng của hai nhà với đứa nhỏ khỏi miễn bàn tới, cho nên tiệc mừng sinh nhật một tuổi cũng phải long trọng tương đương.

Không mời nhiều người đến dự, chỉ mời hai bên gia đình tới một nhà hàng lớn nhất thành phố để ăn mừng sinh nhật. Đương nhiên trong số khách được mời tới không thể thiếu Ngô Bản cùng Lí Thực được.

Hai đứa nhỏ nhà Ngô Bản cùng Lí Thực đều đã hơn 3 tuổi. Lão Đại kêu Lí Dương Nhiều, mà lão Nhị kêu Ngô Dương Vũ, đây là ước định giữa hai người, mỗi nhà đều có một người thừa kế.

Tuy là song bào thai, nhưng tính cách lại không giống nhau, tính lão Đại rất giống Ngô Bản, sáng sủa, thích ngoại giao, mà lão Nhị Dương Vũ không biết có phải là do di truyền cách hệ hay không mà lại kế thừa tính cách của Lí Nhân Hiên, không tươi cười, cả ngày đều mang một bộ dáng tiểu đại nhân.

Theo tục lệ, vào ngày đứa nhỏ tròn một tuổi đều phải tiến hành chọn đồ vật đoán tương lai, cho nên tiểu Húc Huân cũng không ngoại lệ.

Chính là đồ vật nhà người ta chuẩn bị cho đứa nhỏ chọn thường là một chút thức ăn hoặc đồ chơi tạo hứng thú cho đứa nhỏ, mà đồ đang để trước mặt tiểu Húc Huân lại làm cho người khác cảm thấy không giống như là thứ nên để đứa nhỏ chọn đồ vật đoán tương lai.

Bởi vì Hiên Viên Tĩnh là hắc đạo đại ca cho nên vị đại bá này của đứa nhỏ đích đại bá cư nhiên rút súng lục tùy thân đem ra. Bố mẹ Hiên Viên Hàn cư nhiên lại đưa ra một mô hình trái tim, nguyên lai là do hai người đều là bác sĩ khoa tim mạch, tới lượt Hiên Viên Hàn liền xuất ra một con dao mổ, loại dao mà bác sĩ ngoại khoa hay sử dụng.

Triệu gia bên này cũng đơn giản hơn, bởi vì nhà có quán cơm cho nên phóng ra cũng đều là chiêu bài đồ ăn nhà mình (tức là thực đơn các món ăn í), mà Triệu Tân lại xuất ra một tiểu hùng bồ ngấu (gấu bông ó) vô cùng đáng yêu, hy vọng đứa con sẽ kế thừa sự nghiệp của mình, làm một ấu sư (giáo viên mẫu giáo/ tiểu học).

Sau khi mọi thứ đều đã chuẩn bị tốt, liền đem tiểu Húc Huân đang mặc quần áo thô cục cứng đặt ở trên mặt đất. Thời điểm chọn đồ vật đoán tương lai chính thức bắt đầu rồi.

Trong mắt vật nhỏ lại hiển nhiên không cảm thấy hứng thú với bất kì thứ gì, bò một vòng cũng không cầm lấy vật gì, lại bò lại một vòng nữa, đột nhiên dừng lại phía trước Hiên Viên Tĩnh, nhìn Warner hình dạng cổ quái, tiểu Húc Huân vui vẻ lấy hai tay ôm vào ngực. Mừng rỡ cười khanh khách.

Thấy đứa con ôm súng lục cười vui vẻ, Triệu Tân bị đả kích không nhỏ, không ngờ chọn đi chọn lại bao nhiêu nghề không chọn lại chọn ngay cái nghề hắc không thể chấp nhận được, hắc đạo. Triệu Tân nghĩ đến tương lai đứa con sau này, chỉ có thể bất đắc dĩ ôm đầu rên.

Tiểu Húc Huân đang chuẩn bị ôm chiến lợi phẩm hướng ‘mụ mụ’ đi đến đột nhiên ngừng lại. Bởi hắn bị một thứ gì đó hấp dẫn hơn cả súng lục.

“Thứ gì đó” cũng không phải là đồ vật, mà là tiểu Dương Vũ.

Trong mắt tiểu Húc Huân, tiểu Dương Vũ có dáng cân đối, mặt tròn tròn, giống như búp bê mụ mụ cho nó. Chỉ là búp bê trước mặt có thể hô hấp, so với búp bê ở nhà vừa tốt lại vừa đẹp hơn rất nhiều.

Luyện tiếc nhìn súng lục trong tay, tiểu Húc Huân lập tức cải biến phương hướng, dùng tốc độ rất nhanh đi tới trước mặt Dương Vũ.

Tiểu Húc Huân mới tập đi nên bước đi vẫn chưa vững vàng lắm, khi tới nơi liền ôm chân Dương Vũ đứng lên, đem súng đặt qua một bên, vui vẻ kêu: “Oa . . . Oa . . .”

Tiểu Dương Vũ tuy là khóc, trên mặt vẫn là không có một chút biểu tình, tùy ý để tiểu đồng qua trước mắt ôm lấy hắn, nhưng là không có do phiền chán mà bỏ ra.

Không biết là ai đột nhiên dùng sức, Dương Vũ bị đẩy ngã ra đất.

Mà tiểu Húc Huân đối kết quả như vậy lại càng thêm vui vẻ, toàn thân đều đặt trên người Dương Vũ, lớn tiếng kêu lên: “Của ta. . . Búp bê. . .” Cũng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Dương Vũ hôn ‘xoạch’ một cái. Về mặt vô cùng hưng phấn.

Nhóm đại nhân đứng đây đều bị hành động của Húc Huân làm làm hoảng sợ ngây người, cũng từ ngày đó, Húc Huân liền nhận định Dương Vũ chính là lão bà của mình, ngày ngày đều cố gắng hướng mục tiêu đó mà đi tới.

51. Chương 52: Phiên Ngoại 2 : Kí Sự Bán Thân

Từ lúc chọn đồ vật đoán tương lai bốn năm sau, lúc đó tiểu Húc Huân đã năm tuổi. Húc Huân lớn lên rất dễ nhìn. Từ bà cố nội, cho tới tiểu bằng hữu ở nhà trẻ không một ai không thích tiểu Húc Huân vui tươi như ánh mặt trời.

Do năm đó khi chọn đồ vật đoán tương lai quơ được là súng lục của đại bá, theo luật Húc Huân quơ được vật của ai, sẽ kế thừa người đó gia nghiệp. Từ lúc đó Hiên Viên Tĩnh đã bắt đầu tính toán bồi dưỡng tiểu Húc Huân.

Nhận được điện thoại đại ca gọi tới, Hiên Viên Hàn đau hết cả đầu, số hần sao lại khổ như vậy a? Sinh con trai là muốn trói chặt tâm lão bà, ai ngờ đến khi có đứa nhỏ, tâm lão bà toàn bộ đều dành cho đứa con, vị trí của hần trong tâm lão bà lại bị đẩy xuống hàng thứ hai. Nếu bây giờ về nhà nói chuyện này cho Tân Tân biết thì chắc chắn tối nay sẽ phải ra ngoài phòng khác ngủ, nghĩ đến đoạn thời gian bị cấm dục, Hiên Viên Hàn lại đau đầu.

Không để ý tới yêu cầu của đại ca, Hiên Viên Hàn định kéo dài thời gian cho đến khi không thể kéo thêm nữa rồi hãy tính sau.

Nửa tháng trôi qua một cách bình an, Hiên Viên Hàn chắc chắn Hiên Viên Tĩnh đã từ bỏ ý định nhưng không ngờ vị lão Đại này vô cùng kiên ngạo, cứ nhiên chạy tới bệnh viện tìm người, Hiên Viên Hàn vừa từ phòng giải phẫu bước ra, vừa bước vào văn phòng liền thấy di động của mình đang ở trong tay vị lão đại ngồi đỉnh đặc ngồi vắt chéo chân trên ghế của mình hút thuốc.

“Ca, sao tự nhiên người rảnh rỗi chạy tới bệnh viện của ta vậy a, đúng là rảnh đến nhà tôm nha.” Biết rõ mục đích Hiên Viên Tĩnh tới đây nhưng Hiên Viên Hàn vẫn pha trò cùng đối phương.

“Đúng vậy nha, ta gần đây rất bình an, tại ta nhớ người quá nên chạy đến xem người như thế nào a, Húc Huân có khỏe không?” Nhìn đệ đệ pha trò với mình, Hiên Viên Tĩnh cũng thuận miệng nói theo.

“A? Húc Huân vẫn khỏe, tiểu hài tử chỉ cần ăn ngon ngủ là được rồi a.” Nói xong một câu, Hiên Viên Hàn quyết định thả lỏng dây thần kinh một chút, cùng lão ca trường kỳ chiến đấu.

“Vậy ư, ăn ngon ngủ ngon a? Vậy thì ngày mai bắt đầu, Húc Huân phải đưa qua ta bắt đầu huấn luyện. Người không ý kiến gì chứ nhì.”

“Ca, người thích nữ nhân đó là chuyện của người nhưng người có thể tìm người sinh một đứa, vì cái gì phải là Huân nha, người cũng biết nó là độc đinh của cả hai nhà a, trong hắc đạo hỗn loạn nguy hiểm như vậy, nhờ đâu Húc Huân xảy ra việc gì thì nửa đời sau của ta đây cùng Tân Tân phải làm sao a?” Nhỏ ra hai giọt nước mắt, Hiên Viên Hàn đem toàn bộ tâm can mình nói ra.

“Ít nói nhảm đi, Triệu Tân nhà người cũng không phải không thể sinh thêm nữa a, chẳng lẽ các người lại không thể sinh thêm mấy đứa nữa ư? Nói Húc Huân sẽ gặp nguy hiểm? Hồi xưa ta cũng rèn luyện như vậy a, bây giờ không phải vẫn rất tốt đó sao, ta không có tâm tình giải quyết cho người đồng phiên nào đó đâu, nếu ngày mai người không đem Húc Huân đưa qua bên ta, cũng đừng trách ta nói với Triệu Tân những lời không nên nói kia nha.” Hiên Viên Tĩnh vốn không có tính nhẫn nại, nhìn vị đệ đệ kia lo lắng hần cảm thấy thực phiền hà nên chỉ có thể ra đòn sát thủ! .

“Nói những lời không nên nói? Người muốn nói đến việc gì a, ta không dính hoa niệp cây cỏ, cũng không có phong lưu tình sử lại càng không dưỡng tiểu lão bà bên ngoài, vậy người còn có thể nói với Tân Tân cái gì nha.” Nghe thấy đại ca uy hiếp, Hiên Viên Hàn không thêm để ý liền phản bác.

“Nga, vậy năm đó là ai gọi cho ta nói hy vọng tìm được Triệu Tân, tốt nhất là bị thương. Ta mặc dù có chút “già rồi”, nhưng là trí nhớ vẫn còn tốt lắm, nếu ta đem chuyện này nói cho Triệu Tân không biết sẽ có hậu quả gì nha? Không biết hần có ly hôn với người, rồi sau đó tìm một nữ nhân, cùng Húc Huân về nhà

mẹ đẻ cả đời sẽ không thèm nhìn mặt người hay không?” Hấn dùng giọng lạnh tanh đánh gãy lời phản bác của Viên Hàn, thấy sắc mặt đệ đệ nháy mắt trở nên có chút tái nhợt.

“Người. . . Người, ca, người sao lại đệ tiện như vậy a, nói cho cùng ta cũng là đệ đệ của người mà, người nhần tâm với ta thế sao?” Không ngờ Hiên Viên Tĩnh sẽ lấy chuyện này uy hiếp bản thân, Hiên Viên Hàn cảm thấy bất lực.

“Đệ tiện? Có sao? Ta chỉ là nói cho Triệu Tân biết sự thật thôi mà sao người có thể nói ta đệ tiện a? Cuối cùng ta hỏi người rốt cuộc người có muốn đem Húc Huân đưa qua chỗ ta hay không?” Khẽ cười với đệ đệ, Hiên Viên Tĩnh thực muốn làm cho Hiên Viên Hàn tức đến hộc máu, chính hấn sao lại có một ác ma đại ca như vậy a.

“Hảo, ta đáp ứng. Ngày mai sau khi Húc Huân tan học, người có thể trực tiếp đem hấn qua bên kia, nhưng buổi tối hôm đó phải đưa hấn về nhà, bởi vì ngày hôm sau hấn còn phải đến trường.” Không còn cách nào nữa Hiên Viên Hàn đành phải đáp ứng điều kiện của đại ca, tuy rằng làm như vậy là hy sinh đứa con, nhưng so với hy sinh hạnh phúc bản thân thì tốt hơn rất nhiều. Suy cho cùng đứa con cũng phải vì hạnh phúc của ba mẹ mà cống hiến mới là ngoan.

“Vậy là tốt rồi, không quấy rầy người làm việc nữa, ta đi trước đây.” Chiếm được đáp án vừa lòng, Hiên Viên Tĩnh liền tiêu sái ly khai.

Nuốt nước miếng, Hiên Viên Hàn thở dài có lẽ nên tái sinh một đứa nhỏ kế thừa nghề y a, cũng tốt mà không biết Tân Tân có đồng ý hay không a?

52. Chương 53: Phiên Ngoại 3: Tái Sinh Ký

Tuy rằng cực kỳ không muốn, nhưng Hiên Viên Hàn vẫn là đem Húc Huân giao cho Hiên Viên Tĩnh. Ngồi ở trong phòng làm việc, cả ngày nghĩ chuyện làm sao để Triệu Tân sinh thêm một đứa nhỏ.

Tử cung Triệu Tân tuy rằng chưa có bỏ đi, nhưng vẫn đều đặn uống thuốc tránh thai, đã qua thời gian bốn năm, kế hoạch của Hiên Viên Hàn vẫn chưa thành công, càng thất bại chính là thời gian ở bên nhau lâu thế mà ngay cả Triệu Tân đem thuốc tránh thai để ở nơi nào cũng không biết.

Vì muốn tìm người thừa kế của mình, Hiên Viên Hàn cảm thấy trước tiên tìm ra nơi để thuốc tránh thai của Triệu Tân, rồi mới hạ thủ.

Quan sát tử tế hơn mười ngày, Hiên Viên Hàn một chút dấu hiệu đều không có, ngẫu nhiên phát hiện, mỗi ngày Triệu Tân trước khi ngủ đều đi vào phòng bếp uống nước, chẳng lẽ được bị giấu ở phòng bếp? Ôm thái độ hoài nghi như vậy, Hiên Viên Hàn cuối cùng ở trong một cái bát ở phòng bếp ngay góc sáng sủa phát hiện thuốc tránh thai được che dấu rất tốt kia, tươi cười như hồ ly liền hiện ra trên khuôn mặt lạnh như băng của, đem thuốc tránh thai đổ vào bồn rửa chén, để vào vi-ta-min mình chuẩn bị, như vậy lúc Triệu Tân mang thai sẽ không có tình huống dinh dưỡng không đầy đủ.

Ngày khôi phục bình thường, hai người vẫn giống bình thường đi làm, tan tầm, ăn cơm, ‘ vận động ’, ngủ, Hiên Viên Hàn ở mặt giả bộ không có việc gì, nhưng mỗi ngày trong lòng đều đếm tới ngày mang thai.

“A Hiên Viên Hàn anh vương bát đần này, tôi lại mang thai!” Một quyền đánh vào trên mặt Hiên Viên Hàn, Triệu Tân tức giận đến rống to.

“Tại sao đánh anh? Chuyện này cũng không có thể trách anh đi!” Xoa mặt, Hiên Viên Hàn ở mặt ngoài ủy khuất, trong lòng còn lại vui như hoa nở, đứa nhỏ mình chờ đợi cuối cùng cũng mang bầu!

“Không trách anh, chẳng lẽ muốn trách tôi sao? Nếu không phải anh mỗi tối đều làm, tôi sẽ mang thai sao?” Một quyền chưa hết giận, Triệu Tân chuẩn bị đánh thêm một quyền.

“Nhưng lúc anh làm em cũng không phản đối a, còn không phải bởi vì em thích sao? Hơn nữa em không đều là uống thuốc tránh thai sao? Nay cũng không có thể trách anh được đi?” Tránh thoát một quyền của Triệu Tân, Hiên Viên Hàn ngoài miệng ủy khuất, trong lòng lại vì kế sách của mình mà dào dạt đắc ý.

“Đó cũng là lỗi của anh, nếu anh không làm, tôi tại sao lại mang thai, tóm lại tôi muốn giết anh!” Đánh ghen , Triệu Tân một quyền lại một quyền hướng mặt Hiên Viên Hàn tiếp đón.

“Tân Tân, anh nhân lỗi với em là được rồi chứ gì ? Em hiện tại đang mang thai đừng làm ra sơ suất nào nữa.” Lo lắng động tác có biên độ quá lớn sẽ thương tổn tới đứa nhỏ, Hiên Viên Hàn chỉ có thể nhận sai trước, chờ tâm tình Triệu Tân bình phục lại rồi bàn lại a.”A ” một lần không chú ý, bên trái gương mặt bị đánh một quyền.

“Anh hỗn đản này, giống như là tôi bắt buộc anh xin lỗi không bằng, trừ anh ra chuyện này còn có ai có thể làm cho ra , gạt tôi lần đầu tiên thì có thể gạt tôi lần thứ hai, anh đi chết đi.” Mang thai đứa nhỏ gì đều bị Triệu Tân để qua sau đầu, thừa dịp trứ Hiên Viên Hàn bị mình đánh tới không thể đánh lại, Triệu Tân lại đánh quyền thứ hai, tiếp theo là quyền thứ ba. . . Mỗi một quyền đều dùng hết toàn lực cũng không biết mình đến tột cùng đánh mấy quyền, cuối cùng đánh bất động , Triệu Tân nằm trên mặt đất từng ngum từng ngum thở dốc, oán khí trong ngực cũng biến mất không thấy , nếu lại mang thai, không thể phá hủy đứa nhỏ, chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Nhưng chấp nhận đứa nhỏ không có nghĩa là chấp nhận Hiên Viên Hàn, Triệu Tân đối Hiên Viên Hàn bắt đầu chính thức chiến tranh lạnh. Không có biện pháp hồng hảo Triệu Tân, lại không có biện pháp không đi làm, ngày hôm sau Hiên Viên Hàn đành phải mang cái mặt đầy hoa đi làm, lập tức trở thành tin tức lớn nhất ở bệnh viện, từ nay về sau đại danh sợ vợ của vị đại thầy thuốc cũng truyền khắp bệnh viện.

Lúc Triệu Tân biết được mình mang thai, là lúc đứa nhỏ đã hơn hai tháng. Lúc hoài Húc Huân hai tháng đã có bệnh trạng nôn nghén, nhưng đứa nhỏ lần này vẫn thực im lặng, làm Triệu Tân mỗi ngày đều là ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi ăn, cuộc sống trôi qua hạnh phúc dị thường a, mà tất cả gia vụ đều biến thành chức trách của Hiên Viên Hàn, ai kêu hần khiến Triệu Tân tức giận.

Triệu Tân mang thai tới tháng thứ ba bụng vẫn rất tốt, như cũ là mỗi ngày ăn, ngủ, không nhìn Hiên Viên Hàn.

Không nghĩ tới cuộc sống thoải mái chỉ duy trì hơn một tháng, tới tháng thứ tư nôn nghén mãi mới tới, gây sức ép khiến Triệu Tân không đến nửa tháng ước chừng gây mười lăm cân. Hiên Viên Hàn cũng chỉ có thể nhìn làm đau lòng, vô luận có làm cách nào Triệu Tân cũng không để ý tới hần, không có biện pháp Hiên Viên Hàn chỉ có thể để nhạc mẫu tới chiếu cố Triệu Tân đang mang thai.

Được người vi có kinh nghiệm phong phú như Nhạc mẫu chiếu cố, Triệu Tân đỡ hơn, nhưng không nghĩ tới chính là lúc Triệu Tân mang thai tháng thứ năm lại xuất hiện bệnh trạng mới, tiểu nhiều, tiểu cấp, mỗi ngày đều không ngừng đi buồng vệ sinh, khiến cho đến cuối cùng Triệu Tân ngay cả nước cũng không dám uống, sợ sẽ luôn chạy vào buồng vệ sinh, tình huống như vậy , hình phạt của Hiên Viên Hàn lại nhiều thêm một cái, Triệu Tân đối Hiên Viên Hàn là hận đến nghiến răng, chỉ hận bụng dù muốn đánh không thể đánh hần một chút nữa.

Tình huống của tháng thứ sáu vẫn giống như tình huống bình thường, nhưng thời gian một tháng này bụng của Triệu Tân lại lớn một vòng. Tuy rằng còn nôn nghén, nhưng đã có thể ăn một ít thứ, tâm tình cũng tốt một ít, đối Hiên Viên Hàn cũng nhìn thuận mắt một ít.

Tới lúc tháng thứ bảy, tất cả hết thảy đều khôi phục bình thường, tật xấu nôn nghén cùng tiểu gấp đều biến mất, nhìn bộ dáng đáng thương của Hiên Viên Hàn cũng nhất thời mềm lòng tha thứ cho nam nhân xảo nguyệt kia, cuộc sống cũng coi như khôi phục trạng thái hạnh phúc. Bụng cũng lớn đến trạng thái Triệu Tân chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

Hậu quả không đi bệnh viện kiểm tra sinh sản là đứa nhỏ sinh ra trước giờ, hơn nữa còn là song bào thai.

Đứa nhỏ rất lớn, không thể sinh sản tự nhiên, đành bắt đắc dĩ chỉ có thể đẻ mổ, tuy rằng quá trình sinh sản không có chịu khổ, nhưng một cái hơn mười cm đích lỗ hồng như vậy tái Triệu Tân đích trên người lạc gia.

Ôm hai đứa con trai vừa mới sinh ra, Hiên Viên Hàn là mừng rỡ cười toe toét. Hai người con trai, y bát của mình cuối cùng cũng có người kế thừa .

Triệu Tân nghỉ ngơi nửa tháng mới khôi phục thân thể , chuyện thứ nhất không phải ôm đứa con mà mình mới sinh ra, mà là rèn luyện thân thể mỗi ngày , đi đánh bóng chày đã lâu không luyện, tính toán hảo hảo

đánh Hiên Viên Hàn một chút để trút giận. . .

Nghe nói trong vòng nửa tháng sau khi Hiên Viên thái thai sinh đứa nhỏ, bác sĩ Hiên Viên bởi vì việc tư mà xin phép nửa tháng, ngày đi làm trên cánh tay toàn băng gạc.

TBD : ây da... mất hết hình tượng ở chính văn =.=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-chay-me-no-oi>